

1000 MAGYAR TÉVÉSZERŐNEK NEPSZERŰ SOROZATA KÖNYV ALKIBAN!

CSTI: MIAMI

HÉTKÖZNAPI RÉMÁLOM

HELYSZÍNELŐK

DONN CORTEZ

CSI HELYSZÍNELŐK - MIAMI
◆
HÉTKÖZNAPI RÉMÁLOM
DONN CORTEZ

A mű eredeti címe: CSI: Miami - Harm For The Holidays.
Part Two: Heart Attack

© 2006 CBS Broadcasting Inc. and Alliance Atlantis
Productions, Inc. CSI: MIAMI in USA is a trademark of CBS
Broadcasting Inc. and outside USA is a trademark of Alliance
Atlantis Communications Inc.

All Rights Reserved

CBS and the CBS Eye design TM CBS Broadcasting Inc.
ALLIANCE ATLANTIS with the stylized " A " design TM Alliance
Atlantis Communications Inc.

Fordította
Reichenberger Andrea

Szerkesztette
Walter Béla

Kiadási és fordítási jogok fenntartva! ©2007, JLX Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Főszerkesztő
Laux József

ISBN 978-963-305-266-2

Kiadja a JLX Kiadó (1067 Budapest, Eötvös u. 42.)
Telefon: (1) 269-4002 • Fax: (1) 269-4003
E-mail: jlxlaux@jlx.hu Terjeszti a Pécsi Direkt Kft.

Könyveink megrendelhetők postai úton vagy a www.jlx.hu honlapon

Belív nyomdai előkészítése
Szinesztézia Bt., Budapest

Nyomtatta és kötötte a Kinizsi Nyomda
Felelős vezető: Bördős János igazgató

**CSI: MIAMI
HELYSZÍNELŐK
CSI MIAMI**

HÉTKÖZNAPI RÉMÁLOM

Donn Cortez

**Based on the hit CBS television series
"CSI: MIAMI" produced by CBS Productions, a business
unit of CBS Broadcasting Inc.
and Alliance Atlantis Productions, Inc.
Executive Producers: Jerry Bruckheimer,
Ann Donahue, Carol Mendelsohn,
Anthony E. Zuiker, Jonathan Littman
Series Created By: Anthony E. Zuiker, Ann Donahue
and Carol Mendelsohn**

JLX Kiadó

Steve Fortynak, FRED gondozójának.

1.

KARÁCSONY ELSŐ NAPJÁN tizenhárman haltak meg Miamiában.

Ketten az autópályán balesetben, az ünnepi márnak és a józan ítélőképesség hiányának köszönhetően veszítették életüket. Egy személy a zárlatos karácsonyi égők, egy másik pedig egy futballmeccs feletti heves vita áldozata lett.

A többi kilenc halott Homestead külvárosában, egy roncsstelepen gyülekezett. Ketten a kapunál őrködtek, ketten puskával a kezükben álltak lesben, míg a másik négy a társukat biztosította, aki látszólag fegyvertelenül, csupán egy összekarcolt, khaki-zöld keretű nagy fémbőröndöt cipelt.

A férfit Miami Markónak, becsületes nevén Marcello Fratellinak hívták. Szerette a drága, rendelésre varratott nadrágokat és a szűk trikókat, melyek kihangsúlyozták szteroidokkal felturbózott, szoláriumozott felsőtestét. Eredetileg világos bőrű - kék szemű, szőke hajú - volt, ám a floridai napsütés, egy kis hajfesték és színes kontaktlencse segítségével teljesen megváltoztatta külsejét. Szurokfekete haját hátrazselézte, s reggelente gondosan leborotválta szögletes álláról az áruklódó szőke borostát.

Veszélyes alak volt, mivel bizonyítani akart, és mindezt nem a filmek vagy a kifutók, hanem a maffia világában, a mögötte álló öt Család árnyékában akarta elérni. Bármit megtett volna, hogy felhívja magára a figyelmet, és szélsőséges módszereivel igyekezett bizonyítani rátermettségét, ami bizonyos szempontból hasznossá tette. Olyan volt, akár egy veszett kutya, melyet sosem enged túl közel magához az ember, ám szükség esetén bármikor rá lehet uszítani az ellenségre. Markót sohasem fogadták volna be a Családba, ellenben jelezték neki, hogy ha kellőképpen bizonyít, esetleg fontolóra veszik ezt a lehetőséget.

Ezzel ő is tisztában volt, és úgy döntött, hogy egy olyan látványos és szélsőséges akciót hajt végre, melynek hatására a Donok kénytelenek lesznek megváltoztatni a véleményüket. Hosszú időbe telt, míg végre sikerült kiharcolnia magának ezt a megbízatást, és némelyik emberének munkamódszere még Markót is gondolkodóba ejtette, de végül minden összejött neki. Ezen az estén történelmet csinál.

Amikor megpillantotta a roncsautók közül előlépő férfit, először hajléktalannak öltözött rendőrnek nézte. Hosszú kabátot viselt, aminek kapucniját mélyen a szemébe húzta, lábán piszkos edzőcipő helyett katonai bakancs volt, és farmernadrágja is túlságosan tisztának tűnt. Fekete sálja félig takarta az arcát.

- Lenny! - csattant fel Marko. - Azt hittem, tiszta a terep.

- Tisztább már nem is lehetne - szólalt meg a férfi durva, recsegő hangon. - Azért jöttem, hogy üzletet kössünk.

Marko ösztönei riadót fújtak. Nem számított arra, hogy a másik fél egymagában, kísérek nélkül jelenik meg.

- Hol vannak az embereid?

- Egyedül jöttem.

- Igen? És hol az áru?

- A közelben. Csak akkor árulom el, hogy hova rejtettem, ha megnézem, mit hoztál.

- Ez így fair - mondta Marko, és az aktatáskáját egy rozsdás kisteherautó csomagtartójára helyezte, majd kinyitotta és hátralépett. - Ahogy megállapodtunk - mondta.

A kapucnis férfi közelebb ment, és megvizsgálta a táska tartalmát.

- Ellenőriznem kell az eredetiségét - mondta.

- Csak tessék. Én tiszta cuccal szoktam üzletelni.

Mialatt a kapucnis alak munkához látott, Marko fontolóra vette, hogy kapcsolatba lép a kapunál őrködő embereivel, és közli velük, hogy az üzlet folyamatban van, ám végül meggondolta magát. Nem akart telefonálni egy ilyen kényes ügylet kellős közepén. Nem, ha az őrszemek kiszúrnak valakit a kapunál, úgyis felhívják a mobilján. Ebben állapodtak meg. És ha mégis történik valami, a fegyverrohogásra ők is felfigyelnének.

A két őrszemével sem volt értelme beszélni, hiszen ők éjjellátó készülékekkel felszerelt puskával a kezükben figyeltek, és ha a kapucnis alak netán rosszban sántikálna, azonnal kapna egy teflonbevonatú golyót a szívébe.

A férfi végzett az áru ellenőrzésével, s hangos csattanással lecsukta a táskát.

- Elégedett vagyok, de szomorúan közlöm, hogy ti nem lesztek azok - jelentette ki.

- Hogy mondtad? - kérdezte Marko.

- Az ígéretemmel ellentétben nem tudok fizetni. - A kapucnis férfi széttárta a kezét, és nyugodt bar-na szemével a hitetlenkedő Markóra nézett.

- Nézd, haver, ha kell a táska tartalma, akkor azt ajánlom, nagyon gyorsan teremtsd elő azt az ötven kiló afgán cuccot, különben üres kézzel fogsz távozni.

- Nem hinném - felelte a férfi halkán.

Marko csettintett az ujjával, mire a mögötte álló négy embere a kapucnis férfire szegezte a gép-

pisztolyát.

- Előre szólok, hogy ha most a jelvényedet akarod előhúzni, az lesz az utolsó mozdulatod ebben az életben.

- Nem vagyok rendőr.

Marko egyre idegesebb lett.

- Jól van - mondta. - Nyisd szét a kabátod.

A férfi engedelmeskedett. A farmernadrágja derékszíjában két jókora automata fegyver volt látható.

- Vedd ki őket. Csak a hüvelyk- és mutatóujjadat használd.

A férfi megtette.

- És most dobd le őket a földre.

A férfi ezúttal is engedelmeskedett, s a két gépfegyver Marko embereinek a lábánál ért földet.

- Jól van - mondta Marko. - Fegyvered nincs, mi pedig többen vagyunk. Ha nincs heroinod, akkor mondd, mi az ördögöt hoztál magaddal.

- Van egy kis kapcsoló a fogam között.

Az automata fegyverek agyára plasztikot erősített.

Négy ember azonnal meghalt. Marko arccal a földre zuhant, és egyedül a kapucnis férfi maradt állva.

Marko nem vesztette el az eszméletét. A füle olyan rettentően csengett, mintha egy óriási harangot kongattak volna meg mellette.

Ezért nem hallom a lövéseket, gondolta kábán. Meg se fogom hallani, amikor Carlo és Henry golyót repít a pasas fejébe.

Felemelte a fejét, nehézkesen a könyökére támaszkodott, remélve, hogy a saját szemével láthatja szétrobbanni a támadója fejét. Deréktól lefelé semmit sem érzett.

A kapucnis férfi úgy állt ott, mintha mi sem történt volna. Marko szemébe nézett, majd mutatóujjával előbb jobbra, majd balra mutatott. Pontosan abba az irányba, ahol Marko orvlövészei rejtőzködtek.

Marko megértette. Most már biztos volt benne, hogy a férfi gyorsan, csendben végzett velük, és amikor a robbanás zajára a kapunál álló két őrszem odarohant hozzájuk, őket is megölte.

Ez volt az utolsó dolog, amire Miami Marko tökéletesen ráhibázott.

HORATIO CAINE HADNAGY borúsán vette szemügyre a mészárlás helyszínét. Hét holttest, mely ugyanolyan elhagyatottan hevert, akár a szemétre vetett autóröncsok. Alexx már megvizsgálta a kettős robbanásban meghalt négy áldozatot, és most az ötödikkel foglalkozott.

- Ez a fiú sokat gyúrt, de a pattanásai némi kémiai segítségre utalnak - mondta.

- Biztosan igazad van - értett egyet Horatio -, de ebben az esetben a szteroidok nem tehetnek semmiről.

- Ritkán láttam ilyen szörnyű pusztítást - ismerte be Alexx. - De nézd, ezzel az emberrel másképp végeztek. A robbanás során megsérült ugyan, de még életben volt, amikor elvágták a torkát.

- A nevét is tudom, Alexx - bólogatott Horatio. - Az úr Marcello Fratelli, alias Miami Marko. Kisstílus helyi gengszter volt.

- Lehetséges, hogy feljebb akart kerülni a ranglétrán?

- Ha ez volt a szándéka, akkor alaposan melléfogott... Mi van a másik kettővel?

Alexx megvizsgálta a tőle másfél méterre heverő holttestek egyikét.

- A lövés a mellkasán érte. A lövedék átment rajta - mondta.

- Akárcsak a másikon - nézett Horatio a másik tetemre.

- Igen. Egyetlen lövés, egyenesen a szívbe.

- Tehát a lövésznök vagy nagyon jó, vagy nagyon biztos a dolgában. Talán egy mesterlövészrel van dolgunk...

- H! - kiáltotta Delko, aki fényképeket készített a helyszín másik végében. - Vérnyomokat találtam.

Horatio odasietett és szemügyre vette a nyomokat.

- Úgy tűnik, a donorunk nem menekült, hanem éppenséggel a helyszín irányába közeledett. Lásuk, hová vezetnek a nyomok...

Követtek a vércseppeket, melyek a rozsdás fémkockákká tömörített gépkocsikhoz vezettek. Mintha egy óriásbébi legókockái között jártak volna. Itt megtalálták a távcsöves puskát szorongató, vérbefagyott holttestet.

- Mi a véleményed, H? - kérdezte Delko. - Lehetséges, hogy a pasas lelőtte a másik kettőt odalenn, majd magával is végzett?

- Nem hiszem, Eric. - Horatio kesztyűs kezével óvatosan megemelte a puska csövét. - Ezt a fegyvert nem sütötték él...

- Valószínűleg a terepet akarta biztosítani...

- Ha így van, akkor elég rossz munkát végzett - jegyezte meg Horatio. - Úgy tűnik, üzletet akartak

kötni, de végül csúnyán elfajultak a dolgok. A kérdés az, hogy ki távozott innen... és mivel.

- Az áldozatok ugyanabba a csoportba tartoznak - vélte Delko. - Hármójuknak még a cipőmárkája is azonos.

- Most már tudjuk, hogy ki nyerte ezt a csatát. Alaposan át kell kutatni az egész terepet, mert az a gyanúm, hogy lesznek még holttestek.

Hamarosan megtalálták a másik orvlövészt is, aki egy kerekek nélküli lakókocsiban húzódott meg.

- Vele is ugyanaz a személy végzett, mint a társaival - mondta Delko. - Hátról vágták el a torkát.

- Igen, és a gyilkosnak be kellett nyúlnia az ablakon, hogy megtehesse - jegyezte meg Horatio. - Anélkül, hogy az áldozat vagy a társai észrevették volna.

- Profi munka.

- Mi is azok vagyunk, barátom. Mi is azok vagyunk...

HORATIO CAINE PROFI VOLT, a szakma egyik legjobbika, most azonban súlyos gondok nyomták a vállát.

Ezúttal nem a roncstelepen heverő kilenc holttest, hanem egy bizonyos Abdus Sattar Pathan nevű férfi foglalkoztatta.

A "kiváló Batin" művésznévén ismert Pathan elsősorban kirándulóhajókon lépett fel, de egyáltalán nem tartotta magát mágusnak vagy varázslónak. Hithű mohamedán volt, és a vallása tanításai szerint még a színpadon végrehajtott varázslat is istenkáromlásnak minősült. Ezt a látszólagos ellentmondást úgy próbálta feloldani, hogy egész életében, még a családja előtt is titokban tartotta hitét.

Horatio egy nyomozás során leplezte le Batin titkát, ám azt már nem tudta bebizonyítani, hogy Batin megrendezte a saját elrablását, hogy ily módon szerezzen pénzt a szaúdi származású olaj mágnás apjától. Legalábbis az elején Horatio ebben a hitben volt, de miután egész Miami végigjárta, ráébredt, hogy az emberrablással csupán a figyelmét akarták elterelni.

Éppen időben jött rá. Amikor Batin egy miami klubba irányította, a hadnagy helyett egy FBI-ügynök halt meg. Vajon mi lehetett annyira fontos, hogy Pathan egy FBI-ügynököt is képes volt megölni?

Erre a kérdésre még most sem tudta a választ, karácsonykor azonban Pathannak sikerült "megszöknie" az állítólagos fogvatartóitól. És egy nappal ezelőtt egy miami roncstelepen valaki kilenc embert mészárolt le...

Ezek az események foglalkoztatták Horatiót, amikor a Hummerjával beállt a Miami-Dade megyei Bűnügyi Labor parkolójába. Annyira elmerült a gondolataiban, hogy az ajtóban majdnem nekiment Calleigh Duquesne-nek.

- Horatio - ugrott félre a szőke helyszínelő. - Kissé szórakozott vagy.

- Igen - mosolygott Horatio bocsánatkérően. - Hallottál a roncstelepi lövöldözésről?

- Igen, Delko mondta, hogy elég sok fegyvert találtak, de lövedéknek nyoma sem volt.

- Így igaz, de szerintem Delkónak sikerült begyűjtenie néhányat. Gondolom, felvitte neked a ballisztikai laborba.

- Nagyszerű. Semmi bajom az ünnepekkel, de egy nap után már alig várom, hogy visszatérjek a munkába. Ha jói sejtem, te egyetlen napot sem pihentél.

Horatio megállt és fejét félrehajtván Calleigh-re nézett, aki ártatlan szemekkel bámult vissza a főnökére.

- Jól van, nem akarok anyáskodni - nevetett fel Calleigh. - Mellesleg a tipp-topp megjelenéseden látom, hogy éjszakára legalább hazamész. Ne érts félre, én csak a lelkiállapotod miatt aggódom.

A hadnagy egy biccentéssel nyugtázta Calleigh szavait.

- Tudom, és köszönöm, hogy aggódsz miattam. De ezek a lövöldözések... folyton arra gondolok, hogy közülük van a Pathan-ügyhöz.

- Ezt miből gondold? - ráncolta a homlokát a helyszínelő.

- Nem is tudom, csak erős a gyanúm, hogy Pathan megpróbálta elterelni valamiről a figyelmem, ezért a radarom meglehetősen érzékeny... Az is lehet, hogy csak egy kábítószerügylet volt, ami végül rosszul sült el. Valami nem stimmel, Calleigh...

- Találtak valami érdekeset?

- Egy kis vért, ami az elkövetőé lehet. Valera most futtatja le az adatbázisban.

- Akkor én máris nekilátok a lövedékeknek.

- Jól van.

Horatio az elsiető helyszínelő után nézett, és arra gondolt, mennyire szerencsés, hogy a szép és okos Calleigh Duquesne-t is a csapatában tudhatja.

Elindult a DNS-laborba.

- Horatio - pillantott fel Maxine Valera a mikroszkóp mellől. - Még semmit sem adhatok.

- Tudom - felelte a hadnagy. - Csak azt akartam kérdezni, hogy megvannak-e még a Pathan emberrablásánál begyűjtött vérnym adatok.

Pathan lakása tele volt vérrel, mely mintha egy artériás sérülés során fröccsent volna szét. Horatio azonban meg volt győződve, hogy a mágus egy kis pumpa segítségével szórta szét a vért.

- Az FBI elvitte az összes aktámat, Horatio. Te is tudod.
- Igen, tudom, de azt is tudom, hogy az aktákat le lehet másolni... és a tudósok nem szeretik elveszíteni az információikat.
- Ez igaz, de van még valami, amit még ennél is jobban utálunk. Például a szövetségiakat.
- Valera jó technikus volt, ám egy szerencsétlen tévedése jogi következményekkel járt, és a munkája tetemes részét megkérdőjelezték miatta. Horatio tudta, hogy vétlen volt, de azóta kissé óvatossá vált.
- Értem - mondta Horatio. - És hidd el, nem akarlak bajba sodorni, de az aktákkal gyakran megesik, hogy titokzatos módon eljutnak egyik helyről a másikra.
- Valera rezzentelen szemekkel nézett a hadnagyra.
- Igen, ez valóban megesik. Még Miami-ban is.
- Különösen Miami-ban... Tehát elmondom neked, mit szeretnék. Sürgősen készítsd el nekem a ma reggeli helyszín vérvizsgálatát, hogy összehasonlíthassam azzal a másik mintával.
- Rendben, Horatio - sóhajtott fel Valera. - A te kedvéért bármit.
- Nem nekem, Maxine. Annak a kilenc halottnak a kedvéért, akik egy roncsstelepen végezték.

VALAKI meg akarta ölni Horatiót.

Ryan Wolfe gondolataiba makacsul befészkelte magát ez a mondat. Noha kényszerbetegségét helytel-közzel sikerült kordában tartania, olykor megesett, hogy valami olyan mélyre ásta magát a gondolataiba, hogy képtelen volt kiűzni onnan. Szerencsés esetben ez csupán egy dal vagy egy jelentéktelen mondat volt, melyekről egyszerűen nem vett tudomást, ám néha mégis előfordult, hogy egy számsor, vagy más lényegtelen gondolat nem hagyta nyugodni. A számok olyanok voltak, mint a bőr alá fúródó tüskék, melyek komolyan fenyegették mentális épségét. Igaz, ez csak szélsőséges esetben történt meg, s jöllehet Wolfe nap mint nap számokkal dolgozott, sikerült leküzdenie ezeket a rohamokat.

De akkor is... valaki meg akarta ölni Horatiót.

Amikor megtörtént, éppen mélyen beleásta magát egy ügybe, ezért nem is tudott behatóan foglalkozni a főnökét ért támadással. Szenteste óta azonban mindegyre Horatio vérbe fagyott holtteste jelent meg lelki szemei előtt. Elképzelte, ahogy a hadnagy Alexx boncasztalán fekszik kiterítve, és ezeket a képeket a családi vacsora és az ajándékok látványa sem bírta kiűzni agyából. Bármire hajlandó lett volna, hogy rács mögé juttassa a gyilkost.

- Horatio - kukkantott be a fiatal helyszínelő a főnöke irodájába. - Van egy perced?
- Természetesen, Mr. Wolfe - nézett fel Horatio a papírmunkából. - Mi jár a fejedben?
- Én csak az Afterparty-life-nyomozás státuszán gondolkodtam.
- A klubbeli robbantásén? - húzta fel a hadnagy az egyik szemöldökét. - Az már szövetségi ügy, Mr. Wolfe... az FBI nem nézi ölbe tett kézzel, ha megölik az embereit.

Wolfe a farzsebébe dugta a kezét.

- Tudom, de nem az ügynök, hanem te voltál a célpont.
- Úgy tűnik - ismerte be Horatio. - De látod, még élek, s virulok...
- Nem vedd sértésnek, H, de ha engem akartak volna megölni, én biztosan nem adnám át a nyomozást a szövetségieknek.
- Nem sértődtem meg, Mr. Wolfe - mosolygott Horatio -, bár abban biztos vagyok, hogy nagyra becsült szövetségi kollégáink nem értenének egyet veled. Ebben az esetben azonban a látszat ellenére nem az ellenem szóló fenyegetésen van a hangsúly.
- Hogyhogy?
- Úgy, hogy a Pathan emberrablási ügy minden szála más irányba akart terelni bennünket, és most, hogy az FBI vette kézbe a nyomozást, mi nyugodtan az ügy egyéb aspektusaira koncentráltunk.

- Úgy mint?

- Például Francis Bucinellire.

Francis Bucinelli volt Pathan ügyvédje, legalábbis ez a név szerepelt az igazolványán. Azután jelent meg a rendőrségen, miután Pathant letartóztatták egy élelmiszerbolt tulajdonosa elleni támadás miatt, miután látszólag dühbe gurult egy férfimagazin címlapján szereplő közel-keleti lány aktfotója láttán. Pathan csak azután volt hajlandó megengedni, hogy levegyék az ujjlenyomatait, miután beszélt az ügyvédjével. Utána rendkívül készségesnek mutatkozott, és a viselkedését egy enyhe agryázkódással magyarázta.

A bizonyíték ellentmondásos volt. A biztonsági kamera képei szerint Pathan támadta meg az üzlet tulajdonosát, sőt a magazinon az ujjlenyomata is megmaradt, ám miután Calleigh megvizsgálta, kiderült, hogy nem Pathané. A támadó elfedte az arcát egy sállal, ami tovább nehezítette az azonosítását.

Amikor az üzlet tulajdonosa nem volt hajlandó a támadójaként azonosítani, Pathan szabadon távozott.

- Szerinted ez a Bucinelli becsempészett hozzá valamit, aminek segítségével sikerült módosítania az ujjlenyomatait?

- Pathan profi illuzionista - mondta Horatio. - Eddig még nem jöttem rá a módszerére, de még mi is majdnem bevettük, hogy elvágták a nyaki ütőerét... Ezek után az ujjlenyomatok meghamisítása már gyerekjátéknak tűnik.

- Értem. Én csak azt akartam mondani, hogy ráérek - mondta Wolfe. - Mármint most, hogy a Patrick-ügyet lezártuk...

- Köszönöm. Egyébként pont rád akartam szignálni ezt az ügyet.

- Hol kezdjük?

Horatio felállt és megkerülte az íróasztalát.

- Kezdjük az elején - mondta. - Visszamegyünk és elbeszélgetünk a támadás áldozatával, hátha megtudunk tőle valami újat. Ha mást nem, legalább annyit, hogy mitől ijedt meg annyira.

- Hogy vagy, Calleigh? - nyitott be Frank Tripp a ballisztikai laboratóriumba. Zakóját izmos vállára terítette, ingujját felgyűrte.

- Szia, Frank. Hogy telt a karácsony?

- A házam még egyben van, és senki sem lőtt le, tehát kijelenthetem, hogy minden a legnagyobb rendben - felelte a nyomozó. - Neked hogy teltek az ünnepek?

- Köszönöm, jól. Az anyám erőt vett magán, és rendesen viselkedett. Ez is valami.

- Azok a lövedékek a roncstelepi lövöldözésről vannak?

- Igen. Miért kérdezed?

- Egy párszor elkaptam Miami Markót... az az alak folyton bajba keveredett. Annyi józan ész szorult bele, mint diplomáciai érzék a hurrikánba.

- És végül itt kötött ki - jegyezte meg Calleigh. - A tettes nem könyörült rajtuk.

- Szerinted maffialeszámolás történt?

- Nem tudom. A gengszterekre nem jellemző a visszafogottság, és úgy szórják a lövedékeket, mint más a rovarirtó szert.

- Na igen. Nem nézik, kit találnak el, csak a kiszemelt célpont is köztük legyen.

- Pontosan. És azon az isten háta mögötti roncstelepen nem is volt okuk az óvatosságra. De két áldozattal egyetlen jól irányzott szívlövés végzett.

- Egy pillanat - ráncolta a homlokát Tripp. - Nekem azt mondták, kilenc holttestet találtak.

- Úgy van. Kettőt lelőttek, négyen felrobbantak, a másik háromnak pedig elvágták a torkát.

- Ez nem vall bandákra. Olyan...

- Katonás? - kérdezte Calleigh. - Ez nekem is megfordult a fejemben, de van még egy furcsaság. Ezek a lövedékek egy MAC 10-es automata pisztolyból származnak.

- Vagyis az elkövetők akár automatára is állíthatták volna a fegyverüket? De miért nem tették? A robbantás után nem hinném, hogy zavarta volna őket a zaj.

- Lehet, hogy mindössze két golyót akartak kilőni - vélte Calleigh.

TALWINDER JHOHAL, a férfi, akit Abdus Sattar Pathan állítólag megtámadott, már visszatért a munkába. Horatio úgy döntött, hogy Wolfe kíséretében az üzletében látogatja meg a férfit, hátha így könnyebben szóra bírja.

- Mr. Jhohal, örülök, hogy jobban van.

- Igen, jól vagyok - felelte a férfi. - És nincs mit mondanom magának.

- Kérem, hallgasson meg. Tudom, hogy aggódik a családjá miatt, és nem akarom arra kényszeríteni magát, hogy veszélybe sodorja őket.

- Nem? - kérdezte a férfi gyanakodva.

- Nem. Tiszteletben tartom, ha nem akar feljelentést tenni a támadója ellen.

Jhohal kissé megenyhült.

- Akkor miért jöttek?

- Mert tudom, hogy maga jó ember - felelte Horatio -, és nem szeretné, ha mások is megsérülnének.

- Nem tehetek semmit - sütötte le Jhohal a szemét.

- És ha mégis? - szólt közbe Wolfe, aki addig meghúzódott a háttérben. - Jegyzőkönyvön kívül, senki sem fogja megtudni.

- Ezt hogy érti?

- Információra van szükségünk. Nem hivatalosan, tanúvallomást sem kell tennie, de sokat segíthet, ha el tud mondani valamit a támadásról vagy a támadójáról.

- Nem tudom... - sóhajtott fel Jhohal.

- Mr. Jhohal - szólt Horatio. - Feltételezzük, hogy a férfi, aki megtámadta, rendkívül veszélyes, és ha nem állítjuk meg, másokat is bántani fog. Hogyan számolna el a lelkiismeretével, ha mások is az ön sorsára jutnának?

Horatio egy pillanatra elhallgatott, és egyenesen Jhohal szemébe nézett.

- Ígérem, hogy önnek vagy a családjának nem származik hátránya ebből - jelentette ki csendesen.

- Én... én nem akarom, hogy másoknak is bántódása essék.

- Tudom, hogy nem akarja.

Jhohal körülnézett, mintha attól félne, hogy figyel valaki, de rajtuk kívül csupán egy rózsaszín ruhás öregasszony volt az üzletben.

- Jól van - mondta végül. - Elmondom, amire emlékszem, de nem hiszem, hogy sokra mennek vele.

- Ezt bízza csak ránk - emelte fel a kezét a hadnagy. - És most mesélje el, mi történt.

- Körülbelül tizenegy óra lehetett. Egyedül dolgoztam az üzletben, amikor belépett az a férfi. Kábé száznolcvanöt centi magas, sötét bőrű. Hosszú, fekete kabátot viselt, a nyakán egy fekete sál, de az arcát csak akkor takarta el, amikor a pulthoz lépett.

- Amikor belépett, a biztonsági kamera csak a hátát rögzítette - vetette közbe Wolfe.

Horatio elővett a zsebéből egy fényképet, és megmutatta Jhohalnak.

- Ez a férfi volt?

Jhohal habozott, majd bólintott.

- Egyenesen a folyóiratokhoz lépett? - kérdezte a hadnagy.

- Nem, először körülnézett más polcoknál is, mintha keresett volna valamit. Volt is valami a kezében, amikor megállt az újságpolcnál.

- A biztonsági felvételek szerint csak a képeslap volt a kezében - mondta Wolfe. - Valószínűleg letette, mielőtt magára támadt.

- Mr. Jhohal, nem emlékszik, mi lehetett a kezében? - kérdezte Horatio.

- Egy kisebb tárgy - ingatta a fejét a férfi. - Csak ennyire emlékszem.

Wolfe a fal mellett felállított, világos színű fából ácsolt újságpolchoz lépett.

- Ha egy apró tárgy volt a kezében, akkor ide tette le - mutatott az egyik alsó polcra.

- Ott most nincs semmi - jelentette ki Horatio -, bár az is igaz, hogy az emberek önkéntelenül is oda tennék vissza a lapokat, miután belenéztek...

Fogta a Rolling Stone egy példányát, mely alatt egy kis négyszögletű dobozka lapult.

- Fogvájó - mondta Wolfe.

- Kérlek, tedd bele egy tasakba - nézett rá a hadnagy, majd Jhohalhoz fordult. - És most mondja el, kérem, mi történt azután, Mr. Jhohal.

- A lappal a kezében a pulthoz lépett. A sálát felhúzta az orráig. Először nem értettem, mi történik, és miért szorongatja azt a lapot, de aztán elkezdett kiabálni, és a folyóirattal az orrom előtt hadonászott.

- És mit kiabált?

- Azt, hogy ez istenkáromlás, hogy Allah szemében bűnös, aki ilyesmivel foglalkozik. Meg hogy egy kurvapecér vagyok, amiért ezzel kereskedem. Pontosan ezt a szót használta.

- Értem. Mondott még valamit?

- Igen. Azt mondta, hogy ez az ország a világ szégyene, és Istennek hamarosan gondja lesz rá, hogy elpusztítsa.

- Kemény szavak.

- Én erre azt mondtam, hogy elment az esze, és tűnjön el a boltomból. Ekkor támadt rám. Én védekeztem, de ő erősebb volt. Nagyon erős volt. Azt hittem, megöl.

- Talán meg is ölte volna magát, Mr. Jhohal, de amikor eleredt az orra vére, ő szerencsére megcsúszott rajta és akkorát esett, hogy elájult.

- Igen, a kollégái mesélték - mondta Jhohal, és megtapogatta a tarkóján a kötést. - Tudja, arra gondoltam, hogy Isten vigyázott az egyikünkre... és az nem ő volt.

- Remélem, igaza van, Mr. Jhohal, de az isteni közbeavatkozás hiányában az én segítségemre is számíthat. Rendben?

- Rendben - bólintott a férfi.

- Megértem, hogy nem szívesen beszél róla, de ha meg akarom védeni a családját, akkor több információra is szükségem van. Tudnom kell, hogyan fenyegették meg önt.

- Felhívtak... a kórházban.

- Nem szeretnék ellenkezni önnek, de a kórházban azt mondták, hogy csak a családja kereste telefonon.

Jhohal ismét bólintott, a tekintete azonban ijedten megrebbent.

- Igen, valaki felhívott... a házból. Elmondták, milyen bútorok vannak a nappalimban, majd közöl-

te velem, hogy a gyerekeim fenn alszanak a szobájukban. A feleségem nem tudott róla. Az illető azt mondta, ha feljelentést teszek, szörnyű dolgokat tesznek velük. Szörnyű dolgokat.

- Értem. Az a személy nem mondott valamit magáról?

- Azt mondta... - Jhohal nagyon nyelt. - Azt mondta, hogy mudzsaheddin.

- Mudzsaheddin - szűkült össze Horatio szeme. - Biztos benne?

- Igen.

Wolfe becsomagolta a doboz fogvájót, és most megállt Horatio mellett.

- Végeztem.

- Jól van. Ezt most bevisszük a laborba. Mr. Jhohal, szólok a járőröknek, hogy tartsák szemmel a házát. Tessék, itt a névjegyem; nyugodtan hívjon fel, ha úgy érzi, önt vagy a családját veszély fenyegeti. Ígérem, senki sem fogja megtudni, hogy beszélt velem.

- Köszönöm - hálálkodott Jhohal. - A tolvajokkal még elbírok valahogy, de ez...

- Tudom, Mr. Jhohal, de ne féljen. Helyesen cselekedett.

Amikor kiléptek az üzletből, Wolfe a főnökére nézett.

- Jól hallottam?

- Igen, Mr. Wolfe. Ezt a szerencsétlent egy szélsőséges iszlám szervezet, ha úgy tetszik, egy terrorista sejt tagja fenyegette meg - felelte Horatio, majd feltette a napszemüvegét.

2.

- SZERINTED PATHANNAK TÉNYLEG köze van a terroristákhoz? - kérdezte Wolfe, úton visszafelé a laborba.

- Pathan esetében semmiben sem lehetek biztos - felelte Horatio. - Lehet, hogy ez is egy újabb vakvágány, de a taposóakna, amely megölte Hargood ügynököt, iraki modell volt... és Delko kiderítette, hogy Pathan apja iszlám szélsőségesekkel áll kapcsolatban.

- Tehát bármi is történik, az sokkal nagyobb ügy, mint egy megrendezett emberrablás.

- Pontosan. És gyanítom, hogy Sackheim különleges ügynök barátunk többet tud, mint amennyit sejtetni enged...

Dennis Sackheim a Pathan emberrablási ügyben nyomozó szövetségi ügynök volt. Horatióval nem volt túl felhőtlen a viszonya, és végül addig ügyeskedett, míg sikerült megkaparintania a nyomozást, sőt a Horatio emberei által összegyűjtött bizonyítékokra is rátette a kezét. Ekkor a hadnagy már biztos volt benne, hogy az emberrablást megrendezték. Sackheim azonban makacsul tovább folytatta a nyomozást.

- Mit gondolsz, a pasas, aki felhívta Jhohalt, ugyanaz, mint Pathan állítólagos ügyvédje? - kérdezte Wolfe.

- Lehetséges, de nem tudjuk bizonyítani. - Horatio nem említette, hogy mindez a roncstelepi lövöldözéssel is összefüggésbe hozható, hiszen egyelőre csak a megérzéseire hagyatkozhatott. - Ellenőriznünk kell Jhohal sztoriját. Megnézzük a telefonos híváslistáját, kimegyünk a házához, hátha talá-lunk valamit.

- Értem. És mi legyen a fogvájókkal?

- Személyesen vizsgálom meg a dobozt.

Fogvájó, gondolta Horatio. Pathan házában is talált fogvájót, és pontosan emiatt gondolta, hogy a mágus voltaképpen hithű muzulmán. Egyes szekták megtiltják a fogkefe használatát, és ragaszkodnak a fogvájó alkalmazásához, ezzel szemben a Pathan házában talált doboz sokkal nagyobb, leg-alább ötszáz darabos, és félig tele volt. Mi szüksége volt még egy dobozra?

Nem tudta, de a semminél ez is több volt. Bízott benne, hogy a dobozból többet is megtudnak majd.

A labornál Wolfe kiszállt, Horatio pedig elindult, hogy megvizsgálja a fogvájókat. A liftnél összefu-tott Frank Tripp nyomozóval.

- Van egy perced, Horatio?

- Hogyne, Frank. Mi történt?

- Hallottam Markórol meg a többiekről.

- Ha jól tudom, volt egy-két ügye.

- Igen, párszor lekapcsoltam lőfegyverrel való visszaélés miatt, de semmi komoly.

- Nem akarod megnézni?

- De igen. Gondoltam, körülnézek, hátha ki tudom deríteni, miben sántikált.

- Köszönöm, Frank. Én is tájékoztatlak, ha megtudok valamit.

- Rendben, később még beszélünk.

Horatio bevitte a dobozt a laborba, amikor megcsörrent a mobilja.

- Caine.

- Hadnagy úr - szólalt meg Dennis Sackheim ingerülten. - Információim vannak a Pathan-ügyről.

Ez ám a meglepetés, gondolta Horatio.

- Valóban? Hallgatom...

- Az FBI már nem foglalkozik az üggyel, és hamarosan jelentkezik önnél egy Quadiri nevű hölgy. Minden, a maga és az én embereim által begyűjtött bizonyítékhoz hozzáférése van.

- És pontosan ki ez a Quadiri?

- Ezt majd elmondja ő maga - vágta rá Sackheim türelmetlenül. - Megszereztük Abdus Sattar Pathan ujjlenyomatait. Rendkívül gondosan jártunk el.

- És?

- És az ujjlenyomatok nem egyeznek az élelmiszerboltban található nyomokkal, tehát Pathan vagy ártatlan, vagy a maga emberei rontottak el valamit.

Azzal Sackheim letette a telefont.

Ejha, gondolta Horatio. Talán savanyú a szőlő, Sackheim ügynök? Ez a Quadiri nem tett magára túl jó benyomást... Máris megkedvelte az ismeretlen kollégánőt.

RYAN WOLFE BEÜLT a Hummerba, és elindult Talwinder Jhohal hialeah-i házába. Előtte még fel-hívta Jhohalt az üzletében.

- Mr. Jhohal? Itt Ryan Wolfe beszél. Nemrégén a kollégámmal együtt meglátogattunk önt... Igen, úgy van. Tudom, hogy nem akarja megijeszteni a családját, de sokat segítene a nyomozásban, ha

körülnézhetnék a házában, hátha az a személy, aki betört önökhöz, hagyott maga után nyomokat. Ígérem, diszkrét leszek...

Wolfe feleslegesen aggódott, ugyanis Jhohal annyira féltette a családját, hogy elküldte őket a rokonokhoz, így a ház üres volt. Jhohal engedélyezte Wolfe-nak, hogy körülnézzen a házában, sőt azt is elárulta neki, hol találja a kulcsot.

A helyszínelő nem vesztegette az időt azzal, hogy a telefonkészüléken ujjlenyomatokat keressen, mivel biztos volt benne, hogy csupán a családtagok ujjnyomait találja rajta. Ehelyett azokra a helyekre koncentrált, ahol Jhohal hívatlan látogatója behatolhatott a házba. Miután ellenőrizte az ajtókat és az ablakokat, az ebédlőablaknál megtalálta, amit keresett: a keret alja össze volt karcolva, az olcsó ablakzárát felfeszítették.

Szerencsére napok óta nem esett, és az ablak alatt még mindig ott volt a lábnyom. Wolfe lefényképezte, majd gyorsan megkötő gipsszel lenyomatot készített róla. Az ablakpárkányt is beporozta, noha ehhez nem fűzött nagy reményeket, így meg sem lepődött, amikor nem talált rajta ujjnyomokat. A betörő kétségkívül kesztyűt viselt.

Nem volt sok, de legalább alátámasztotta Jhohal sztoriját. Míg a boltos a kórházban feküdt, a családja pedig az emeleten aludt, valaki betört az otthonába.

Nem csoda, hogy halálra rémült, gondolta Wolfe. Én is megijednék...

- Horatio Caine?

Horatio felpillantott a fogvájókkal teli dobozról, melyet vizsgált.

A labor ajtajában egy aktatáska nő állt. Ha a folyosón találkozik vele, ügyvédnek nézte volna; szénfekete haját szoros kontyba tűzte, szigorú, fekete kosztümöt és fehér blúzt viselt, mely öltözék leginkább a bíróságon megjelenő ügyvédnőkre volt jellemző.

- Nadira Quadiri vagyok - mondta a nő. Világosbarna bőre és sötét, komoly szeme volt. - Nemzetbiztonság - tette hozzá, majd előrelépett és kezet nyújtott a hadnagynak.

Horatio lehámozta jobb kezéről a kék gumikesztyűt. A nőnek erős, magabiztos kézfogása volt.

- Miss Quadiri - mondta Horatio. - Ha jól sejtem, most ön vezeti a Pathan-nyomozást.

- Így igaz - felelte a nő üzletasszonyhoz illő hangon. - És önhöz hasonlóan én is elvégeztem a házi feladatomat. Sackheim különleges ügynök nem volt túl jó véleménnyel a laborjukról, de én utána néztem önnek. Rendkívül jók a letartóztatási statisztikái.

- Köszönöm. Jó szakemberekkel dolgozom.

- Meg sem lepi, hogy itt vagyok - nézett Quadiri őszinte nyílt tekintettel a hadnagyra.

- Inkább azon csodálkozom, hogyhogy nem bukkant fel hamarabb.

- Figyeltük a gyanúsítottat, de az akna felrobbanásáig nem akartunk közvetlenül közbeavatkozni.

- Értem.

- Valóban? Pedig a sötétben nem könnyű meglátni az árnyalatokat - mosolyodott el hűvösen az ügynök.

- Ez igaz - viszonzta a mosolyát Horatio. - És most kapok öntől egy elemlámpát?

- Szólítson Nadirának. A szakértők szerint a szövetségi és helyi bűnüldöző szervek együttműködésének hiánya is szerepet játszott abban, hogy a terroristák sikerrel jártak a szeptember tizenegyedikéi támadás során. A Nemzetbiztonsági Hivatalt éppen a hasonló helyzetek megoldására hozták létre. Büszkén állíthatom, hogy mi másképp állunk hozzá a szervezetek közötti kommunikációhoz.

- Ezt örömmel hallom. Ezek szerint velem is megosztja az információit?

- Mindent elmondok önnek, amit csak lehet - mondta az ügynök. - De ez nemzetbiztonsági ügy, és meg van kötve a kezem.

- Értem. Jól sejtem, hogy egy iszlám terroristacsoport is benne van? Az ügynök kifejezéstelen arcra nézett Horatióra.

- Igen, alapos okkal feltételezem, hogy iszlám terroristák után nyomozunk. Ön hogyan jutott erre a következtetésre?

Ezúttal Horatio hallgatott el.

- Sajnálom - mondta végül. - Nem szeretném, ha félreértene, de ezt nem árulhatom el.

- Miért nem? - kérdezte az ügynök kíváncsian.

- Mert megígértem a forrásomnak, hogy semmi szín alatt sem fedem fel a kilétét - felelte végül. - A családját megfenyegették.

- Elfogadható magyarázat - mondta Quadiri. - Ha velem is megosztja az információt, felőlem titokban maradhat a kiléte.

- Jól van. Köszönöm, Nadira... és kérem, szólítson Horatióknak.

- Rendben van, Horatio. És most meséljen el mindent, amit megtudott az ügyről, hátha én is tudok újat mondani magának.

Horatio előadta az elméletét: megrendeztek egy emberrablást, hogy egy sokkal nagyobb ügyről te-

reljék el a rendőrök figyelmét. Mesélt még Francis Buccinelliről és arról a meggyőződéséről, miszerint a bizonyítékok ellenére Pathannak sikerült az őrizet során meghamisítania az ujjlenyomatait.

- El tudom képzelni, hogy így történt - mondta végül Quadiri. - Talán az ügyvédje becsempészte neki a hamisításhoz szükséges eszközöket.

- Engem most sokkal jobban érdekel, hogy miben mesterkedik - felelte Horatio, majd beszámolt az ügynöknek a ronccstelepi lövöldözésről.

- Meglátom, mit tudok kideríteni róla - mondta Quadiri. - Egyébként én is hallottam, mit művelt azal a tollpíhével. Ügyes húzás volt.

Miután Horatio kikövetkeztette, hogy Pathan valójában muzulmán, a kezébe adott egy csomóra kötött kötelet, és megkérte, hogy fújjon rá, holott jól tudta, hogy a Korán szerint aki csomóra fúj, mágusnak tekintendő, márpedig a mágusok és varázslók nem nyernek bebocsátást a paradicsomba. Pathan sohasem állította magáról, hogy mágus lenne, és amikor Horatio egy tollpíhét helyezett a csomóra, megtagadta, hogy ráfújjon, és ezzel lelepleződött.

- Egy tudósnak nem kell okvetlenül a laboratóriumba mennie, hogy bebizonyítsa az elméletét - jelentette ki Horatio.

- Ez igaz. A tudomány nem egy felszereléseket tartalmazó katalógus.

- Az ég és a föld teremtése, valamint az éjszaka és a nappalok váltakozása során megmutatkoztak a bölcs emberek - mondta a hadnagy.

- Maga olvassa a Koránt? - kérdezte az ügynök széles mosollyal.

- Csak mostanában kezdtem foglalkozni vele, és nagyon érdekesnek találom. Nem is tudtam, hogy a tudománynak oly sok ága a muzulmán világban gyökerezik.

- Sokakat meglep - mondta Quadiri. - Nem bánja, ha leülök? Már hajnali öt óra óta úton vagyok.

- Ó, de figyelmetlen vagyok. Kérem, foglaljon helyet.

Az ügynök fogott egy széket és kecsesen leült, s az aktatáskáját letette maga mellé a földre. Lábaik keresztbe tette, összekulcsolt kezét a térdén nyugtatta.

- A vallás és a tudomány általában nem fér meg egymással. Az ember vagy hisz, vagy tud valamit.

- Az iszlám hagyományok azonban mást tanítanak - tette hozzá Horatio.

- Igen. A sok szabály ellenére az iszlám mindig is támogatta a tudományokat. A világegyetemet Allah teremtette, tehát nem lehet benne hiba. Az iszlámmal foglalkozó tudósok Isten kezét látják minden egyes dologban, és ez a tudás csak megerősíti őket, a hitükben.

- Tulajdonképpen minden attól függ, hogy hogyan sáfárkodunk ezzel a tudással, nem igaz?

- De igen - bólintott Nadira komolyan. - Egyes vallások elfojtják a tudásvágyat, és nem látják szívesen a tanult híveket. A történelem során ez minden nagy vallással, így az iszlámmal is megtörtént. Gondoljunk csak Galileire, akit a reneszánsz korban hurcolt meg a katolikus egyház. A középkorban azonban egyedül a muzulmán világban virágzott a tudományos élet. Valójában ez volt az iszlám aranykora; ekkor történt, hogy a bagdadi abbászid kalifák megalapítottak egy akadémiát, ahol rendkívül fontos görög és szanszkrit szövegeket fordítottak és tanulmányoztak. Nélkülük Euklidész és Arisztotelész művei sem maradhattak volna fenn.

Horatio bólintott.

- Egyesek Ibn-al-Haitham nevezetű férfi optikai írását nevezik meg a tudományos módszertan alapkövének.

- Ez igaz - húzta fel a szemöldökét az ügynök. - Roger Bacon, a nyugati világ nagy tudósa is jól ismerte a munkásságát. A matematika különösen sokat köszönhet a muzulmán világnak, s többek között az olyan szavak, mint az algebra, zenit vagy a zéró is az iszlám tudósoknak köszönhető.

- Jól érzékelem, hogy nem véletlenül szakértője a témának? - kérdezte a hadnagy enyhén oldalra hajtott fejjel.

Az ügynök rezzenéstelen arccal állta a tekintetét.

- Eltalálta. Iszlám szakból diplomáztam, négy közel-keleti dialektust folyékonyan, másik kettőt pedig elfogadhatóan beszélek. Teheránban születtem, de tizenhárom éves koromban az egész család Amerikába költözött. Jelenleg az Atlanti Parti Őrség Különleges Csoportjának tagjaként a Floridában működő, vagy ahhoz kapcsolódó terrorista tevékenység megfigyelésével és megelőzésével foglalkozom. Remélem, néhány kérdésért sikerült megválaszolnom.

- Néhányat igen, de nem mindet... a kérdéseim zöme leginkább Khasib Pathant érinti.

- Abdus Sattar Pathan apja - bólintott Nadira. - Igen, tulajdonképpen miatta vagyok itt. Mennyit tud róla?

- Sajnos nem eleget. Nagyon gazdag, a szaúdi királyi család tagja, négy felesége és kilenc gyermeke van, és egy Fisher-szigeti palotában él. Az egyik helyszínelőm kiderítette, hogy feltehetően egy radikális iszlám csoporttal van kapcsolatban, de semmi konkrétumot nem tudunk róla.

- Nagyon ügyes lehet a helyszínelője, mert Khasib gondosan el szokta tüntetni a nyomait. Évek óta pénzeli a terroristacsoportokat, de egyszer sem sikerült bebizonyítani.

- És a fia?
- Ez nagyon furcsa. Abdus és Khasib évek óta alig beszélnek egymással, és legfeljebb a családi ünnepeken találkoznak, de ott is alig vesznek tudomást egymásról. Mi nem is gyanítottuk, hogy Abdus hithű muzulmán, ami számos kérdést vetett fel.
- Például azt, hogy valójában nemcsak a hitük, hanem a politikai meggyőződésük is hasonló.
- Nadira az ölébe vette az aktatáskáját, és kinyitotta.
- Pontosan. Ezért is van szükségünk a segítségére. - Kivett a táskából egy, a Nemzetbiztonsági Hivatal pecsétjével ellátott vaskos borítékot. - Nem akarjuk felhívni magunkra a figyelmüket, mert ha megsejtik, hogy a terrorelhárító egységeink is a nyomukban vannak, akkor azonnal felfüggesztenék a tevékenységüket. Önök azonban már nyomoznak Abdus ellen, tehát nem lennének gyanúsak.
- Nadira átadta a borítékot a hadnagynak.
- Itt van minden információ, amit az elmúlt hat évben szereztünk Khasibról és a tevékenységéről. Ha óhajtja, a háttérből szívesen segítünk önnek mindenben.
- Horatio levette a bal kezéről is a gumikesztyűt, majd megtapogatta a borítékot, de nem nyitotta fel.
- Ezt most tekintsem megbízatásnak?
- Én inkább társulásnak nevezném, hiszen mindketten meg akarjuk akadályozni Khasibot és a fiát abban, hogy végrehajtsa a tervét.
- Tehát felsorakozunk ellenük, Miss Quadiri?
- Nem, Horatio, ez most élet-halál kérdése, a hitnek ehhez semmi köze.
- Örülök, hogy egy csapatban játszunk, Nadira - nézett fel Horatio a borítékról.
- Akkor jó. - Az ügynök egy pillanatra komolyan Horatio szemébe nézett, majd a tekintete a fogvájós dobozra tévedt. - Az is az üggyel kapcsolatos?
- Igen. - Horatio elmesélte, hol bukkantak rá. - Éppen be akartam porozni, hátha találok rajta ujjnyomokat.
- Akkor hagyom dolgozni. A Graciana Hotelben szálltam meg, és ott, vagy a névjegyemen feltüntetett mobilszámon bármikor elérhet. Benne van az aktában.
- Köszönöm - mondta Horatio, és a zsebébe nyúlt a névjegyéért, ám az ügynök leintette.
- Erre semmi szükség - mosolygott Nadira. - Már megvan a száma...

3.

A NADIRÁTÓL KAPOTT AKTA érdekes olvasmánynak bizonyult.

Khasib Pathan fanatikus ember, és tetemes vagyona révén rendkívül veszélyes. Ellentmondást nem tűrő habitusa okán hozzászólt, hogy teljesítsék az utasításait, és Horatio biztos volt benne, hogy őszintén aggódott, amikor tudomást szerzett a fia állítólagos elrablásáról.

Horatio most már kételkedett ebben.

Khasib számos afganisztáni, palesztin és iraki terrrorszervezetet támogatott. A fanatikus mozgalmakhoz hasonlóan ezek a csoportok folyton változtak, és kisebb frakciókba tömörültek, Khasib azonban minden alkalommal a szélsőségesebb frakciót pénzelte tovább.

Az akta tartalmazott egy listát a csoportok által elkövetett akciókról, lefejezésekről, autóbombákról és gyilkosságokról is. A jelentés száraz, tanulmánystílusban íródott, és Horatióknak hirtelen olyan érzése támadt, hogy Khasib Pathan is ugyanezt tette, azaz tanulmányozta a helyzetet. Kitétte a sajtót a patkányoknak, és figyelte őket, hogy melyikük ér oda hamarabb, a gyorsabb és kegyetlenebb pedig jutalmat kapott.

És mindezt több mint harminc éve csinálja.

Harminc éve. Ez bizony hosszú idő... hosszú idő az emberek tanulmányozására, a tanulásra és elméletek gyártására.

Hosszú idő a tervezgetésre...

De vajon mi lehet az, amit harminc évig kellett terveznie?

A jelentés nem tért ki erre, és Abdusról is csupán futólag tettek említést. Bármit is forralt az apa, a fiát nem akarta bevonni, vagy a Pathan család mesterien gyakorolta a megtévesztés művészetét.

A RAKTÁRBAN SEAN DALTRY a böröndre nézett. Nem hitte volna, hogy ilyesmivel kell foglalkoznia, az őrzésről és szállításról már nem is beszélve. Abból, amit hallott, az Igaz Ír Köztársasági Hadsereg (RIRA, Real Irish Republican Army) legmagasabb szintjein ellene és mellette is szavaztak, ami olyan mély megosztottsághoz vezetett, hogy végül úgy döntöttek, eladják és a pénzt a szervezet céljaira fogják felhasználni.

Daltry azért jött Miami-ba, hogy elintézzesse a szállítást. Kemény ember volt, született katona, aki képes volt gondolkodás és lelkifurdalás nélkül végrehajtani a parancsokat. Sok ember halála száradt a lelkén, és mivel Isten nevében gyilkolt, sosem okozott neki álmatlan éjszakákat, ha a halott brit katona vagy protestáns kisgyerek volt.

Most azonban félt.

Becsapta a fehér fémajtót. A tárolószekrény egy Coral Gables-i egészségmegőrző klub öltözőjében volt, ahol a középosztálybeli tagok kiizzadhatták magukból a gyorséttermi ebédeket, és megpróbáltak leadni a sörpocakjukból. Egy helyi szimpatizáns jóvoltából örökös tagsággal rendelkezett a klubban, ami ideális, könnyen elérhető rejtékhelynek bizonyult. Sean úgy döntött, az átadásig itt fogja tartani a böröndöt, most azonban kénytelen volt módosítani a tervét.

Tudott a Miami Markóval kötött egyezségről, és amikor tudomást szerzett a roncslelepi mérszárlásról, máris tudta, ki volt a tettes.

A Nyúl.

Daltry kiment a parkolóba, majd a böröndöt az utasülés alá helyezte, nehogy egy percig is szem elől veszítse, aztán beült a kormány mögé és Miami-ba indult.

Nem tudta, mit tegyen. Ha a Nyúl a nyomában van, akkor jobban teszi, ha igyekszik, mivel csakis ő lehetett képes ilyen módszeresen kiirtani Marko embereit. Az IRA-nak mindig voltak emberei a rendőrségen belül - Amerikában, különösen a keleti parton lépten-nyomon ír zsarukba botlik az ember - és az egyikük beszámolt Daltrynak a történetekről. - Borzalmas volt - mondta. - Kilenc halott... kettőt agyonlőttek, négyet egyenesen a pokolig repített a robbanás, a másik háromnak pedig elnyeste a torkát. Színtiszta mérszárlás.

Mert ő maga is egy rohadt mérszáros, tette hozzá gondolatban Daltry, ahogy kikanyarodott az autópályára.

Abból, amit a forrása mesélt, nem úgy tűnt, mintha rosszul sült volna el az az üzlet; a Nyúlnak eleve az volt a szándéka, hogy módszeresen kiiktassa az összes célpontját. Nem a pénz miatt tette, hiszen a támogatóinak bőven volt belőle. Nem, ennek a tömeges kivégzéssel az volt a célja, hogy eltakarítsa a hozzá vezető esetleges nyomokat.

Ami azt jelenti, hogy Daltryt is meg fogja ölni.

Természetesen megtehetett néhány óvintézkedést. A felettesei döntésének köszönhetően nem volt más választása, és kénytelen volt leszállítani a böröndöt, és ő büszkén vallotta, hogy minden esetben hibátlanul végrehajtotta az utasításait, a túlélése érdekében azonban megtehetett néhány ellenlépést. Amíg nála van a börönd, a Nyúl nem öli meg.

Daltry végighajtott a végtelennél tűnő üzletsoron. Még soha életében nem látott ilyen valószínűt-

len, betonból, aszfaltból és rikitó színű műanyagból felépített országot. Még a buja floridai növényzet sem látszott eredetinek; a fű meg a falevelek is gyanúsán ragyogtak.

Keresett valamit a rádión, ami nem rap, country vagy gospel, s végül megállapodott egy nyolcvanas évekbeli zenét sugárzó állomásnál, ami tökéletesen illett az előregyártott táj hangulatához.

A légkondicionálást is feltekerte egy fokkal, ugyanis a floridai hőség és pára nyomasztóan valóságos volt, és Daltry nem volt hozzászokva. Alig várta, hogy nyelvbe üthesse az üzletet és hazamenjen végre.

Igen, amint átadta a bőröndöt a Nyúlnak, olyan messze menekül Amerikából, amennyire csak lehetséges.

Ha nem áll meg tankolni, észre sem veszi, hogy nyomon követik. A tanksapka kicsúszott a kezéből, és a kocsi alá gurult, és amikor Daltry négykézlábra ereszkedett, hogy megkeresse, megpillantotta az alvázra rögzített apró elektromos eszközt.

Elég sok autóbombát helyezett már el ahhoz, hogy felismerje őket, de ez csupán egy GPS, azaz globális helyzet-meghatározó volt, és a megfelelő hardver segítségével bárki nyomon követhette.

Fontolóra vette a lehetőségeit. Ha tönkreteszi vagy eldobja a szerkezetet, elárulja magát, azonban megpróbálhatja csapdába csalni az üldözőjét. Ám a Nyúl esetében ez rendkívül kockázatos lehetett.

Megtankolt és fizetett, majd az autópályán folyton hátrapillantott, hátha észrevesz valakit, aki követheti, de egyelőre senki sem keltette fel a gyanúját.

Kiválasztott egy többemeletes parkolóházzal rendelkező nagy üzletközpontot, majd megkerülte a szomszédos épületet. A parkolóháznak két bejárata, illetve kijárata volt, ami tökéletesnek tűnt. Daltry behajtott. Felgurult az utolsó előtti emeletre, ahol alig volt néhány autó, és leparkolt egy fekete SUV mellett, mely kiesett a biztonsági kamerák látószögéből.

Elővette a kis szerszámosládáját és becsúszott a kocsi alá. A GPS-t egy perc alatt leszerelte, majd egy másik gépkocsira helyezte.

Most már nyugodtan elmehetett.

Habozott. Meg volt az esély rá, hogy a közvetlen közelből figyelik. A parkolóban nem volt senki, de láthatták, amikor behajtott, tehát a sietős távozással csak gyanakvásra adna okot.

Úgy döntött, ott hagyja az autót, és gyalogosan távozik, majd a bevásárlóközpont környékén taxiba vagy buszra száll. Az ajtókat nyitva hagyta, az indítókulcsot sem vette ki; így egy kis szerencsével valaki ellopja a járművet, és még jobban összekuszálja a nyomokat.

Léptei tompán visszhangoztak, ahogy a lifthez indult. A miami égbolt ragyogó kék színben tündökölt, a levegőben kipufogógáz és benzinszag terjengett.

Beszállt a liftbe és megnyomta a gombot. Az ajtó szinte nyomban kitárult, és Daltry odabiccintett a másik utasnak.

- Halló! Halló! - kiabálta a férfi a mobiltelefonjába, aztán elkecseregett mosollyal Daltryra nézett. - Nincs semmi téreőr ezekben a betondobozokban.

- Hát igen - felelte Daltry, s megnyomta a földszinti gombot.

Aztán a lift falának támaszkodva igyekezett lazának mutatkozni, ám fél szemét a krémszínű öltönyt, zöld selyem nyakkendőt és fényesre suvickolt barna bőrcipőt viselő férfin tartotta. A férfi a homlokát ráncolva zsebre tette a telefonját.

- Azt hiszem, szolgáltatót fogok váltani - jelentette ki.

Szerintem a készülékedet kellene lecserélni, gondolta Daltry. Már annyira megszokta a kártyacsomag nagyságú telefonokat, hogy az üzletember készüléke kifejezetten ormótlannak hatott.

Nyílt az ajtó, és Daltry kilépett a bevásárlóközpont szintjén. Eközben folyton figyelte, hogy követi-e valaki, azonban a karácsony utáni nyüzsgésben ügyet sem vetettek rá az emberek.

Előtte egy nagyobb tömeg egy leértékelést meghirdető üzlet előtt tolongott, így kénytelen volt lassítani léptein. A másik oldalon észrevett egy kijáratot. Most vagy visszamegy a lifthez és másik irányba indul, amihez nem igazán volt kedve, vagy átverekszik magát a tömegen és pár percen belül kikerül az épületből. Végül úgy döntött, a fal mellett lépkedve talán van némi esélye, hogy kijusson. Lassan haladt, s közben lépten-nyomon elnézést kellett kérnie valakitől.

Ekkor mögötte felugrott egy gépfegyver, mire hátrafordult, és alig néhány centire tőle meglátta a krémszínű öltönyös, nyugodt tekintetű férfit. Mellkasában hirtelen fájdalmas robbanást érzett; egy lövedék furcsamód egyenesen szíven talált.

Ahogy a földre zuhant, még látta, hogy az üzletember a füléhez emeli ósdi mobiltelefonját, és a többiekhez hasonlóan ő is a fegyverropogás irányába fordítja a fejét. Daltry kezéből kicsúszott a bőrönd fogantyúja, mire az üzletember észrevétlenül felvette és gyorsan odébbállt vele.

- A lőpornyomokból és bemeneti seb mintázatából ítélve azt mondanám, közelről érte a lövés - jelentette ki Alexx. Ryan Wolfe az orvosszakértő mellett állt.

- Ez furcsa, mert a tanúk szerint a lövések távolabbról, a bevásárlóközpont végéből jöttek.

Ekkor, kesztyűs kezében egy új bűnjeltasakkal, megjelent Calleigh is.

- Mert az elkövetőnk pontosan ezt akarta elhíttetni velünk - mutatta fel a tasakot. - Egy távműködtesű aktivátorhoz rögzített petárda. Az egyik virágládában találtam. Amikor felrobbant, mindenki erre figyelt, és senkinek sem tűnt fel, hogy eldörrent még egy lövés, különösen úgy, hogy a csövet neki nyomták az áldozat testének. Mekkora a bemeneti seb, Alexx?

- Rendkívül kicsi.

- Lehet, hogy egy huszonkettes kaliberű fegyverből lőtték le? - hajolt le Calleigh az áldozathoz. - ez nagyon különös.

- Szegény ember - jegyezte meg Alexx. - Látod, én ezért kerülöm el jó messzire a bevásárlóközpontokat a december és február közötti időszakban.

- Ugyan, Alexx, ez nem a vásárlási láz hevébe történt - szólt Wolfe. - Ezt az embert egyszerűen lelőtték.

- Szerinted köze lehet a roncstelepi lövöldözéshez? - kérdezte Calleigh.

- Lehetséges - mondta Wolfe, és átkutatta a holttestet, majd az egyik zsebből kivett egy igazolványt és kinyitotta. - Sean Daltry. Úgy tűnik, van egy ír turistánk.

- Mi köze az ír turistáknak az olasz maffiózókhöz? - kapta fel a fejét Calleigh. - Ennek semmi értelme.

- Ha ez a pasas turista volt, akkor igencsak paranoiás lehetett - húzott elő Wolfe egy pisztolyt a férfi zsebéből.

- Egy SIG-Sauer P250-es - állapította meg Calleigh.

- Komoly fegyver, és a vámon se lehet áthozni.

- Tehát itt szerezte... és ez még nem minden. - Wolfe most felhúzta a férfi jobb lábán a nadrágot, és láthatóvá vált a bokaszíjban lapuló kés. - Egy K-Bar - mondta. - Kommandós pengével.

- Mr. Daltry fel volt készülve a bajra.

- A jelek szerint nem eléggé - jegyezte meg Alexx.

- Megyek, beszélék a biztonságiakkal, hátha rögzítettek valamit a kamerákkal - mondta Wolfe.

- Én befejezem a helyszínelést - felelte Calleigh.

Wolfe odament a legközelebbi biztonsági őrhöz, aki igyekezett távol tartani a kíváncsiskodó vásárlókat, és megkérdezte tőle, hol találja az áruházi biztonsági központot. Utána felment az adminisztrációs szintre, ám mielőtt még kopoghatott volna, kitárult a "Belépni tilos" feliratú ajtó.

- Láttam, hogy jön - mosolygott rá egy fekete férfi. Az inge majdnem szétrepedt tekintélyes pocakján. - Nem is végezném jól a munkámat, ha nem vettem volna észre.

- Nem bizony. Ryan Wolfe vagyok, a Miami-Dade Bűnügyi laborból.

- Én pedig Ernie Driver. Én vagyok a biztonsági főnök.

- Ernie, meg szeretném nézni a...

- Tudom, a lövöldözéssel kapcsolatos felvételeket. Már előkészítettem őket, de nem tudom, mire mennek vele.

- Hogyhogy?

- Máris mutatom. - Ernie a képernyősorhoz ment, majd leült az egyik székre és intett Wolfe-nak, hogy kövesse a példáját.

A helyszínelő habozott. Megtehetné volna, hogy felkapja a kazettát és beviszi a laborba, ám azzal is tisztában volt, mennyire fontos volt most a férfinak, hogy eljátszhatja a zsarut egy igazi nyomozásban; ráadásul olyasmit is észrevehetett, ami egy kívülállónak fel sem tűnt.

- Jól van - mondta Ernie, és leütött néhány billentyűt. - Íme a lövöldözés. Rossz szögből kaptuk le őket, mert az elkövető nem néz a kamerába, és a tömeg miatt szinte semmit sem lehet látni, de ettől még világos, hogy ki lőtt.

Wolfe kétszer is megnézte a kérdéses részt. Egy ember kivételével hirtelen mindenki ugyanabba az irányba nézett, feltehetően ekkor robbantak fel a petárdák. Daltry döbbenetesen nézett valakire, és ahogy összeesett, el is tűnt a képből. A mögötte álló férfi gyorsan a petárdák irányába fordult, ugyanakkor a füléhez emelte a telefonját.

- Várjon, hol a fegyver? - kérdezte Wolfe. - Eldobta? Nem volt elég ideje, hogy eltegye...

- Gondolom, valaki a tömegből felkapta és elvitte - vélte Ernie. - Kockáról kockára végignéztem ezt a részt, hátha sikerül kiszűrni a gyanús elemeket.

- Nem, nem hiszem, hogy eldobta. Kérem, játssza le újra.

Ernie megnyomott néhány billentyűt.

- Megvan - mondta Wolfe. - Tekerje vissza és merevítse ki a képet ott, amikor a füléhez emeli a telefonját.

Ernie készségesen engedelmeskedett.

- Látja? A lövés az antennából jött.

- Ezt nevezem fegyvernek - csóválta a fejét a biztonsági főnök.

- Nem éppen standard telefon... Hova ment ezután?
- Kisétált az ajtón. De a csomagja sokkal érdekesebb - tette hozzá Ernie, és megmutatta Wolfe-nak a kérdésszerű részt.
- Az a bőrönd? - kérdezte a helyszínelő. - Mi olyan különös benne?
- Az, hogy amikor az áldozat megjelent az épületben, akkor nála volt. - Ernie megmutatta a liftnél készült felvételt, ahol világosan látszott, hogy Daltry és a telefonáló férfi egyazon liftből száll ki, és a bőrönd ekkor még Daltry kezében van.
- Együtt szálltak ki - jegyezte meg Wolfe. - De nem úgy tűnik, mintha ismernék egymást, tehát az elkövető mindvégig követte. Tudjuk már, mikor szállt be a liftbe?
- Természetesen. Tizenegy óra huszonhét perckor, a legfelső szinten, és a következő tíz percen belül utazott... gondolom, a célpontjára várt.
- Wolfe figyelmesen tanulmányozta a képernyőt.
- Mindenütt homályos az arca - jegyezte meg. - Mindvégig elfordult a kamerától.
- Tudom, és amikor kiszállt a liftből és az áldozat után eredt, egyetlen egyszer sem került a kamerák látószögébe. Pontosan tudta, hol vannak, és szándékosan kerülte őket. - Ernie megcsóválta a fejét. - Legalább húszpercnyi anyagunk van róla, de egyetlen kockán sem látható az arca.
- Ne vegye sértésnek, Ernie, de a laborunkban a fiúk olyasmit is észrevesznek, amit más nem. Köszönöm a felvételt.
- Szívesen. Remélem, elkapják a fickót.
- Én is - mondta Wolfe. És kiderítjük, mi rejlik abban a bőröndben, tette hozzá gondolatban.

- Egy mobiltelefonos lőfegyver? - húzta fel Calleigh a szemöldökét, és figyelmesen tanulmányozta a laboratórium képernyőjét.
- Meg se lepődtél - jegyezte meg Wolfe.
- A lőfegyverek listája igen hosszú és változatos - felelte Calleigh. - És régi hagyománya is van. Az orvvadászok botnak álcázott fegyvereket készítettek, de láttam már tollba, gyűrűbe, kulcstartóba, sőt esernyőbe épített fegyvereket is. A mobiltelefon nem is olyan nagy kunszt.
- Mindenesetre igen jellegzetes. Szerinted le tudjuk nyomozni?
- Nem tudom. Az ilyen és ehhez hasonló fegyverek többségét Horvátországban és Boszniában készítik, és kizárólag a fekete piacon lehet beszerezni őket, de megpróbálok utánanézni a helyi forrásaimnál, hátha szerencsével járok.
- Jól van. Találtál valami érdekeset a helyszínen?
- Az áldozat kocsiját. Megnéztem, melyik szinten szállt be a liftbe, és lefuttattam az ottani gépkocsik rendszámát, majd összevettem az igazolványával... bérelt autó volt. Az emberünk nadrágján találtam néhány fékolajfoltot, ami megegyezett a kocsival alatti olajjal.
- Tehát szerelt valamit a kocsija alatt - vélekedett Wolfe.
- Én is erre gondoltam, de nem találtam semmit. Bevitetem a laborba, és ott alaposabban megvizsgálom.
- Én is végeztem egy kis kutatást. Sean Daltry elméletileg turistaként érkezett az országba. Nálunk nincs priusza, és egy észak-miami hotelban szállt meg. Az útlevelében a "foglalkozás" rovatban munkásként szerepel.
- Ezek szerint senkinek semmi oka, hogy a halálát, vagy a bőröndje tartalmát akarja - húzta fel Calleigh a szemöldökét.
- Ahogy mondd. A gyilkos azonban profi volt, és amint kilépett a bevásárlóközpont ajtaján, köddé vált. Mindvégig sikerült kicseleznie a biztonsági kamerákat, sőt még a liftben található kamerában sem látható az arca.
- Semmi baj, talán az áldozat többet is elárul nekünk magáról vagy a gyilkosról - vont vállat Calleigh.
- Úgy van. De egy ideig ne várjátok el tőlem, hogy felvegyem a telefont...

A TEXASAI SZÜLETÉSŰ Frank Tripp nyomozó mindig azonnal meg akarta oldani a problémákat, de szükség esetén vissza tudta fogni magát.

Eszes is volt, és a járóként eltöltött éveknek köszönhetően egyfajta keménység jellemezte. Az egyik társa a közismert tévés pszichológus után egyszer "baseballsapkás dr. Phü"-nek nevezte. Nem szívesen játszott meg az ostoba, vidéki alakot, de szükség esetén ebbe is belement. A szíve mélyén pragmatikus volt.

Ez volt az oka, hogy amikor a Calder lóversenypálya kerítésénél megpillantotta Kistacsó Berretanót, habozás nélkül odasietett és megállt mellette.

Berretano harciasan hátrapillantott. A gúnynevével ellentétben ugyanolyan magas volt, mint a nyomozó, de úgy nézett ki, mint egy öltönybe bújtatott csontváz. Rendkívül drága, jól szabott öltönybe,

ami valósággal lógott rajta. Amikor meglátta Trippet, nyomba behúzta a nyakát.

- Mizújs, Kistacskó? - szólalt meg a nyomozó. - Hogy megy a bolt?
 - Honnan tudjam? - horkant fel Berretano rekedtes hangon. - Én úriember vagyok.
 - Hát persze hogy az vagy. Ezért is gondoltam, hogy ráérsz válaszolni a kérdéseimre. Berretano megfordult, és figyelmét a pályára irányította.
 - Hogyne. És honnan veszi, hogy van mondanivalóm magának?
 - Onnan, hogy nem akarod úgy végezni, mint Miami Marko.
 - Ezt hogy érti?
 - Ne játszd a hülyét, Kistacskó. Te is tudod, hogy Marko nyolc haverjával együtt a hullaházban fekszik, és lefogadom, hogy azt is tudod, hogyan kerültek oda.
 - Csak találgatok.
 - Hallgatlak.
 - Marko nem volt tisztában a saját helyével. Túl sokat beszélt, és felhívta magára a figyelmet. Öreg hiba.
 - És azért vágták haza, mert nem tudta befogni a száját?
 - Nem a szájával, hanem az ítélőképességével volt a gond.
 - Ezt meg hogy érted?
 - Úgy, hogy gusztustalan elemekkel kezdett társulni.
 - Vicces fiú vagy, hallod-e?
 - Nem hinném. Tulajdonképpen nagyon ijesztő tudok lenni, nyomozó úr - jelentette ki Berretano. A hangja nem volt fenyegető. - Maga is tudja, én is tudom, és innen Key Westig mindenki tudja, akinek van egy csepp sütnivalója. És én mondom magának, hogy ezek olyan alakok, akikkel még én sem mernék üzletelni.
 - De Marko megtette.
 - Marko megpróbálta, de meg is lett az eredménye.
 - Bizony. És kik lehetnek ezek a rém ijesztő alakok?
- Berretano megvonta csontos vállát.
- Fogalmam sincs. Ezek a pasasok ritkán mutatkoznak, majdhogynem láthatatlanok.
 - Igen? És hogyan lehet, hogy az a lúzer Marko mégis megtalálta őket?
 - Sehogy, mert ők keresték meg. És ha Marko befogta volna a száját, akkor most maga se lihegne a nyakamba. Na mindegy, legalább eleget teszek az állampolgári kötelességemnek...
 - Na ne mondd - vigyorodott el Tripp.
- Berretano rosszalóan megcsóválta a fejét.
- Nézze, nyomozó, bár mindketten más-más pályán próbálunk boldogulni, egy dolog közös bennünk, és az a hazaszeretet.
- Ezúttal Tripp csóválta meg a fejét.
- Egy pillanat. Azt akarod mondani, hogy ezek az alakok külföldiek?
 - Még ha egyszerűen külföldiek lennének... de egy egészen más világból jöttek...

SEAN DALTRY EGY KÖZEPES SZINTŰ hotelban szállt meg, ahol minden második emeleten jégautomata, a földszinten egy kávézó meg egy bár szolgálta a magányos, egy éjszakára megszálló üzletemberek kényelmét.

Calleigh a Daltry zsebében talált kártyakulccsal kinyitotta az ajtót.

A szobában Wolfe letette a helyszíneléshez szükséges eszközökkel teli táskáját és kinyitotta.

- Enyém a fürdőszoba.

- Oké, én idekinn maradok.

Calleigh a változó fényforrásnak nevezett lámpával megvilágította az ágyat; a lámpa ultraibolya fénye azonnal kimutathatta a testnedvek nyomait.

- Semmi - mondta. - A lepedőn legalábbis semmit se látok. Tudom, hogy már mondtam, de soha többé nem vagyok hajlandó leülni egy szállodai ágyra.

- Ne gyerekeskedj - szólott ki Wolfe a fürdőszobából. - Két-három évente biztosan kimossák az ágy-neműt.

- Eddig semmi különös - jelentette ki Calleigh néhány perc elteltével. Tipikus turistacuccok, ruhaneműk, egy pár szandál, egy miami útikönyv. Nálad mi van?

Wolfe kilépett a fürdőszobából. - Nada. Fogkefe, borotválkozó szerek, dezodor. Van értelme tovább keresni?

- Nem tudom, de a barátunk csúnya ügybe keveredett. Az ember nem hord magánál olyan fegyvereket, ha csak nem akarja használni is őket. De ha feltételezzük, hogy profi volt...

- Akkor nem hagyott maga után semmi gyanúsat a szobában.

- Egyetértek.

Calleigh felvette az útikönyvet, és a gerincénél fogva a tenyerén egyensúlyozta, mígnem láthatóvá vált, hogy hol forgatták sűrűbben. Odalapozott és elmosolyodott.

- Szerinted Mr. Daltry úgy nézett ki, mint aki rajong a reneszánsz bútorokért?
- A Vizcaya Múzeum - olvasott bele a könyvbe Wolfe hangosan. Gondolod, hogy van jelentősége?
- Nézd csak - mutatott Calleigh a szemközti oldalra feljegyzett telefonszámra. - Szerintem ez lehetett a miami kapcsolata.
- Most pedig a miénk... - tette hozzá Wolfe.

4.

ERIK DELKO SOSE TAGADTA, HOGY imádja a szép nőket, és a hangsúly a többes számon van. Néha maga sem tudta, jó vagy rossz-e neki, hogy Miami-ban kell élnie; olyan volt ez, mint egy kényeszeres évésben szenvedő embernek egy végtelen hosszú büféasztal elé állni. Nem mintha képtelen lett volna elköteleznie magát, bizonygatta a barátainak. Csupán nem tudta eldönteni, milyen típusú nő mellett akarja leélni az életét. És Miami-ban bőséges volt a választék...

Aztán megismerkedett a fanyar humorú, éles eszű Marie-val, aki más volt, mint az addigi barátnői. Néha annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy Delko majdhogynem a szexről is megfeledkezett.

De csak majdnem.

Mert Marie nemcsak okos, de gyönyörű is volt; hosszú, karcsú láb, dús, gesztenyebarna haj, mosolygós arcán bájos kis gödröcskék. Az elmúlt hetekben sok időt töltöttek egymás társaságában, és Delko bízott benne, hogy ez a jövőben sem lesz másképp.

Ezen az estén egy olyan japán étteremben vacsoráztak, ahol a séf minden fogást a vendégek előtt készítette el. Marie csodálattal figyelte a szakács minden mozdulatát, Delko pedig őt bámulta, és amikor a lány ezt észrevéve hirtelen rámosolygott, elnevette magát.

- Most lebuktam - mondta Delko.

- Ismertessem a jogaidat?

- Vannak jogaim?

- Attól függ, mennyire sikerül jóllakatnod.

- Hallotta az asszonyt - vigyorgott Delko a szakácsra, aki lelkesen megpörgette a levegőben a kését.

- Mi újság a laborban? - érdeklődött Marie.

- Elég nagy a káosz - felelte Delko. - Azon a lövöldözésen dolgozunk, ami benne volt a hírekben.

- A roncsstelepen?

Delko bólintott.

Marie sosem fanyalgott Delko foglalkozása miatt.

- Nagyon durva volt? - kérdezte.

- Nem annyira. Engem a vér látványa nem zavar, az oszló tetemek annál inkább.

- A hírekben robbanóanyagot is említettek.

- Igen, néhány rosszfiú felrobbant. Nekem kellett összeszedni a testrészeket... eltartott egy ideig.

A szakács eléjük tette a finoman felszeletelt marhahúst.

- Furcsa módja az étvágygerjesztésnek - jegyezte meg, és jelentőségteljes pillantást vetett a pult másik végében várakozó társaságra.

- Elnézést kérek - mondta Delko. - Többé nem fordul elő.

- Nekem is vannak híreim - újságotla Marie. - Benne leszek a Szív útja új műsorában. - Marie táncosnő volt, és revüműsoraival számos Miami környéki kirándulóhajón megfordult.

- Igen? És mi a téma?

- A Valentin-nap, Kupidó, rengeteg tóga és saru, meg ilyenek.

- Nekem minden pénzt megérne, hogy tógában lássalak.

- Te azért fizetnél, hogy tangában láss.

- Most már a fehérnemű-imádatomra is fény derült.

A lány fogta a borospoharát, és pajkosan Delkóra mosolygott.

- Mit imádsz még?

- Csak a gyönyörű, intelligens nőket.

- Ennyi az egész? Mert el se hinnéd, milyen szerelésben szoktam megjelenni a színpadon.

Delko ivott egy kis bort.

- Nem tarthatod meg őket?

- Nem árurom el, de te majd kinyomozod.

- Rajtam nem múlik... Kérdezni szeretnék valamit. Mondd, nem dolgoztál valaha egy "pompás Batin" nevű bűvésszel?

- Batinnal? - húzta fel Marie a szemöldökét. - De igen, többször is. Miért kérdezed?

- Sajnos nem beszélhetek róla, mert még folyik a nyomozás - felelte Delko. - Beszélgettél vele?

- Nem, nem igazán... eléggé magának való ember. A hajókon a szórakoztató személyzet általában együtt lóg, de ő más. Talán jobb is, hogy távol tartja magát a többiektől.

- Miért?

- Mert nem kifejezetten társas lény. Egyszer az egyik hordár segített neki felcipelni a csomagját és véletlenül elejtett egy dobozt, mire ő minősíthetetlen hangnemben kezdett ordítani vele. Meg is ütötte. Ha a pénztáros nem siet a segítségére, nem is tudom, mi történt volna szerencsétlen alakkal. És tudod, mi volt benne a félelmetes? Az, hogy amint megjelent a pénztáros, Batint mintha kicserélték volna, teljesen lehiggadt. Elnézést kért a hordártól, meg minden.

- Igen, tipikus szociopata - mondta Delko komoran.
- Szociopatát mondtál? - kerekedett el Marie szeme. - Úgy érted, ölni is képes?
- Delko rájött, hogy túl sokat árult el. - Nem, dehogy. Szerintünk köze van valamihez, de emberölés-
sel nem vádoljuk.
- De azt már nem árulod el, hogy mi a vád ellene.
- Ne haragudj, nem tehetem. Csak azt ne mondd, hogy ő is rajta lesz azon a valentinos hajón.
- Pedig ráhibáztál - mosolyodott el Marie, és letette a poharát. - Minden este két fellépése is lesz a
Horgony-teremben.
- Mikor indul a hajó?
- Valentin-nap előtt valamivel. Csak egy hétig leszek távol.
- Jól van. Ez azt jelenti, hogy több mint egy hónapunk van arra, hogy elintézzük a pasast.
- Biztos vagy benne, hogy elkövetett valamit?
- A főnököm igen, és azt hiszem, én is. Nézd, valószínűleg minden rendben lesz, de ígérd meg ne-
kem, hogy ha az a Batin felszáll a hajóra, távol tartod magad tőle.
- Most viccelsz? - emelte fel védekezően a kezét Marie. - Kiráz a hideg, ha csak rágondolok. Úgy
néz az emberre, hogy kiráz tőle a hideg. Akkor se mennék a közelébe, ha csokoládéval lenne borítva.
- Delko nagyot nevetett a képtelen hasonlaton.
- Ez aztán a találó jellemzés. De ha engem kérdezel, elég rázós ez az ügy.
- Nem túl tudományos meghatározás.
- Az a baj, hogy nagyon kevés információnk van róla.
- Erre valók a kísérletek.
- Megvannak hozzá a kellékeid? - kérdezte Delko egy kis idő múlva.
- Nem igazán... de odahaza van egy kis Häagen-Dazs csokim.
- Azzal akarsz bevonni? - csóválta a fejét Delko.
- Ezt még megfontolom - jelentette ki a lány, és a villájára szúrt egy falat húst.

NADIRA QUADIRI KINYITOTTA a szállodai szobájának az ajtaját és szembetalálta magát a folyo-
són várakozó Horatio Caine-nel. A hadnagy nem volt rózsás kedvében.

- Nem vártam ilyen korán, Horatio.
- Bemehetek?
- Fáradjon be - tessékeltte be Caine-t az ügynök a szobába, majd becsukta az ajtót.
- Nagyon érdekes volt az az akta - mondta a férfi.
- Khasib Pathan veszélyes ember.
- De sokkal érdekesebb az, ami nincs benne az aktában.
- Ezt nem értem.
- Hosszan elbeszélgettem az egyik barátommal, akinek megvannak a saját utcai forrásai, és az
egyiküktől egy olyan nevet kapott, amiről nem tettek említést a maga jelentésében.
- Nadira vállat vont.
- Ezért is akartam magával dolgozni, Horatio. Felbecsülhetetlen értékű forrásai vannak...
- Engem inkább azok az információk érdekelnének, melyeket elhallgat előlem, Nadira - tette karba
a kezét a hadnagy. - A név, amit a forrásom említett... a Nyúl.
- Értem - mondta az ügynök kifejezéstelen arccal.
- Valóban? Mert a forrásom szerint a Nyúl nehézsúlyú játékos... és szerintem a Nemzetbiztonsági
Hivatal terrorelhárító osztálya is felfigyelt rá.
- Persze hogy felfigyeltünk rá - mondta Nadira, aztán nagyot sóhajtott. - Nézze, Horatio... nekem is
fontos, hogy együttműködjünk, de ne várja el tőlem, hogy részletesen beszámoljak magának minden
akciónkról.
- Ha az én ügyemről van szó, akkor igenis, elvárom.
- Nem számítottunk rá, hogy tudomást szerez a létezéséről.
- Ez van, Nadira... és most mondjon el mindent, amit tud erről a Nyúlról.
- Az ügynök farkasszemet nézett Caine-nel, utána megvonta a vállát és a szoba sarkába ment, ahol
kivett egy vékonyka aktát a bőröndjéből és odanyújtotta a hadnagnak.
- Tessék. Nem sok.
- Horatio nem vette el az aktát.
- Inkább mesélje el, mit tartalmaz - mondta, és helyet foglalt az egyik széken.
- Jól van. A Nyúl először 1986-ban, Afganisztánban tűnt fel, ahol végrehajtott egy sor merész sza-
botázsakciót a megszálló orosz seregek ellen, de még az akkoriban a lázadókat pénzelő CIA sem
tudott kideríteni semmit róla. Csak annyit hallottak róla, hogy fiatal, de semmi több. '87 és '89 között
Beirutba költözött, ahol legalább egy tucatnyi brutális akciót hajtott végre a keresztény frakciók ellen,
de a libanoni polgárháború után Palesztinába ment. Állítólag ő szervezte meg a kilencvenes évek

néhány véres támadását, többek között egy kórház meg egy iskola felrobbantását is. Szeptember tizenegyediké óta leginkább Afganisztánban tevékenykedik, mostanában azonban Irakban is feltűnt.

Horatio feszült figyelemmel hallgatta az ügynök beszámolóját.

- És miért nevezik Nyúlnek? - hajolt előre.

- Mert nagyon ügyesen el tud rejtőzni. Egyetlen fényképet, de még személyleírást sem sikerült szerezni róla, és a kémelhárítás szerint nem is létezik. Az is lehetséges, hogy csak egy legendát kergetünk.

- Ön is így gondolja?

- Nem. Szerintem a Nyúl létezik, s noha rendkívül ügyes, előbb-utóbb elkapjuk.

- Milyen kapcsolat fűzheti Khasib Pathanhoz?

Nadira fogott egy üveg ásványvizet és öntött egy keveset a poharába.

- Pathan kapcsolatban áll a szélsőségesekkel, márpedig a Nyúlnál senki sem lehet szélsősége-sebb.

- Nem terveznek találkozót?

- Nem tudunk róla, de ha mégis, akkor önt is tájékoztattuk volna erről.

- Engedje meg, hogy kételkedjem.

Az ügynök kézbe vette a poharát, de nem ivott belőle.

- Nem hibáztatom miatta, de értse meg, a kémelhárításnál mindennek megvan a maga részlege. A titokzatoskodás az életformánkká vált. A Nemzetbiztonság igyekszik lerombolni ezeket a korlátokat, és mindenkit egyazon oldalra állítani, de ha egy szervezet ilyen szilárdan megveti a lábát...

- Most az NBH-ról vagy a terroristákról beszél?

Az ügynök kesernyésen elmosolyodott, és lesütötte a szemét.

- Higgye el, tisztában vagyok a párhuzamokkal. Ha szörnyeket üldözünk, félő, hogy mi is azokká válunk, és ha belenézünk a szakadékba, az visszabámul ránk...

- A munkánk része. Tudja, nekem mi szokott segíteni?

- Mi?

- Az, hogy nem vagyok egyedül, amikor belenézek abba a bizonyos szakadékba. Ne becsülje le a számok erejét, és higgye el, a szörnyeknek nincs sok barátjuk.

- Szörnye válogatja - ingatta a fejét Nadira. - Ismeri a Hydra legendáját?

- Természetesen. Ha levágjuk az egyik fejét, nyomban másik kettő nő ki helyette.

- A mudzsaheddinekkal is ez a helyzet. Minden öngyilkosjelölt helyébe két másik mártír érkezik, akik önként és dalolva a helyébe lépnek.

- A humorérzéke legalább megmaradt - mosolygott Horatio.

Az ügynök sóhajtva tette le a poharát.

- Csak azt nem tudom, hogyan és miért került be a Nyúl a képbe.

- Talán segíthetek. - Horatio beszámolt az ügynöknek a ronccstelepi lövöldözésről, majd arról, hogy Berretano szerint minden bizonnyal a Nyúl tehető felelőssé miatta.

Az ügynök közben gondterhelt arccal járkált fel-alá a szobában.

- Tudnom kellene, mivel akart üzletelni Marko - jelentette ki. - Az elkövető módszere a Nyúlra vall. A Gáza-övezetben egy katonai ellenőrzőpontnál ő is hasonló technikával végzett a katonákkal. Hagyta, hogy lefegyverezzék, majd aktiválta a fegyverzetében elrejtett robbanóanyagot.

- A félrevezetés művésze - dűnnyögte Horatio. - Érdekes...

- A Nyúl nem egy egyszerű gyilkos - mondta Quadiri. - Okos, tapasztalt, türelmes ember. A fanatikusokat könnyedén rá lehet venni, hogy feláldozzák az életüket az ügyért, ő azonban ennél is tovább ment. Egyszer képes volt egy terhes nőt ültetni a kerekesszékre, hogy átcsempéssze a robbanóanyagot.

- Nem olyan nehéz terhességet vagy fogyatékoságot imitálni.

- Ő nem ilyen. Az a nő tényleg gyereket várt, de egy másik esetben a hitelesség kedvéért képes volt levágni az egyik önkéntese lábát.

Horatio felállt és felvette az asztalról az aktát.

- Van még egy ügy, amiről nem árt, ha tud - mondta, és elmesélte, mi történt a bevásárlóközpontban.

- Miből gondolja, hogy a két ügy kapcsolatban áll egymással? - kérdezte Quadiri.

- Abból, hogy a fegyvert mobiltelefonnak álcázta, és jóllehet egy nagy tömeg kellős közepén végzett az áldozatával, senki sem vette észre. A biztonsági kamerákat is ügyesen kikerülte.

- Mit tud az áldozatról?

- Még semmit, de dolgozunk rajta.

- Küldje át az anyagot, és én is utánanézek - mondta Quadiri, majd Horatióra nézett.

A hadnagy elmosolyodott.

- Jól van. Elküldöm... Nadira.

HORATIO SÜRGŐSEN ÖSSZEHÍVTA az embereit. Calleigh, Wolfe és Delko szinte egyszerre érkeztek az irodájába. Csodálkozva néztek egymásra; Calleigh és Wolfe még utcai ruhában, Delko azonban már laborköpenyben volt.

- Mi folyik itt, H? - kérdezte Calleigh.

Horatio összekulcsolta a kezét.

- Azért kéretem ide mindenkit, mert több ügyünk is összefügg egymással. És eléggé veszélyesek.

- A roncsstelepi lövöldözésre gondolsz? - kérdezte Wolfe.

- Arra, meg a bevásárlóközpontbeli gyilkosságra. Kapcsolatban állok valakivel a Nemzetbiztonságiaktól, aki egy tekintélyes priusszal rendelkező nemzetközi terroristára gyanakszik.

Ezt követően a hadnagy megosztatta az embereivel a Nyúlra vonatkozó információit.

- Pompás - morgolódott Delko. - ez azt jelenti, hogy már megint elhappolják az ügyünket? - Delko nem felejtette el, és nem bocsátotta meg az FBI-nak, hogy átvette tőlük a Pathan-féle emberrablási ügyet.

- Ellenkezőleg - mondta Horatio. - Az NBH velünk akar dolgozni, sőt a Nyúllal kapcsolatos információkat is átadták nekem, de inkább a háttérben maradnának.

- Egyelőre - tette hozzá Delko. - Elvégezzük nekik a piszkos munkát, ők meg learatják a babérokat.

- Nyugi, most foglalkozunk a piszkos munkával - mondta Horatio. - Rendkívül gondosan és alaposan kell, hogy eljárjunk. Pathan mesterien bánik a botló-drótos aknákkal, és ha megneszeli, hogy nyomozunk utána, azonnal vissza fog vágni.

- Horatio, szerinted a Nyúl helyezte le azt a taposóaknát? Azt, amelyiket neked szánták? - kérdezte Calleigh.

- Lehetséges - ismerte be a hadnagy. - Eddig nem bizonyított a kapcsolat Abdus Sattar Pathan és a Nyúl között, a közvetett bizonyítékok azonban egyre csak gyarapodnak. Elképzelhető, hogy Pathan csupán a Nyúl Miami-ba való érkezéséről akarta elterelni a figyelmünket.

- Vagy az egyik akciójáról - vélekedett Wolfe. - Behoztam a Sean Daltry érkezését rögzítő reptéri biztonsági kamerák felvételeit. Amikor leszállt a gépről, nem volt nála bőrönd.

Horatio biccentett.

- Találtak valamit Daltry szobájában?

- Csak egy telefonszámot - felelte Wolfe. - Az előfizető neve Pierce Madigan. Calleigh-vel éppen hozzá indultunk.

- Ígérjétek meg, hogy óvatosak lesztek.

- Megígérjük - mondta Calleigh.

Delko megvárta, míg Calleigh és Wolfe távozik. - H, szerinted mennyire veszélyes Abdus? - kérdezte.

- Nem tudom, Eric. Attól függ, mennyire van benne ebben az egészben. A legjobb esetben csak a bolondját akarja járatni velünk. Rosszabb esetben azonban nyakig benne van néhány terrorista akciókban.

- Tehát nem tanácsos a közvetlen közelében tartózkodni - mondta egy kis habozást követően.

- Nem, Eric... de miről van szó?

- Ismerek valakit, aki kirándulóhajókon dolgozik. Februárban egy hajón fog fellépni Batinnal.

- Értem... emiatt ne fájjon a fejed, Eric. Egy hónap hosszú idő, addigra megoldjuk az ügyet. De jut eszembe, megkaptad már a roncsstelepen használt robbanóanyagról készült elemzést?

- Még nem, de hamarosan elkészül. A darabokból megpróbálom rekonstruálni az aktivátort, de elég lassan haladok vele.

- Akkor nem tartalak fel.

Amikor egyedül maradt, Horatio gondolkodóba esett. Nem örült, hogy az emberei veszélyben vannak. A helyszínelők munkája biztonságosnak mondható, hiszen általában a veszélyes események után mennek ki a helyszínre. Másfelől ennek a foglalkozásnak is megvannak a maga veszélyei, gondoljunk csak a mérgező laborvegyszerekre, vagy az állandó fertőzésveszélyre, azonban megfelelő eszközökkel és megfelelő előkészületeket követően ezek sem okoznak problémát. Horatio mindent elkövetett, hogy biztosítsa a munkatársai testi épségét. De vajon a Nyúltól is képes lesz megvédeni őket?

PIERCE MADIGAN a Sanchez, Madigan és Cooper befektetési vállalat rangidős társtulajdonosa. Irodájuk egy Miami Beach-i toronyház legfelső emeletén volt, melynek láttán az embernek azonnal az a benyomása támadt, hogy képtelen lenne megfizetni a cég szolgáltatásait. A liftből kilépve Wolfe és Calleigh egy luxusszállodának is becsületére váló hallban találta magát. Az üvegtetőnek köszönhetően a hely természetes megvilágításnak örvendett, a terem közepén egy piramis alakú szökőkútból diszkréten csobogott a víz. Az ovális márványpulton két síkképernyős monitor állt, a recepció egy

szupermodell külsejű latin hölgy volt.

- Segíthetek? - kérdezte, amikor meglátta a két helyszínelőt.

- Mr. Madigan szeretnék beszélni - felelte Wolfe.

- És nem, nem vár bennünket - mutatta fel a jelvényét.

- Nagyon sajnálom, de Mr. Madigan nem elérhető - mondta a recepciós ragyogó mosollyal. - Üzenek neki valamit?

Calleigh viszonzta a mosolyát.

- Nem. Tudom, hogy csak a munkáját végzi, de tájékoztatom, hogy bűncselekményt követ el, ha hazudik a rendőrségnek egy gyanúsított hollétéről.

A nő pislogott, a mosolya rögtön lehervadt az arcáról.

- Hogyan?!

- Tudom, mit jelent az, ha valaki "nem elérhető" - folytatta Calleigh. - És tökéletesen megértem, hiszen a főnöke igen elfoglalt ember, de biztos vagyok benne, hogy szakít ránk egy kis időt. Különben később visszatérhetünk egy letartóztatási paranccsal. Ön szerint örülne neki?

- Elnézést, máris megkeresem - kapta fel a nő a telefont.

- Köszönöm - mondta Calleigh kedvesen.

- Mr. Madigan, elnézést a zavarásért... igen, tudom, hogy azt mondta, ne kapcsoljak senkit, de a rendőrség keresi. Beszélni akarnak önnel. Mit... rendben van. - Letette a telefont. - Kérem, fáradjanak be - mondta. - Jobbra az első ajtó.

Calleigh és Wolfe végigmentek a széles folyosón, majd egy tölgysfaajtóhoz értek.

- Aki ilyen helyen dolgozik, nem fog egykönnyen megijedni tőlünk - jegyezte meg Wolfe.

- Akkor elbűvöljük - mondta Calleigh, és benyitott az ajtón.

Madigan irodája óriási volt és pazar. A szemközti üvegfalon keresztül az óceánra nyílt kilátás, az egyik sarkot iparművészeti remekműnek is beillő bútorokkal rendezték be, a falat egy nagy, síkképernyős tévékészülék uralta. Az íróasztal mellett egy méteres kristályvázában látványos virágcsokor pompázott.

Madigan az íróasztala mögött ült, cipőjét és zakóját levette; a recepciós nyilvánvalóan a délutáni szunyókálásából riasztotta fel. Nagydarab ember volt, ősz haja kissé kócos.

- Mi a baj? Csak nem történt valami a családommal? - kérdezte a férfi mogorván. Wolfe önkéntelenül megkedvelte a férfit, akinek első gondolata a családja volt.

- Nyugodjon meg, kérem, a családjának semmi baja - mondta Calleigh. - Mi más ügyben jöttünk. Ismer egy bizonyos Sean Daltryt?

- Daltry... lehetséges - felelte a férfi. - Sok emberrel vagyok kapcsolatban. Elnézést, de önök kicsodák?

- A nevem Calleigh Duquesne, ő pedig a társam, Ryan Wolfe helyszínelő.

- Mint mondtam, rengeteg emberrel állok kapcsolatban. Egyesekkel telefonon, másokkal e-mailen kommunikálok...

- Ezzel az úrral feltehetően telefonon beszélt, Mr. Madigan - vágta rá Calleigh udvariasan.

- Értem. Megtudhatnám, miről van szó? A memóriám már nem a régi.

- Sean Daltry otthon hívta fel önt - mondta Calleigh. - Öt nappal ezelőtt, este kilenc óra huszonkét perckor. - Továbbra is mosolygott, ám a tekintete megkeményedett. - Így már rémlik valami?

Madigan elgondolkodott.

- Kilenc-huszonkettőkor... ó, igen, már emlékszem. A feleségem egy távoli unokatestvére itt töltötte a szabadságát, és meghívott egy italra.

- És elfogadta a meghívást?

- Természetesen. Másnap ittunk egy sört a sarki bárban, de nem volt sok időm... tudják, ünnepek idején tiszta örület az élet. Tehát megittuk a sört, és én mentem dolgozomra.

- Értem - mondta Calleigh. - Megkérdezhetem, hogy miről beszélgettek?

- Persze... bár örülnék, ha megmondanák, miről van szó.

- Kérem, uram - mondta Calleigh. - Válasszon a kérdésre.

- Nem emlékszem pontosan, de csak általános dolgokról beszélünk. Megkérdeztem, hogy érzi magát Miami-ban, ő a feleségem hogyan látta iránt érdeklődött... semmi eget verő. - Madigan a homlokát ráncolta. - Megmondaná, miért érdekli?

- Sajnálom, de Sean Daltryt tegnap lelőtték egy bevásárlóközpontban - felelte Calleigh kimérten. - A feleségén kívül nem esett szó egyéb családi ügyről?

- Hogyan? Jaj, istenem. Hogyan történt? És ki tette?

- Mi is ezt próbáljuk kideríteni, uram. Kérem... más családi ügyről nem esett szó?

- Nem, nem. De ugye, nem hiszik, hogy valamelyik rokona tette? Engem gyanúsítanak?

- Még a nyomozás elején tartunk - mondta Wolfe. - Nem...

- Mondja el, kérem, hol tartózkodott tegnap délután - vágott a szavába Calleigh.

- Igen, igen, természetesen. Itt voltam, az irodában. Több ügyfelemmel is találkoztam, a titkárnőm is tanúsíthatja.

- Vele is beszélünk - mondta Calleigh. - Ön szerint voltak Sean Daltrynak olyan ügyei, melyek veszélyt jelentettek az életére?

Madigan jéghideg tekintettel nézett a helyszínélőre.

- Nem értem, mire céloz - mondta. - Nem volt bűnöző, ha erre akart utalni.

- És az ismerősei? Nem volt közöttük büntetett előéletű személy?

- Miért nem mondja ki egyenesen, Miss Duquesne? Arra kíváncsi, hogy IRA-tag volt-e? Hiszen ír volt, most meg lelőtték, tehát biztosan ő is egyike volt azoknak a félnótás robbantóknak. Erről van szó, nem?

- Higgadjon le, Mr. Madigan. Egy szóval sem említettem az IRA-t, és nem feltételeztem, hogy Mr. Daltry származásának köze lenne a halálához. Csupán információkat gyűjtök.

- Akkor megkapta. És most távozzanak, kérem.

- Még jelentkezünk - mondta Calleigh.

A hallban Wolfe csodálkozva a társára nézett. - Mi történt a mindig kedves Calleigh-vel? Így akartad elbűvölni? Calleigh bocsánatkérően mosolygott

- Néha menet közben ítéljük meg az embereket. Amikor rájöttem, hogy álmából zavartuk fel, arra gondoltam, többre jutok egy kis keménykedéssel. Sajnálom, hogy készületlenül ért.

- Semmi gond, de sajnós így sem mondott túl sokat.

- Gondolod? Pedig én nem is említettem, hogy Daltryt lelőtték...

- H, végeztem a roncstelepen használt robbanóanyag elemzésével - sétált be Delko a laborba. - Úgy tűnik, a két negyvenkettes kaliberű automata tára tele volt C-4-essel, melyeket egy rádióvezérlésű távirányító segítségével robbantottak fel. Horatio a fogvájó doboz mellé tette a nagyítót.

- Szóval a gyilkosunk a megtevesztés mestere...

- Ez micsoda? - érdeklődött Delko.

Horatio megmondta.

- És az ujjlenyomatok megegyeznek azokkal, amelyeket Calleigh a képeslapról vett le.

- Tehát ott vagyunk, ahonnan elindultunk... a bizonyítékok ellentmondanak egymásnak.

Ekkor megcsörrent Horatio telefonja.

- Caine. Igen? Valóban? Köszönöm, Valera, hálásan köszönöm - mondta Horatio, majd összecsukta a készülékét. - Már nem, Eric. Valera megvizsgálta a roncstelepen talált véryomokat, és van egy találatunk.

Horatio kibújt a köpenyéből, és az ajtó felé indult.

- A vér Abdus Sattar Pathané...

5.

HORATIO SEMMIT SEM BÍZOTT A VÉLETLENRE. A letartóztatási parancsot a Speciális Fegyverek és Taktikák Csoport, közismert nevén a SWAT embereinek a kíséretében vitte ki a gyanúsítotthoz. A SWAT-ot rendkívül veszélyes és kényes ügyek megoldására hozták létre. A Miami-Dade megyei egység a legjobb volt az országban; tagjai évente több száz akcióban vesznek részt, és állandó készenlétségben vannak. Földön és vízben, városban és az Everglades mélyén egyaránt megállják a helyüket.

- Van még valaki az épületben? - kérdezte Winston, a csapatot vezető alacsony, zömök, naptól cserzett arcú hadnagy.

- Nem tudjuk - felelte Horatio. - A gyanúsított egyedül él, de elképzelhető, hogy egy nagyobb terroristasejt tagja.

- Terroristasejt? És ezt csak most mondja? Erről nem volt szó - jegyezte meg egy széles vállú, bajszos férfi. - Ha ennek vége, nyugdíjba megyek, és margarétákat termeszték.

A társai idegesen felnevettek.

- Azt tanácsolom, vegyék komolyan - mondta Delko. - A múlt héten valószínűleg ugyanez a fickó egy taposóaknával felrobbantott egy FBI-ügynököt.

- Mi mindent komolyan veszünk - vágta rá Winston. - Erről szól a munkánk, érti? Pontosan tudjuk, mit csinálunk.

- Oké - mondta Delko. - Sajnálom.

- Menjünk - szólt Horatio.

- Szóval Madigan többet tud, mint amennyit elárult - jelentette ki Wolfe. Ekkor már a bevásárlóközpont biztonsági kameráinak felvételeit tanulmányozták a laborban.

- Határozottan - mondta Calleigh a képernyőre bámulva. - Ismerd el, hogy ügyesen kicseleztem. Ez már művészet.

- Ha már a művészetet emlegeted, nem bírom felfogni, hogyan sikerült ennek az alaknak kicseleznie az összes kamerát.

- Ez tényleg ijesztő. Mintha ösztönösen tudná, hol vannak, és nagyon gyorsan mozog az egyik helyről a másikig.

- Mint a nyúl, amelyik egyik bokortól a másikig fut... - motyogta Wolfe.

- Tudod, mire emlékeztet? - kérdezte Calleigh - Arra az élelmiszerbolti kamerára, ahol Pathan nekiment a tulajnak. Akkor este meleg volt, de ő már azelőtt eltakarta az arcát, hogy a pénztárhoz lépett volna. Nem akarta kirabolni az embert, és maga a támadás is spontán következett be, ennek ellenére jó előre megtette az óvintézkedéseit.

- Tehát a támadást mégis előre kimódolta...

- Vagy csupán paranoiás, és ő akar elsőként támadni, nehogy elkapják.

Wolfe ásítva nyújtózkodott. - Még ellenőriznünk kell Daltry kocsiját, hátha abból megtudunk valamit.

- Láss hozzá, addig én megpróbálom lenyomozni a mobiltelefonos fegyvert.

KÉT RENDŐR MEGKERÜLTE a házat, ketten az egyik ablakhoz, két társuk a másik ablakhoz lopkodott. Két mesterlövész a páncélozott gépkocsijuk takarásából figyelte, ahogy két másik SWAT-os a faltörő kossal a bejárati ajtóhoz siet.

- Abdus Pathan! - kiáltotta Horatio. - Itt a Miami-Dade rendőrség! Nyissa ki az ajtót!

Semmi válasz.

- Betörjük? - kérdezte az egyik tiszt a kosra mutatva.

- Egy pillanat - vetette oda Horatio, és ösztönösen körülnézett, robbanóanyag vagy akna nyomait kutatva, bár azzal is tisztában volt, a Nyúl túlságosan is profi ahhoz, hogy ne rejtse el a nyomokat...

Horatio lenyomta a kilincset. Az ajtó nyitva volt.

Néhány centire benyomta.

Az ajtófélfá tiszta. Drótnak, kapcsolóknak semmi nyoma. Mellzsebéből elővette egy tükörben végződő összecuskható teleszkópos pálcát, melyet egy mozdulattal meghosszabbított, majd óvatosan bedugta az ajtórésein és a segítségével bekukkantott a lakásba.

Még mindig semmi.

Visszahúzta a pálcát, összecuska és zsebre tette, majd elővette a Glockját, vett egy mély levegőt és odabiccentett Ericnek.

Benyomta az ajtót és belépett.

CALLEIGH ISMERETEI szerint az első mobiltelefonos fegyvert Horvátországban készítették. A telefon csupán arra volt jó, hogy álcázzák vele a fegyvert; a szám-billentyűzetet egy kis áramkör-

lapocskához drótozták. Az 5-8-as billentyű megnyomásával kilőtték a négy huszonkettes kaliberű lövedék egyikét. A rendvédelmi szerveket már hat éve riadóztatták az új lőfegyver létezéséről, az Államokban azonban még senki sem látott ehhez hasonló szerkezetet.

Ez lehet az első, gondolta Calleigh.

Letöltötte a kérdéses lőfegyvert bemutató videót. A lövést követően a fegyver kettétört; a kijelző és a számbillentyűzet kettévált. A lövedékek a felső, azaz a kijelző mögött, négy egymás melletti vájatban voltak elhelyezve. A "tár" maga műanyagból készült, de nehezebb volt, mint egy normális mobiltelefon. Amikor a két részt összeillesztették, az alján egy kis kallantyúval rögzítették, és a fegyver máris készen állt a tüzelésre.

Calleigh gondterhelt arccal figyelte a képernyőt. Szerette a lőfegyvereket, melyek a megfelelő kézben hatékony és erős eszközök voltak, ám rosszabb esetben igen veszélyesek lehettek.

Egy mobiltelefonba épített lőfegyver kétségkívül veszélyes játékszer, gondolta.

A kérdés már csak az, hogyan került ide.

A fokozott biztonsági intézkedések ellenére nem minden repülőtér tartotta be a szabályokat. A nagyrészt műanyagból készült mobiltelefonos fegyverben azonban éppen elegendő fém található ahhoz, hogy ne csússzon át észrevétlenül a fémkeresőn. Egyes reptereken minden fémtárgyat megvizsgáltak, máshol azonban csak a laptopokat ellenőrizték, és a telefonokat és más apróbb tárgyakat ellenőrzés nélkül átengedték a vámon.

Csakhogy a Nyúl nem kockáztatna, hanem az itteni ügynökeiktől szerezne be a fegyvereit. A megfelelő kapcsolatok birtokában egy ilyen készülék összerakása nem is igényel túl nagy szakértelmet.

Viszont Calleigh-nek is megvoltak a maga kapcsolatai.

AZ AJTÓ NESZTELENÜL KITÁRULT.

A sirály éles rikoltása figyelmeztetően visszhangzott Horatio fülében.

Glockját lövésre készen tartva belépett a házba. Delko egy lépéssel a nyomában haladt. Lassan végigmentek a tágas nappalín, melyet a legutóbbi látogatásuk óta alaposan kitakarítottak; a falakról lemesták a vért, s az összetört bútorokat is elszállították.

- Kezeket a tarkóra! - kiáltotta Horatio.

Abdus Sattar Pathan lassan megfordult a székével, és mosolyogva a hadnagyra nézett.

A MIAMI-DADE megyei ballisztikai laboratóriumának vezetőjeként Calleigh Duquesne-nek sokféle lőfegyvert volt lehetősége megvizsgálni, a kifinomult lőfegyverektől egészen a házilag barkácsolt gránátvetőig. Ha le akart nyomozni egy bizonyos fegyvert, a rendőrségi adatbázisban is rengeteg információhoz jutott hozzá, ám a be nem jegyzett, rendelésre készült darabok nem szerepeltek a nyilvánosságban, így az eredetibb modellek esetében a saját forrásaitól szokott segítséget kérni.

Billy Lee Garenkót is így ismerte meg.

A férfit a feltételes szabadlábra helyezést követően a felügyelősztje mutatta be Calleigh-nek. Billy Lee-t az Evergladesben orvvadászat közben kapták el, és a szabadulása egyik feltételeként mindenmű lőfegyvertől távol kellett tartania magát. Billy Lee addig könyörgött a felügyelősztjének, míg megállapodtak, hogy szigorú felügyelet mellett, egy bizonyos lőtávolságon belül engedélyezik számára a lőfegyverek használatát, amennyiben szakértelmét a Miami-Dade megyei rendőrség szolgálatába állítja.

Billy Lee örömkönnnyekkel a szemében belement az alkuba. Fanatikusan imádta a fegyvereket; vég nélkül adta-vette őket, sőt saját kezűleg is készített néhány darabot. Alkalmanként el is sütötte őket.

A férfi Pa-Locka közelében, egy sajátos külsejű, háznak aligha nevezhető helyen lakott. Egyszer szert tett öt darab hajókon, tehervonatokon, vagy tréleren használatos hatalmas, acélból készült szállítókonténerre, melyeket egymás mellé helyezett a telkén. A konténereken nem voltak ablakok, s a fegyvertára számára egy nagyteljesítményű ventilátor segítségével biztosította a hűvös levegőt. Calleigh sötétnek és hidegnek találta a helyet, Billy Lee azonban kétségkívül jól érezte magát ebben a hűtőkamra hőmérsékletben. Azt azonban Calleigh is elismerte, hogy a fegyverek számára keresve sem biztosíthatott volna alkalmasabb és biztonságosabb helyet.

A helyszínelő leparkolta Hummerjét az elhanyagolt, sáros kocsifelhajtón, majd kiszállt és bedörömbölt az egyik konténeren.

- Billy Lee! - kiáltotta. - Itthon van?

Valaki kinézett a kukucsuklólukon.

- Ki az?

- Calleigh vagyok.

- Calleigh Duquesne? A mindentit.

Hallani lehetett, ahogy odabenn Billy Lee elhúzza a tolózárát, majd a konténer egyik fala kitárult.

Billy Lee alacsony, köpcös férfi volt, tar koponyáját hosszú, göndör, vörösesszőke szakállal ellen-

súlyozta, amitől úgy nézett ki, mint egy öregedő orosz. Piszkos, zsírpecsétetes farmernadrágot, katonai bakancsot és felhajtott ujjú vászoninget viselt.

Calleigh-t meg se lepte a kezében lévő fegyver látványa.

- Hogy van, Billy? - kérdezte kedvesen. - Új játékszere van?

A férfi vigyorogva megmutatta a puskát.

- Ez? - kérdezte lekicsinylően. - Csak megpróbálom kipofozni egy kicsit.

- Gázpuska?

- Aha. Ugye, milyen csinos? A Fülöp-szigeteken készült.

- Hányas kaliberű?

- Ötvenegy. Természetesen tiszta kézimunka. Gázhengerrel kell megtölteni.

- Feltehetően ez a legcsendesebb lőfegyver, amit valaha láttam - adta vissza Calleigh a puskát.

- A lőtávolsága sajnos nagyon kicsi, ezért közel kell menni a célponthoz - kuncogott a férfi.

- Billy Lee, azért jöttem, mert le kell nyomoznom egy fegyvert... nagyon szokatlan darabról van szó. A szokásos csatornáimmal nem megyek sokra, így gondoltam, maga talán segíthet.

- Magának mindig szívesen segítek, ha tudok. Miről van szó?

- Egy mobiltelefonnak álcázott lőfegyverről.

A férfi szaporán pislogott, majd lesütötte a szemét.

- Nem. Még sose hallottam ilyesmiről.

- Lehet, hogy nem látott még ilyesmit, de szerintem nincs olyan fegyver a világon, amiről ne tudna.

A férfi visszasomfordált a konténerébe.

- Sok dolgom van, Calleigh. Sajnálom, de nem segíthetek.

- Kérem, várjon, Billy Lee.

A férfi megállt, de még mindig nem nézett Calleigh-re.

- Én csak információt szeretnék. Ugyan, Billy Lee, ígérem, minden köztünk marad, ami itt elhangzik.

- Nem tudom megmondani, kinek lehet ilyen cucca, Calleigh. Fogalmam sincs.

Calleigh nagyot sóhajtott. Billy Lee egyszerű ember lévén úgy lelkesedett bizonyos dolgokért, akár egy kisgyerek, ám ha úgy adódott, olyan makacs volt, akár egy kétéves. Tudta, hogyha tovább erőlteti, csak megijeszti vele a férfit.

- Oké, tegyük fel, hogy valaki bejön ebbe az országba, és szerezni akar egy ilyen fegyvert. Maga szerint saját kezűleg készíti el, vagy vesz egyet valahol?

- Attól függ, kiről van szó - vakarta meg az állát Billy Lee. - Ha jugoszláviai az illető, akkor gondolkodom, elkészíti magának.

Szóval tudja, honnan erednek ezek a fegyverek, bár nincs ebben semmi meglepő.

- És ha máshonnan jön az a személy? Egy kicsit keletebből?

- Már mint Japánból? - ráncolta a homlokát a férfi. A földrajz nem volt az erőssége.

- Nem, én a Közel-Keletre gondolok.

- Nem, nem, olyan személyt nem ismerek.

- Billy Lee - folytatta Calleigh türelmesen. - Látom, hogy bántja valami. Mi a baj? Nem akarja elmondani?

- Nem, Calleigh. Csak annyit kérek, hogy hagyjon békében, jó? Dolgom van, nem érti? - kérte a férfi könyörögve.

- Nem tehetem, Billy Lee. Valakit egy tömeg kellős közepén lelőttek egy mobiltelefonba rejtett fegyverrel, és ha nem állítjuk meg a gyilkost, mások is meghalhatnak. Ezt akarja?

- Az emberek sok rossz dolgot csinálnak, de ez nem a fegyverek hibája.

Calleigh már hallotta Billy Lee-től ezt az okfejtést. Az ő elképzelése szerint a fegyverek tökéletesen elkülönültek az emberektől. Őt leginkább a fegyverek, s azok készítése érdekelt, a golyók útjával már nem foglalkozott.

Calleigh azonban pontosan az ellentéte volt.

- Talán nem - mondta a helyszínelő. - De ha egyszer lelőttek egy ártatlan embert, nekem az a dolgom, hogy a föld alól is előkerítsem a tettest. Meg kell állítani azt az alakot, Billy Lee, különben másoknak is baja esik.

Billy Lee motyogott valamit.

- Mit mondott?

- Azt, hogy én is ember vagyok, Calleigh.

- Persze hogy az, Billy Lee.

- Akkor ne kérdezzen többet. - A férfi olyan szorosan markolta a puskát, hogy belefehéredtek az ujjpercei. - Nem akarok meghalni - mondta. - Kérem. Nem akarok meghalni...

HORATIO SZÁMÁRA megállt az idő, és még a szívdobogását is hallani vélte.

Pathan kezében csupán egy csésze kávé látott, melyet lassan a szájához emelt.

- Ne mozduljon - szólt Horatio.

Pathan megállt egy pillanatra, majd a tiltás ellenére élvezettel belekortyolt a kávéba, majd a csészét letette maga mellé az asztalkára. Cseppet sem zavartatta magát a rászegeződő fegyverektől.

- Abdus Sattar Pathan, letartóztatom - mondta Horatio. - Feküdjön a földre, arccal lefelé. Most.

Pathan lassú, kecses mozdulatokkal engedelmeskedett a felszólításnak.

Horatio gyorsan megbilincselte, de még így sem volt nyugodt felőle.

- A célpont biztonságban - szólt bele az egyik rendőr SWAT-os a gallérijába szerelt mikrofonba.

- Kutassák át a házat - mondta Horatio.

Ezután a hadnagy talpra segítette Pathant, aki megcsóválta a fejét.

- A maguk helyében nem tenném - mondta.

Horatio a rádiója után kapott.

- Abbahagyni! Senki se mozduljon! - Aztán Pathanra nézett. - Mit csinált, Abdus?

- Ismeri a mondást, Caine hadnagy, az én házam, az én váram. Ugye, nem várja el tőlem, hogy ne védjem meg az otthonomat?

Horatio keményen a férfi szemébe nézett, aki gyorsan elkapta róla a tekintetét.

- Ártatlan kis tréfa, hadnagy úr. Ha igazán kellemetlen meglepetéssel készültem volna a fogadására, akkor nem lennék olyan bolond, hogy figyelmeztessem.

Erre már Horatio sem tudott mit mondani.

CALLEIGH SEHOGY sem tudta rávenni Billy Lee-t, hogy ossza meg vele a tudását. Még a börtönnel való fenyegetőzés sem bírta jobb belátására; a férfi inkább rácsok mögött akart élni, mint meghalni.

Calleigh kénytelen-kelletlen visszament a laborba, és bízott benne, hogy Wolfe több szerencsével járt.

- Sajnálom - fogadta Wolfe. - Az áldozat bérelte a kocsit, vezetés közben gyakran kávézott, de enél többet nem tudtam kideríteni. Bármilyen is volt abban a bőröndben, nem hagyott nyomot maga után.

- Sajnos én is zsákutcába futottam. A forrásom tud valamit a mobiltelefon-fegyverekről, de nem mert beszélni.

- Menjünk ebédelni, hátha közben kisütünk valamit.

- Nem bánom.

A labortól egysaroknyira található Bellum néni kifőzdéjébe mentek. Wolfe marhahúsos szendvicset, Calleigh pedig egy adag jambalayát rendelt.

- Jól van - szólalt meg Calleigh a pincér távozását követően. - Lássuk, mit tudunk. Sean Daltry iderepül Írországból, állítólag a "szabadságát" akarja itt tölteni. Kapcsolatba lép Pierce Madigannel, aki csak annyit hajlandó elárulni róla, hogy a felesége egyik távoli unokatestvére.

- Igen, és miután megérkezik, Daltry szert tesz egy pisztolyra meg egy fémbőröndre, majd amikor besétál az egyik bevásárlóközpontba, egy titokzatos személy - aki feltehetően egy nemzetközi terrorista - a nyomába ered, megöli, majd ellopja a bőröndjét.

- De előtte valószínűleg ugyanez a személy megöl kilenc embert a roncstelepen.

- Eddig még azt sem sikerült megtudni, miért tette - dőlt hátra Wolfe.

- Tegyük fel, hogy Madigan és Daltry kapcsolatban állnak az IRA-val. A roncstelepi áldozatok azonban a maffiával voltak kapcsolatban. Mi köze ennek a két szervezetnek egy terroristaéhoz?

- Az, hogy mindannyian embert ölnek.

- Igen, persze, de más-más okokból. Az egyik játékosnak politikai céljai vannak, a másik csupán üzleti okokból öl. És az Ír Köztársasági Hadseregnek nincs sok köze az iszlám szélsőségesekhez.

Wolfe a fejét ingatta.

- Akkor mi lehet a közös nevező?

- Talán a fegyverek. Ha a Nyulat Khasib Pathan pénzelte, akkor a pénz nem jelentett problémát. Szerintem a Nyúl készleteket gyűjt, de most nem is ez aggaszt.

- Hanem az, hogy felégeti maga után a hidakat. - Calleigh borúsán bólintott.

- A földalatti szervezetek általában diszkrétek egymás ügyeit illetően. Nem nevezném bizalomnak, csupán szövetkeznek, és szívességet tesznek egymásnak, hiszen nem harapnak bele a kézbe, amely eteti őket.

- Kivéve, ha az, amit terveznek, olyan nagy, hogy nem kockáztathatják, hogy kiszivárogon valami.

- Vagy ha a végeredmény igazolja az árat, amit meg kell fizetni.

A pincér kihozta a rendelést, és a két helyszínelő egy ideig szótlánul falatozott.

Calleigh letette a kanalát.

- Keressük meg a leggyengébb láncszemet - jelentette ki.
- Oké. A Nyúl eddig nem sok játékost hagyott életben. Te kire gondoltál?
- Madiganre. Neki tudnia kell, mi volt abban a bőröndben. És ha megszorogatjuk...
- Akkor mire várunk? - kérdezte Wolfe, és letette a szendvicseit. - Már nem is vagyok éhes.
- Én sem - vallotta be Calleigh.

A KONYHÁBAN DELKO alaposan megmotozta Pathant, még a haját és a száját is megnézte, átkutatta a zsebeit és a ruházata varratait, majd a cipőjét, de semmit sem talált.

- Most nagyon ravasznak képzelem magát - jegyezte meg, amikor kiürítette a férfi zsebeit.
- Profi vagyok, akárcsak maga.
- Csupán egy kezdő, hozzám képest.

Mialatt a SWAT-osok átkutatták a lakást, a nappaliban Horatio felhívta telefonon a Nemzetbiztonsági Hivatal-beli kapcsolatait.

- Tudja, miért itt, a házban motozom meg? - kérdezte Delko. - Mert ha felrobban valami, akkor maga is a közelben lesz, hogy élvezze a hatást.

- Lehet, hogy éppen ezt akarom. Amúgy pedig egy dzsihados öngyilkos merénylőnek néz, nemde? Aki a célponttal együtt önmagát is képes felrobbantani.

- Tudjuk, hogy kicsoda maga - felelte Delko. - Bennünket nem ver át olyan könnyen, mint a kirándulójók közönségét.

- Azt mondja? - mosolygott Pathan. - Mert szerintem kissé eltúlozza a dolgot.

- Egyet biztosan tudok - súgta Delko a férfi fülébe. - Valaki meg akarta ölni Horatiót, és az illető nagyon, de nagyon szerencsés, amiért nem járt sikerrel. Mert ha megöli, az lett volna az utolsó akciója ebben az életben.

Pathan szelíden Delkóra nézett.

- Dicséretes a lojalitása. Nagy kár, hogy rosszul választotta meg a főnökét.

- Majd elvállik.

A SWAT-osok befejezték a házkutatást, de semmit sem találtak.

- Miért nem mondja meg, mit keresnek? - kérdezte Pathan. - Talán segíthetek.

- Köszönöm, de ez a hely csak akkor lesz tiszta, ha én is meggyőződöm róla, márpedig minden négyzetcentiméterét át fogom kutatni.

DR. ALEX WOODS befejezte Sean Daltry boncolását, és visszaöltötte a mellkasán ejtett Y-bemetszést. Számtalan alkalommal elvégezte már ezt a műveletet, és mindig szomorúsággal vegyes elégedettséget érzett. Egyrészt örült, hogy a holttest végre a ravatalozóba kerül, ahol illő módon bebalzsamozzák. Ugyanakkor rengeteg nyomtatványt kell még kitölteni, ám Sean Daltry ekkor már csak egy szám lesz a sok közül, és senkit sem érdekel majd az élete, a szerelmei, a kedvenc ételei.

Alexx felsőhajtott. Felvette a testből eltávolított huszonkettes kaliberű golyót, és szemügyre vette. Mindig elcsodálkozott rajta, mekkora kárt tud tenni az emberben egy ilyen apró tárgy. A golyót gondosan egy bűnjeltasakba tette.

Amikor leült a számítógépe elé, észrevette, hogy a laborból megküldték a vérvizsgálat eredményeit. Belelapozott, majd rosszallóan megcsóválta a fejét. - Ez nem lehet igaz - mondta.

Visszament a boncterembe, s kihúzta a fémfiókot, benne Sean Daltry holttestével, majd elvégzett egy egyszerű vizsgálatot, melyet egyébként eszébe se jutott volna megcsinálni.

Tágra nyílt szemekkel meredt az eredményre, aztán felkapta a telefonját.

6.

ABDUS SATTAR PATHAN nyugodtan ült a kihallgatóhelyiségben, kezét az asztalra tette. Aggodalomnak nyoma sem volt rajta.

- Lám-lám, Abdus, megint itt vagyunk - mondta a hadnagy.
 - Igen, az emberek beszélni kezdenek.
 - Ezt viccnek szánta? - mosolygott Horatio. - Látom, nem veszi túl komolyan ezt az egészet.
 - Elnézést, nem szeretnék nyeglénekedni látszani, de miután tévedésből tolvajnak néztek, majd elrabol-tak és majdnem megöltek... már azt hittem, annál rosszabb nem lehet.
 - Pedig lehet, Abdus. Például kilenc rendbeli emberölés elég rossz.
- Pathan rekedtesen felnevetett.
- Persze, persze, hogyan is felejtettem el? A súlyos testi sértés, az elrablásom megrendezése, most meg emberölés. Mi jöhet még ezután, hadnagy úr? Legközelebb egy árvaház felrobbantásával fog vádolni?
 - Sejtlemem sincs, mire képes, Abdus, de most minden trükkjére szüksége lesz, ha el akarja kerülni a börtönt.
 - Amikor utoljára beszéltünk, mondtam önnek, hogy a trükköket hosszas felkészülés előzi meg.
 - Akkor azt ajánlom, lásson hozzá. Kezdetnek például szerezhethetne magának egy ügyvédet.
- A hadnagy általában nem igyekezett behívatni a gyanúsítottak ügyvédeit, mivel a jelenlétükben nehezebb volt vallomásra bírni védenőiket, most azonban remélte, hogy megjelenik a titokzatos Francis Buccinelli, aki Pathan első letartóztatása alkalmával segített neki meghamisítani az ujjlenyomatait.
- Ó, az ügyvédem már úton van - mondta Pathan. - Megjegyzem, nagyon érdekes úriember.
 - Alig várom, hogy láthassam...

NADIRA QUADIRI Horatio irodájában várakozott.

- Azt hiszi, Abdus Sattar Pathan a Nyúl? - szegezte neki a kérdést a hadnagynak.
 - Ezt nem mondtam, Nadira.
 - De a bizonyítékok ezt támasztják alá.
 - A bizonyítékok szerint Pathan jelen volt a roncsstelepi lövöldözésnél. Az ott talált vér megegyezik az övével, de a többi már csak feltételezés, semmi konkrétum.
 - Szeretnék jelen lenni a kihallgatáson.
 - Semmi probléma, bár egyhamar nem kerül sor rá.
 - Hogyhogy?
 - Mert Pathan ragaszkodik az ügyvédje jelenlétéhez... és mi is szeretnénk, ha itt lenne. - Horatio beszámolt az ügynöknek Francis Buccinelliről, valamint arról a tényről, hogy hamis igazolvánnyal jutott be a "védecéhez".
 - Nem tudom, Horatio - kétkedett Nadira. - Pathan túlságosan ravasz ahhoz, hogy kétszer is bevesse ugyanazt a trükköt. Nem hiszem, hogy mutatkozik még egyszer az a Buccinelli.
 - Ha mégis, akkor garantáltan eljárást indítok ellene.
 - És ha nem?
 - Akkor Mr. Pathan fogja elvinni a balhét.
 - Történt még valami, amiről tudnom kellene?
 - Utánanéztünk a bevásárlóközpontban lelőtt embernek. Sean Daltry felkeresett egy bizonyos Pierce Madigant. Arra gondoltam, hogy...
 - Mi csak annyit tudunk róla, hogy Sean Daltry RIRA-tag volt.
- Horatio bólintott. Az Igaz Ír Köztársasági Hadsereg 1997-ben vált ki az IRA-ból.
- Értem.
 - Daltry a kemény maghoz tartozott, és szerintünk közvetítőként szerepelt, de egyelőre nem tudjuk, mi volt az üzlet tárgya.
 - Az áru kétségkívül a börtönben volt.
 - Megnéztem a biztonsági kamerák felvételeit.
 - És?
 - Nem tudom. Ha valóban a Nyúl akciója volt, akkor ezek az eddigi legjobb felvételek róla, de akkor sem...
 - Akkor sem érnek semmit - fejezte be Horatio az ügynök mondatát.
 - Sajnos nem - mosolygott Nadira kesernyésen. - Ami azt jelenti, hogy valóban a Nyulat láttuk, hiszen nagy szakértelemre vall, ha valaki ilyen ügyesen kicselezi a kamerákat.
 - Előbb-utóbb a nyulak is beleesnek a csapdába.
 - A mi Nyulunkat illetően nem vagyok túl optimista - sóhajtott fel Nadira. - Annyiszor eltűnt előlem, hogy tízszeresen is kiérdemelte már a nevét.
 - H - kukkantott be Delko az irodába. - Megérkezett Pathan ügyvédje. - És nem az, akire számított-

tunk - tette hozzá csalódottan.

GEORGE LORNGREN III. igazi híresség volt, aki ugyanazokban a körökben mozgott, mint az ügyfelei, a neves énekesek, színészek és modellek. Rendszeresen szerepelt a bírósági tudósításokban, és nagyon, de nagyon sokba került.

A sűrű, hullámos ősz hajú, ősz kecskeszakállas Lorngren általában paszteliszínű selyemöltönyt viselt, ezúttal egy zöld színű együttesre esett a választása. Egyik kezében egy aligátorbőr aktatászkát a másikban egy darab papírt szorongatott.

Nadira Horatio mellett állt, de nem mutatkozott be a férfinek. - Caine hadnagy - szólalt meg az ügyvéd kedélyesen. - Tudomásom szerint az egyik ügyfelem az önök vendégszeretetét élvezzi.

- Abdus Sattar Pathanról van szó, Mr. Lorngren?

- Pontosan.

- Az ügyfele az egyes számú kihallgatóhelyiségben van. Odakísérem.

- Nem hiszem, hogy szükség van rá, hadnagy úr - rázta meg a fejét az ügyvéd.

- Ó. Nem óhajt jelen lenni a kihallgatáson? - kapta fel Horatio a fejét.

- Nem, de biztos vagyok benne, hogy ön sem szeretné egy ártatlan ember kihallgatására pazarolni az értékes idejét.

- Sajnos nem értek egyet önnel - mosolyodott el a hadnagy. - Mr. Pathant többrendbeli emberöléssel gyanúsítjuk.

- Valóban. Milyen különös. Azt hittem, az alibije tisztázta.

Horatio előre sejtette, hogy rossz híreket fog hallani.

- A gyilkosságok idején Mr. Pathannak éppen fellépése volt. Színpadon volt - tette hozzá az ügyvéd.

- A halál ideje hozzátéve...

- Továbbá száz mérföldre volt Miamitól, egy kirándulóhajón. A személyzet és az utasok igazolhatják önnek, hogy a huszonnégy órával a gyilkosság előtt, az elkövetés idején és utána több alkalommal is találkoztak az ügyfelemmel - folytatta az ügyvéd rendületlenül, majd átnyújtotta Horatióknak a kezében lévő papírt.

- Tudhattam volna - dühöngte Nadira.

- Mr. Lorngren, ha még nem is beszélt az ügyfelével - olvasott bele Horatio az iratba -, akkor honnan tudja mindezt?

- Khasib Pathantól, az ügyfelem apjától.

- Értem - biccentett Horatio. - Feltételezem, az ön honoráriumát is ő fizeti.

- Azt feltételezem, amit jónak lát, hadnagy úr, de engem köt a titoktartási kötelezettség.

- Az alibitől függetlenül lenne néhány kérdésem az ügyfeléhez.

- Akkor kezdjünk hozzá, hadnagy úr.

Bementek a kihallgatóhelyiségbe. Pathant talán meglepte Lorngren látványa, de nem mutatta. Az ügyvéd Pathan, Nadira pedig Horatio mellett foglalt helyet.

- Látom, kezd feltörni - jegyezte meg a hadnagy. - Mi történt a régi ügyvédjével?

- Mr. Buccinellivel? Úgy tudom, külföldön van.

- Értem... Mondja, Abdus, mivel magyarázza, hogy egy többszörös gyilkosság helyszínén megtaláltuk a vérért?

- Örülök, hogy megkérdezte, hadnagy úr. Tudja, amikor elraboltak, elég sokáig voltam öntudatlan állapotban, és a fogva tartóim feltehetően lecsapoltak valamennyit a véremből.

- Miért tették volna?

- Természetesen azért, hogy ezzel is bizonyítsák, hogy a foglyuk vagyok. Miután megszöktem, a véremet elhelyezték egy büntett helyszínén, hogy rám tereljék a gyanút.

- Ebben az esetben a vére lebomlott volna, vagy tartósítószer nyomait találtuk volna benne - jelentette ki Horatio. - De nem így történt.

- Lehet, hogy tévedtek - szólt közbe Lorngren. - Nem ez lenne az első eset az ügyfelemmel kapcsolatban.

Horatio jeges pillantással méregette az ügyvédet.

- Önt félretájékoztatták, ügyvéd úr.

- Nem hiszem - felelte Lorngren. - Megjegyzem, hogy az esküdtszék előtt sokat nyomna a latban két, sorozatban elkövetett baklövés.

- Vigyázzon a szavaira, ügyvéd úr.

- Az óvatosság a munkám része, hadnagy úr. És most, mivel Mr. Pathan válaszolt a kérdéseire, és fény derült az ártatlanságára, feltételezem, szabadon távozhat.

- Egyelőre - válaszolta Horatio.

- Nem hiszem el - méltatlankodott Delko, és bosszúsan nézte, ahogy Pathan az ügyvédje kíséretében elsétál. - Pedig biztos voltam benne, hogy elkaptuk.

- A Nyúlnál semmi se biztos - mondta Nadira. A folyosó végében felállított tartályból teletöltött egy poharat vízzel, és hosszú, szomjas kortyokkal ivott. Nem tűnt idegesnek, még csalódottnak sem.

- Eric Delko, a hölgy Nadira Quadiri - mondta Horatio. - A Nemzetbiztonsági Hivataltól.

- Örülök, hogy megismerkedtünk - mondta Delko. - Sajnálom, hogy ilyen körülmények között találkoztunk.

- Üdvözlöm - felelte Nadira. - Bocsássanak meg, de most el kell intéznem néhány telefonhívást.

- Természetesen - mondta a két férfi.

Az ügynök elsietett.

- Szóval ő a nemzetbiztonsági kapcsolatot? Hogy jössz ki vele?

- Eddig őszintén és egyenesen viselkedett. Segít Calleigh-nek és Wolfe-nak lenyomozni egy-két dolgot az áruházi lövöldözéses ügyben... Remélem, jutnak valamire.

- Az jó lenne. És most mi legyen?

Ekkor megszólalt Horatio telefonja.

- Bocsáss meg egy pillanatra, Eric... Caine hadnagy. - Néhány másodpercig feszült figyelemmel hallgatott. - Ez biztos? Húha. Azonnal szerzek parancsot. Köszönöm, Alexx. - Ezután Delkóhoz fordult. - Eric, megvan még Sean Daltry kocsija?

- Igen, lenn van a garázsban. Miért?

- Légy szíves, azonnal menj le, és vigyél magaddal egy sugárázmérőt is...

- A vére jellegzetes hematológiai szindrómát mutat - mondta Alexx. - Rendkívül alacsony fehérvérsejt-, trombocita- és vörösvértest-szám. Annyira alacsony, hogy nem lehet egyszerű vérszegénység. Ki akartam húzni néhány hajszálat, de egy egész csomó a kezemben maradt.

- Sugárfertőzés - jelentette ki Horatio. - Megmérted?

- A doziométer két Gray-t mutatott. Végül mindenképpen belehalt volna, de még közvetlenül a sugárzás utáni állapotban volt, és egyelőre jól érezte magát. A kezdeti tüneteket, mint például fáradtság, étvágytalanság, hányinger, influenzás tüneteknek gondolhatta, de néhány nap elteltével mindenképpen rosszabbodott volna az állapota. Légzési elégtelenség, izomgyengeség, különböző fertőzések léptek volna fel.

- Két Gray nem olyan nagy dózis.

- A holttest miatt sem kell aggódnunk.

- De az, amivel kapcsolatba lépett, már más lapra tartozik - mondta Horatio.

DELKO EGY GEIGER-MÜLLER-számláló segítségével megvizsgálta Daltry gépkocsiját, alfa- és béta-sugárzás nyomai után kutatva, de semmit sem talált. Utána a nátrium-jodid detektorral próbálkozott, melynek segítségével az alfa és béta-sugárzásnál sokkal veszélyesebb gammasugarakat lehet mérni.

És az anyósülésen pontosan ezt találta.

Horatio kiszállt a liftből és a garázsba sietett.

- Hallgatlak, Eric.

- Gammasugárzásunk van, H.

- Ebből legalább sejthetjük, hogy mi volt abban a bőröndben - bólintott Horatio.

- Nem mondhatnám, hogy kedvemre van a lehetőségek listája.

- Nekem sem, Eric. Nekem sem. De most más szemszögből vizsgálódhatunk, és felteszem, megkapunk hozzá minden támogatást...

NADIRA BEMENT Wolfe-hoz és Calleigh-hez a ballisztikai laborba.

- Hello - mondta, és bemutatkozott. - Horatio mondta, hogy beszélünk kellene. - Aztán elmondta nekik, mire jutott Sean Daltry ügyében, Calleigh pedig beszámolt a Pierce Madigannel folytatott beszélgetésükről.

- Szerintem többet tud, mint amennyit elárult - mondta Calleigh.

- Lefuttatom az adatbázisunkban, hátha találok róla valamit - bólintott Nadira - Valószínűleg a RIRA egyik közvetítőembere.

- Nagyszerű. Elnézést, megbocsát egy pillanatra? - kérdezte Calleigh. - Át kell mennem az egyik technikushoz. Egy perc, és itt vagyok.

- Csak nyugodtan.

- Szóval Nadira - szólalt meg Wolfe, miután Calleigh távozott -, hallom, a nemzetbiztonságiaknál dolgozik. Egy igazi Bond-lány.

- A "lány" szó már régóta nem fedi a valóságot, Mr. Wolfe. És a nevem sem elég nevetséges ah-

hoz, hogy filmvászonra kerüljek.

- Hát igen, azok a nevek elég viccesek voltak... Pussy Galore, Holly Goodhead... de a végén mindegyikük megrugdosta a rosszfiúkat. Tudja, azon a bizonyos helyen...

- Seggbe rúgták őket? - húzta fel az ügynök a szemöldökét.

- Igen - bólogatott Wolfe. - Legszívesebben és is jól megrugdosnám őket.

- Ne olyan hevesen, Mr. Wolfe. A szuperkémek iskolájában a tökéletes martini elkészítését követően az első dolog, amit megtanulunk, hogy sose veszítsük el a fejünket.

- Visszavonom az előbbieket. Maga túlságosan jó ahhoz, hogy egyszerű Bond-lány legyen. Inkább igazi Jane Bondnak is beillene.

- Köszönöm, Mr. Wolfe - mosolyodott el az ügynök. - Maga pedig a hírhedt Q-ra hasonlít.

- Ez komoly?

- Na jó, talán inkább L-re. Legalább.

- Ejha. Köszönöm.

Amikor végre magára maradt, Wolfe megvakarta a fejét.

- Várjunk csak. Ez a nő most lúzernek nevezett?

JOSEPHINE KITTA bírónő nem volt hajlandó aláírni a házkutatási parancsot.

- Már kétszer is átkutatták ennek az embernek a lakását - mondta. - Ráadásul két alkalommal is meggyanúsították, és a bíróság mindkét esetben kénytelen volt visszavonni a vádakát. Biztosra veszem, hogy ha most harmadszorra is aláírom a házkutatási parancsot, és nem találnak semmit, az emberük beperli az államot. Ezt Mr. Lorngren világosan az értésemre adta. Ne haragudjon, de ezúttal nem írok alá semmit.

Más esetben Horatio megadta volna magát a bírói utasításnak, most azonban egy Nadira Quadiri nevezetű ászk is tartogatott a tarsolyában.

A Hazafiassági Törvény 213-as paragrafusának értelmében a nyomozó hatóság bármikor, a gyanúsított tudta és beleegyezése nélkül is átkutathatja a lakását. Ennek az a feltétele, hogy a házkutatást követő harminc napon belül írásban értesíteni kell az illetőt az intézkedés foganatosításáról. A Delko és Alexx által bizonyított sugárzás éppen elegendő indokot szolgáltatott arra, hogy sugárzásmérő eszközökkel felszerelve ismételten körülnézzenek Pathan otthonában. A férfit nem találták otthon, és sajnos mást sem találtak a lakásán.

- Semmi különös, H - jelentette Delko.

Nadira szó nélkül bólintott, őt már meg sem lepte az eredmény.

Horatio karba tett kézzel támaszkodott a Hummerjének.

- Nem. Akármit is rejteget a Nyúl, nem olyan ostoba, hogy az otthonában tárolja.

- Meg fogjuk találni - bízta Nadira. - Most legalább tudjuk, hogy mit keresünk.

- Ön talán tudja, de én még most is csak találgatok, és kezdem unni - mondta Horatio.

- Nem mondhatok többet, Horatio - keményedett meg Nadira hangja. - Sajnálom, de csak annyit árulhatok el, amennyinek a segítségével megtalálhatjuk azt, amit keresünk.

- Ugye, maga mindvégig tudta? - csóválta a fejét Horatio csalódottan.

- A munkámat végzem, Horatio. Én is a feletteseimnek tartozom beszámolóval, akárcsak ön.

- Lehet, hogy a nagykutyáknak tesztek jelentést, de az embereket szolgálom. És pontos információk híján nem védhetem meg őket. Nem igaz?

- Sajnálom, Horatio, de ennél többet nem mondhatok. - Nadira feltette a napszemüvegét. - Hívom, ha megtudok valamit. - mondta, majd beszállt a megkülönböztető jelzés nélküli sötétkék szedánjába és elhajtott.

- Szép - jegyezte meg Delko felháborodva. - Most mihez kezdünk?

- Nem olyan rossz a helyzet, Eric - vigasztalta a hadnagy. - Pathan most már egyetlen lépést sem tehet a tudtunk nélkül, és ettől az apja pénze sem tudja megvédeni.

- Igen, H, de még mindig nem tudjuk, mivel van dolgunk. Radioaktív izotópokkal? Egy piszkos bombával? Egyszerűen fogalmunk sincs.

- Nekünk nincs, de másnak talán igen...

NOHA HORATIO sok éve ismerte Emilio Augustinót, szinte semmit sem tudott róla. Emilio személyisége a múltjával egyetemben olyan titokzatos volt, mint a tenger.

Szokás szerint most is Kis-Havannában, egy kávéház teraszán találkoztak. A hadnagy érkezésekor Emilio már egy óriási papírpohárból kortyolgatta a méregerős kubai kávé, s Horatio meglepetésére egy kínai újságot olvasott.

- Jó napot, Emilio.

A férfi felpillantott. Nem viselt napszemüveget, helyette egy széles karimájú szalmakalappal védekezett a vakító napsütés ellen. Világos színű szövetöltöny és bőrszandál volt rajta. Barátságosan mo-

solyogva intett Horatióknak, hogy foglaljon helyet.

- Horatio, barátom - mondta. - Micsoda véletlen. Mostanában sokszor eszembe jutott.

Horatio kényelmesen elhelyezkedett a széken.

- A sors keze.

- Ahogy mondja. Ki tudja, mit tartogat még nekünk?

- Reméltem, hogy magától megtudom. Emilio ivott egy korty café cubanót.

- Talán - mondta, majd szótlánul tanulmányozta a hadnagyot. - Vannak dolgok, melyekről jobb, ha nem tudunk - szólalt meg végül.

Horatio a homlokát ráncolta. Emilióról az a hír járta, hogy KGB-s, CIA-s, vagy talán mindkét szervezet tagja volt, és mindig harapófogóval kellett kiszedni belőle az információt, ám ez volt az első alkalom, hogy a tudatlanság mellett érvelt. Mintha egy hentes a vegetarizmus mellett kampányolt volna.

- Csak hallott valamit - erősködött Horatio.

- Az ember sok mindent hall, de ez még nem jelenti, hogy baj van. Nem kell akkora feneket keríteni mindenféle híresztelésnek.

- Ez most más, Emilio. Túl sok élet van veszélyben.

- Túl sok élet... Ugyan, Horatio, a maga szemében egy élet is túl sok - vágta rá Emilio, majd mosolyogva odabiccentett két húszéves, egyetemista külsejű lánynak, akik vidáman integettek neki. - Én nem vagyok ennyire szentimentális.

- Persze. - Horatióknak hirtelen elege lett Emilio mesterkélt közönyéből. - Hagyjuk a játszadozást, jó? Információra van szükségem. Most nem egy piti bűnözőről van szó. Ha nem állítjuk meg ezt az alakot, emberek százai, sőt ezrei halhatnak meg, és nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy hátradőljek, és úgy tegyek, mintha semmi se történt volna. Ahogy maga sem.

- Engem hagyjon ki a játékból, Horatio - csattant fel Emilio hideg, dühös hangon. - Nem akarok foglalkozni mások nyomorával, de ez számomra nem luxus, hanem létszükséglet. Én így működöm. Nincs szükségem a lelkiifurdalásra, érti?

Horatio értette, hiszen neki is ki kellett dolgoznia a saját módszereit, hogy megvívjon az emlékeztében kiabáló nyugtalan holtakkal... és ezeket a módszereket sehol sem tanítják.

- Én most a felelősségről beszélek, Emilio. Máskor nyugodtan odébbállhat, de most nem teheti. Tetszik vagy sem, már benne van, és történjék bármi, maga mindig tudni fog róla. Akkor majd hogyan számol el a lelkiismeretével?

Emilio vészjóslóan mosolygott. Nem igazán volt megnyugtató látvány.

- Igaza van, barátom. Ezúttal nem állhatok odébb, bármennyire is szeretném, tehát elmondok mindent, amit tudok. Remélem, elég lesz...

Emilio szavai igazolták Horatio balsejtelmét. Amikor befejezte, Horatio szótlánul bólintott.

- Most mit fog tenni? - kérdezte Emilio.

- Megteszek minden tőlem telhetőt - felelt Horatio és felállt. - Köszönöm.

- Nem, Horatio. Én tartozom köszönettel - mondta Emilio és ő is felállt, s újságját az asztalra hajította. - Nem akarja tudni, miért osztottam meg magával ezt az információt? A fizika miatt.

- Mi köze ennek a fizikához?

- Az, hogy minden történést egy ugyanolyan meg egy ellentétes reakció szokott követni. Az ellentétek vonzzák egymást. Maga lelkiismeretes ember, belőlem meg éppen ez hiányzik. A feloldozás semmit se jelent a számomra.

- Akkor mit akar, Emilio?

- Egyensúlyt... talán - vont vállat a férfi. - Egy kis rendet ebben a bolond világban. Szerintem nem olyan szörnyű indok.

- Rosszabbat is hallottam már...

- Én is, barátom. Ennél sokkal, de sokkal rosszabbat is...

ÉS AZTÁN MEGTÖRTÉNT az elképzelhetetlen, ugyanis semmi sem történt.

A napokból lassan hetek lettek, s a Pathan-ügyben egyhelyben toporogtak. Nadira Quadiri jelentkezett, és elmondta, hogy Pierce Madigan valóban a RIRA egyik anyagi támogatója, és megkérte Horatiót, hogy tartsák magukat távol tőle, hogy kinyomozhassák a férfi lehetséges nemzetközi kapcsolatait. Azóta Horatio nem is hallott felőle.

A hadnagy nem árulta el az embereinek, mit tudott meg Emiliótól, de most már Nadira titkolózását is megértette.

Delko egyre több időt töltött Marie-val, és szinte minden nap ásítózva, vörös szemekkel, de jókedvűen jelent meg a munkahelyén. Amikor Calleigh megállapította, hogy erőt vett rajta a "szexfáradtság", a jóképű helyszínelő elvörösödött zavarában.

ABDUS SATTAR PATHAN élete is visszatért a normális kerékvágásba, és rendszeresen fellépett a kirándulóhajókon. Ha nem dolgozott, otthon maradt és gyakorolta a megtévesztés művészetét.

Francis Buccinellinek nyoma veszett. Horatio gyanította, hogy valamelyik mocsár mélyén hever, vagy elhagyta az országot, ahogyan Batin állította.

Khasib Pathan üzleti út címén külföldre utazott. A Nemzetbiztonsági Hivatal munkatársai szerint nem volt közvetlen kapcsolata a fiával.

A Nyúl közben azt tette, amit máskor is, ha túlságosan megközelítették a vadászok: eltűnt.

7.

CALLEIGH DUQUESNE NEM felejtett.

Ha munkáról volt szó, ez a kedves és elbűvölő teremtés olykor igazi vadászkopóként viselkedett.

Abdus Sattar Pathan sok fejtörést okozott neki, és ösztönösen tudta, hogy valami nem illik bele a képbe. A bűvész családi háttere, a hivatása, az életmódja, a hite sehogy sem voltak összhangban egymással. És ha Calleigh nem tudott megoldást egy problémára, azt tette, amit szokott: kiment a lőtérré.

Cél. Kilégzés. Tűz.

A káprázatos Batin. Egy muzulmán bűvész, ami már önmagában is ellentmondásos, hiszen a muzulmánoknak tilos bűvészműtávjakat nézni, a bűvészkedésről már nem is szólva. Nem lépett be a kétes családi vállalkozásba, mint a többi fivére. Vajon a szabadság miatt tette?

Calleigh tudta, milyen érzés problémás szülők gyerekeként élni; az ő szülei alkoholisták voltak. Ennek ellenére bizonyos értelemben mégis az apja nyomdokaiba lépett, és az ügyvédi iroda helyett a rendőrségen kötött ki.

Szóval miért különbözik Batin annyira a testvéreitől? Mi volt a kiváltó ok? És miért éppen a bűvészkedést választotta?

Cél. Kilégzés. Tűz.

Igen, a bűvészkedés... Elképzelte, ahogy az ifjú Abdus életében először tágra nyílt szemekkel csodálja a bűvész trükkjeit egy tévéműsorban. Elképzelte, ahogy szert tett az első bűvészkészletére, majd titokban gyakorolt, nehogy a szülei megsejtsék, miben mesterkedik...

Ennek semmi értelme, hiszen Abdus környezetében nem láthatott ehhez fogható műtávjakat. A királyi család tagjaként egy konzervatív kultúrában nevelkedett, ahol nyoma sem volt bűvészeknek, sem pedig holmi dekadens nyugati tévéműsorok. Akkor hol láthatott ilyet, hogy végül ezt választotta hivatásának?

Cél. Kilégzés...

És abban a pillanatban rájött, hogy a kirakós melyik darabkája zavarta annyira.

Mosolygott és kilőtt még egy utolsó golyót.

Egyenesen a szívbe.

AZ ODA NEM ILLŐ darabka Abdus Sattar Pathan édesanyja volt.

Bridgette Pathan Khasib Pathan egyetlen, nem szaúdi származású felesége volt. Svédországban született, leánykori neve Annik volt. Vajon milyen körülmények között ismerkedett meg gazdag olajmágnás Khasibbal, töprengett Calleigh.

Végül úgy döntött, utánajár a dolognak.

Kiderült, hogy a Bridgette Annik nem is olyan gyakori név. Az interneten azt olvasta róla, hogy a nő Stockholmban született, Stuttgartban járt egyetemre, és egy verseskötete is megjelent. Vonzó nő volt, de Calleigh sehogy sem bírt rájönni, hogyan kerülhetett kapcsolatba a szaúdi királyi család tagjával. Vajon Khasibnak az egyik utazása során akadt meg rajta a szemé? Vagy talán a nő a Közel-Keleten tartózkodott, és így ismerkedett meg leendő férjével?

Sajnos olyan információra volt szüksége, melyekhez csupán a nemzetközi ügynökségeknek volt hozzáférésük. Ezért azt tette, amit minden valamirevaló nyomozó tett volna a helyében: keresett valakit, akinek megvoltak a megfelelő kapcsolatai.

Nadira Quadirivel az ügynök szállodájának éttermében találkozott. Amikor megérkezett, Nadira az egyik sarokban üldögélt, és kínai teát iszogatót. Calleigh leült melléje.

- Köszönöm, hogy időt szakított rám - mondta Calleigh. - Nem voltam benne biztos, hogy még a városban van, ugyanis elég régen nem láttuk.

- Még itt vagyok. - Nadira laza fekete pólóban és khaki rövidnadrágban volt, leburnult lábát szandálba bújította. A sportos ruházata ellenére ugyanolyan szabatosan viselkedett, mint máskor. - Miről szeretne beszélgetni?

- Bridgette Pathanról.

- Abdus anyjáról?

- Igen. Önnek megvannak a megfelelő forrásai. Arra lennék kíváncsi, milyen körülmények között ismerkedett meg és ment hozzá Khasibhoz.

- Megkérdezhetem, miért érdekli?

- Őszintén szólva magam sem tudom - vallotta be Calleigh. - Egyelőre csak találgatok. Azon töprengtem, vajon honnan ered Abdus érdeklődése a bűvészkedés iránt, és az édesanyja eléggé valószínű kiindulópont lehet.

- A bűvészkedés - szólt Nadira kétkedő hangon.

- Tudom, hogy egy ilyen ügyben a tény, hogy a gyanúsított bűvészkedéssel keresi a kenyerét, első látásra nem olyan fontos. De Horatio szerint mégis az, és én megbízom az ösztöneiben.

- Nem szeretném megbántani a főnökét, de a lojalitást néha hosszú távon kellene értelmezni - jelentette ki az ügynök barátságos hangon.

- Sajnálom, de nem értem.

- Biztos vagyok benne, hogy a maga szakterületén belül Horatio nagyon jó, de önnek is jók lehetnek az ösztönei.

- Sajnálom, Nadira, de azt hiszem, félreértett. Horatio nem várja el tőlünk, hogy vakon engedelmesskedjünk az utasításainak. Azért indultam el ezen a szálon, mert úgy érzem, megéri a fáradságot.

- Én tartozom bocsánatkéréssel - mosolygott Nadira. - De a munkánk során nap mint nap erős, határozott férfiak között kell megállnunk a helyünket. Én egy olyan kultúrából származom, amelyben engedelmességet és alázatosságot várnak el a nőktől, ezért gyakran túlreagálok a dolgokat.

- Megértem. Az én világomban a nők nem igazán ismerik ezt a fajta alázatosságot.

- Természetesen. És hozzám hasonlóan ön is alkalmazkodott a körülményekhez.

- Azt tesszük, amit kell... de most inkább Bridgette Pathan alkalmazkodására lennék kíváncsi. Nagy utat tett meg Stockholmtól Szaúd-Arábiáig.

- Igen. Talán igaz van... utánanézek. - Nadira megcsóválta a fejét, és hirtelen rettentően kimerültnek tűnt. - Minden új hírek örülök.

- Jól sejtem, hogy holtpontra jutottak?

- A Nyúl esetében mindig ez történik. Egyszerűen fogja magát, és köddé válik. Lehet, hogy mégis varázsló.

- Ilyesmi nem létezik, Nadira. Igaz, hogy van néhány ügyes trükk a tarsolyában, de attól még ugyanazok a törvények vonatkoznak rá, mint másokra.

- Sajnos a Nyúl nem sok tiszteletet mutat az emberek törvényei irányt.

- Ó, én nem ezekről a törvényekről beszélek - állt fel Calleigh. - A természet törvényei mindenkire vonatkoznak, és ez alól még ő sem bújhat ki.

- Nem lehet egyszerre két helyen - mormolta Wolfe. - Ez képtelenség.

Feszülten figyelte a képernyőt, melynek egyik oldala a Nyúlnak tulajdonított támadásoknak a helyét és idejét sorolta fel; a másik oldalon egy részletes lista szerepelt Batin minden egyes fellépésének helyszínéről és idejéről. Ehhez hozzátette még a hitelkártya-bizonylatokat és az egyéb számlákat, melyek segítségével Pathant egy-egy helyszínhez lehetett kötni.

Horatio belépett a számítógépszobába.

- Mr. Wolfe, látom elég sok adatot sikerült összegyűjtened.

- Igen - sóhajtott fel a fiatal helyszínelő. - Csak az a baj, hogy ennek semmi értelme... az időpontok sehogy sem stimmelnek. Nézd, amikor a Nyúl felrobbantott valamit Libanonban, Batin éppen egy karib-tengeri hajón volt. Amikor Kabulban a Nyúl törbe csalt egy konvojt, Batin Palm Beachen lépett fel. Ha csak a fele igaz annak, amit ebben az aktában állítanak, akkor lehetetlen, hogy ugyanarról a személyről legyen szó.

Horatio megnézte a képernyőt.

- Nagyon jó, Mr. Wolfe.

- Mi ebben a jó? Nem jutottam semmire.

- Thomas Edison a hétszázadik sikertelen kísérlet után sem érezte, hogy kudarcot vallott volna, hiszen sikerült bebizonyítania, hogy a hétszáz módszer nem jó semmire.

- Tudod, én úgy érzem, mintha a hatszázkilencvenkilencedik kísérletnél tartok.

- Akkor közel jársz a megoldáshoz, nem igaz?

Wolfe a főnökére nézett, elmosolyodott, majd megcsóválta a fejét.

- Horatio, te nem érzed úgy, hogy lassan.

- Hogy lassan beleőrülök? - mosolygott vissza a hadnagy. - Egy kissé mindannyian örültek vagyunk, Mr. Wolfe, de panaszkodás helyett ezt az energiát hasznosabb célokra is fordíthatjuk.

- Nem akartam negatív lenni, de az a Pathan teljesen kikészít. Mintha gúnyt űzne belőlünk.

- Az jó, Mr. Wolfe. Mert két ellenfél közül mindig az nyer, aki komolyan veszi a harcot.

Wolfe önkéntelenül is dobolni kezdett az ujjával az egépadon.

FRANK TRIPP úgy vélte, ideje bekeményíteni.

Először is Pierce Madigannel akarta kezdeni. A pénzes embereket nehéz megfélemlíteni, legalábbis a közvetlen módszerekkel, Tripp azonban sokkal finomabb módszereket is ismert.

Sajnos nem volt módja kipróbálni őket, ugyanis Pierce Madigan eltűnt.

Az irodájában napok óta nem hallottak felőle, a családja sem tudott róla. A hitelkártyáit sem használta, és a bankszámláján sem tapasztaltak szokatlanul nagy pénzmozgást. Nem vásárolt repülő-, busz- vagy vonatjegyet; a gépkocsija pedig a szokásos helyen, az iroda parkolójában állt.

Hát ennyi volt, gondolta Tripp csalódottan. Előbb-utóbb felbukkan valahol Madigan holtteste.

TRIPP ÉPPEN nekilátott egy nagy adag vadrizses fokhagymás ráknak, amikor egy fiatal, rendkívül vonzó, barna bőrű nő helyet foglalt az asztalánál. Tripp a homlokát ráncolva méregette.

- Ugye, maga Quadiri?
- Igen. Caine már bemutatott minket egymásnak.
- Úgy van. Miben állhatok a szolgálatára?
- Úgy hallottam, Pierce Madigant keresi.
- Jól hallotta. Miért, tud valamit?
- Ami azt illeti, igen. Nálunk van.
- Őrizetben? - nézett nagyot Tripp.
- Igen, őrizetben.
- Pontosan hol? Szeretnék beszélni vele.
- Sajnos nem lehetséges. Ír származású lévén, a Hazafiassági törvény értelmében ellenséges személynek tekintjük.
- Ugye, viccel?
- Nem. Alapos a gyanú, hogy egy ismert nemzetközi terroristát rejteget. Kihallgatjuk, de hivatalosan nem vádoltuk meg semmivel.
- Értem. És mondott valami hasznosat?
- Erről nem nyilatkozhatok.
- Jól van - bólintott Tripp. - Akkor megmondaná, hogy mi célt szolgál ez a beszélgetés?
- Csak szólni akartam, hogy ne pazarolja feleslegesen az idejét - felelte Quadiri határozott hangon.
- Köszönöm. Hálásan köszönöm.

A KÖVETKEZŐ személy Tripp listáján Billy Lee Garenko volt. Tudta, hogy Calleigh már találkozott vele, de a férfi nem mert beszélni, és ez nagy baj, mert ha Calleigh-nek sem sikerült szóra bírni, akkor feltehetően Tripp is hiába próbálkozik. Calleigh eléggé ijesztő tudott lenni, ha akart valamit.

Próba, szerencse, gondolta a nyomozó. Ha fenyegetéssel nem lehetett szóra bírni Garenkót, akkor szakértő segítségére lesz szükség, gondolta.

- Megér egy próbát - mondta Horatio. - De előtte kérd ki Calleigh véleményét is.
- Már beszéltem vele - felelte Tripp. - Az áldását adta.
- Akkor jó.
- Beültek egy szolgálati Hummerba, Horatio vezetett.
- Hogyan akarod lejátszani, Frank?
- Gondolkodtam rajta. Szerintem mézzel több legyet foghatunk, mint ecettel.
- Vagyis jó zsaru és még jobb zsaru?
- Olyasmi. Hassunk a jobbik énjére. Tudod, ezek a régi vágású fazonok kimondottan jó hazafiak, és még a legelvetemültebb bűnözők is jó amerikaiak tartják magukat. Lásd Kistacskó Berretano esetét. Az az alak azonnal beszélni kezdett, s majdhogynem a nemzeti himnuszt is elénekelte nekem.
- Ebben van valami.
- Mindenesetre bevetem a terrorista adut, hátha jutunk valamire.
- Akkor vágjunk bele... - mondta Horatio.

ÁM AMIKOR ODAÉRTEK, kiderült, hogy megváltoztak a játékszabályok.

A sűrű, fekete füst már egy mérföldről látható volt. Horatióknak elszorult a torka a bizonyosságtól; biztos volt benne, hogy Billy Lee nem a szemetet égette.

A Hummer csikorogva lefékezett Billy Lee koszos "kocsifelhajtóján". A férfi otthona, már ami megmaradt belőle, úgy nézett ki, mintha egy egész hadsereg vonult volna át rajta. A konténerek falain golyó ütötte lyukak tátongtak, rajtuk sűrű füst ömlött kifelé.

Billy Lee Garenko vérbefagyott teste a nyitott ajtóban hevert. Horatio fegyverrel a kezében óvatosan odalépett, de nyilvánvaló volt, hogy a férfi halott. Tripp a környező erdőt figyelte, mozgás jelei után kutatva.

- Úgy tűnik, egyetlen lövést kapott a mellébe - állapította meg Horatio.
- Csak egyet? Hiszen itt egy egész háború dúlt.
- A látszat csal, Frank. Azok a golyónyomok kimeneti nyílások, ez a fém horpadásából is látszik.
- Vagyis a tűzharc odabenn keletkezett?
- Bizonyos értelemben igen. - Horatio a hozzájuk legközelebb eső fal melletti elszenesedett farakásra mutatott. - Valaki tüzet rakott a falak mentén, meglocsolta egy kis benzinnel, majd elrejtőzött az erdőben. A tüzet feltehetően egy kis késleltetéssel gyújtotta be, aztán már nem volt más dolga, mint várni, hogy Garenko kilépjen.
- Ezek szerint Garenko vaktában lövöldözött, hátha eltalálja a támadót?

- Nem, Frank. Garenko egyetlen egyszer sem húzta meg a ravaszt. Odabenn rengeteg löszert tárolt, melyek a hőségtől felrobbantak. Emlékszel, Garenko fanatikusan gyűjtötte a löfegyvereket. Több ezernyi lövedék lehetett ezekben a konténerekben.

- Kész fegyverarzenál, és mire ment vele - jegyezte meg Tripp.

- A támadó türelmesen várt, míg Billy Lee kiszaladt, aztán leterítette.

- Igen, de Garenko végül magától is előbújít volna. Akkor meg minek ez a barbecue?

Horatio felállt és csípőre tette a kezét.

- Lehet, hogy a támadó sietett, de az is elképzelhető, hogy Garenko túlságosan óvatos volt. Sajnos a végeredmény szempontjából mindegy.

- Szerinted még itt van?

- Nem, Frank. Ha arról a személyről van szó, akire gondolok, akkor túlságosan profi, hogy a környéken ólálkodjon.

- Lehetséges, hogy az a Nyúl pofa tette?

- Igen. Elvarrja maga után a szálakat.

Tripp nem hozta szóba a nyilvánvaló ténytet, mely szerint Horatio is egyike az elvarratlan szálaknak...

- Csont nélkül - mondta Alexx, miután megvizsgálta a háton lévő kimeneti sebet, majd gyengéden visszaengedte a testet a földre. - Úgy látom, egy kis füstöt is belélegzett.

- Tudta, mi vár rá, Alexx - szólalt meg Horatio. Calleigh és Delko éppen kesztyűt húztak, hogy neki-lássanak a helyszínelésnek. Tripp már elment.

Calleigh a tetemre nézett.

- Szegény ember - sutogta. - Ő csak a fegyverei között akart lenni. Kétlem, hogy életében egyszer is rálőtt volna egy élőlényre.

- Nem lesz könnyű megtalálni azt a golyót, ami megölte - jegyezte meg Delko. - Ennyi szerteszt repkedő lövedék között semmiképpen sem.

- Könnyebb lesz, mint gondolnád - felelte Calleigh. - Végül is az volt az egyetlen golyó, amely az áldozat irányába repült.

- Ezt inkább rád bízom - mondta Delko. - Kimegyek a fák közé, és megkeresem a helytet, ahol lesben állt a támadó. - Az a meredély egészen jó helynek tűnik.

- Eric - szólt Horatio. - Légy óvatos.

- Mint mindig, H.

CALLEIGH ALAPOSAN szemügyre vette Billy Lee Garenko szétlőtt konténerlakásának külsejét. Az építmény végében megtalálta a hátsó ajtót, amit keresett. A fémbe egy kör alakú kijáratot vágtak, melyet egy fémajtóval zártak el, majd egy régi, ugyancsak fémből készült közlekedési táblával álcáztak. A tábla most nem volt a helyén, és a bejáratot egy régi, rozsdás feszítővassal törték be.

- Tudtam, hogy elég okos vagy ahhoz, hogy menekülő útvonalat is tervezz magadnak - motyogta Calleigh. - Kár, hogy a Nyúl nálad is okosabb volt.

Készített néhány fényképet, majd közelebről is megvizsgálta a helyszínt. A táblán és feszítővason nem talált ujjnyomokat, és lábnyomokat sem látott a közelben. Ellenben belebotlott egy üres benzineskannába, így meghatározhatta, hogy mivel táplálta a tüzet a támadó.

Belépett a konténerbe. A tűz már kialudt, ám a levegőben lőporszag és forró fém szaga terjengett. Mindenütt felrobbant muníciós dobozok voltak.

Alexx szerint belélegzett egy adag füstöt, jutott Calleigh eszébe. Ha Billy Lee elég sokáig maradt odabenn, hogy füstmérgezést szenvedjen, akkor tudta, mi vár rá odakinn. Lehetséges, hogy hagyott valamilyen üzenetet.

De hol? Más esetben Calleigh megkereste volna a széfet, de Billy Lee otthona eleve olyan volt, mint egy széf, ráadásul az idő is szorította.

Calleigh pillantása a tűzhelyre esett.

- Ha nem bírod a tüzet... - mormolta Calleigh és kinyitotta a sütőajtót. Odabenn egy papírdarab hevert, valamit felírtak rá. -...akkor légy kreatív a konyhában.

A KIS MEREDÉLY, melyet Delko kinézett magának, tökéletes hely volt egy orvlövész számára, mivel onnan zavartalan kilátás nyílt az építmény bejáratára. Néhány bokor tökéletes takarást biztosított számára.

Delko alaposan körülnézett. Töltényhüvelyeket nem talált, de a bakancsnyom első látásra meggyezett a Talwinder Johal ablaka alatt talált lábnyommal. Lefotózta, és ekkor észrevette, hogy a bokrok mögött a fű lelapult, mintha valaki egy takarót vagy valami mást terített volna le, de szövetség-lakat sehhol sem látott.

Lehet, hogy egy nylonzsákot terített le, gondolta. Készített pár fényképet, majd begyűjtött néhány fűszálat. Amikor végzett, lekuporodott arra a helyre, ahonnan feltételezése szerint a támadó is lesett az áldozatára. Szinte tökéletesen rálátott a konténerekre.

Túlságosan is tökéletesen. Delko megszemlélte a rést, és látta, hogy néhány levelet és ágat gondosan lemetszettek a bokorról. Ezeket is lefotózta, s gyűjtött néhány mintát a levelekből és ágakból.

NÉHÁNY MÉRFÖLDNYIRE Miamitól megcsörrent Horatio telefonja.

- Horatio Caine - mondta.
- Horatio, itt Nadira.
- Mit parancsol, Miss Quadiri?
- Köszönettel tartozik nekem.
- Ó, és miért?
- Azért, hogy rájöttem a Nyúl titkára.
- Ha arra a fegyverre gondol, amit Miami csempészett, akkor feleslegesen fáradt, mert tudok róla.
- Jók a forrásai. Elmondta már valakinek? - kérdezte az ügynök.
- Maga mit gondol?
- Azt... azt gondolom, hogy döntenie kellett, hogy rendőrként viselkedik, vagy a szerettei érdekét tartja szem előtt, akik megbíznak önben.
- Maga nem ezt tenné?
- Egy rendőr számára az együttérzés luxus, Horatio.
- Szerintem nem. Mindig és minden körülmények között a társunk kell, hogy legyen.
- Ezt szépen megfogalmazta. De még nem válaszolt a kérdésemre.
- Talán azért, mert nem értettem. Lássuk, képes vagyok-e világosabban fogalmazni... Vajon én, Horatio Caine szándékosan elhallgattam-e a várost fenyegető lehetséges terrortámadást? Elmulasztottam-e, hogy figyelmeztessem a barátaimat és a családomat az életüket fenyegető közvetlen veszélyre?

Egy ideig várt, ám Nadira nem szólt.

- A válaszom igen - mondta végül a hadnagy. - Pontosan ezt tettem.
Az ügynök sóhajtott.
- Most azt várja, hogy bocsánatot kérjek? Maga is tudja, milyen nehéz mesterség a miénk. Az állandó titkolózás... Ha mártírkodni akar, ám legyen, de nekünk azonosak a céljaink, melyeket hamarosan elérünk.
- Hallgatom - mondta Horatio.
Az ügynök elmondta.
- Ez sok mindent megmagyaráz - szólt végül a hadnagy. - Rossz embert üldöztünk.
- Már nem. Egy kis szerencsével elkapjuk, mielőtt újra öl.
- Ezzel sajnos elkéstünk - mondta Horatio, és beszámolt Nadirának Billy Lee Garenkóról.
- Várjon, azt mondta, orvlövészpuskát használt? Hol lakott ez a Garenko? A városban, vagy meszszebb?
- A semmi közepén. Miért?
- Hol van most, Horatio? - kérdezte Nadira riadtan.
- A külterületen, de miért érdeklí?
- Amikor a Nyúl utoljára hasonló módon végzett valakivel, kiderült, hogy az első gyilkosság csapda volt. Utána megölte azt a négy embert, aki kiment helyszínelni.
Horatio a fékre taposott.
Calleigh. Delko. Alexx.
Ám amikor hangos csikorgással megpördült a Hummerjával, látta, hogy a mögötte haladó Range Rover is megállt.
A Nyúl megunt, hogy meneküljön...

8.

HORATIO TUDTA, hogy ő az.

- Nadira, egy fekete Range Rover követ, kábé száz méterrel mögöttem. Azt hiszem, a barátunk.

- Horatio... szzzzzzzz. - Nadira szavai belevesztek az éterbe.

Széles hatósugarú rádiófrekvencia zavaró berendezés. Horatio ismerte ezt az eszközt, a tűzszerészeknél, ahol előzőleg dolgozott, ennek a segítségével hatástalanították a távirányítású robbanószerkezeteket, melyek a mobiltelefonok zavarására is tökéletesen alkalmasak voltak.

Horatio megfordult az úton, és most szembe találta magát a Range Roverrel. Rajtuk kívül senki sem haladt az úton.

- Oké, barátom, ha ezt akarod... - mondta, és padlóig nyomta a gázt.

Horatióknak egyszerű terve volt. Száz méterről a Nyúl könnyedén kilőhette, mielőtt még a hadnagy használni tudta volna a Glockját. Ám a célzás időbe telt, és Horatio bízott benne, hogy elég közel kerülhet hozzá, és akkor a Nyúl nem használhatja ki az előnyét.

Horatio kilencven méterre lehetett, amikor kitérült a Range Rover ajtaja, és egy arcát fekete sállal eltakaró, kapucnis férfi ugrott ki belőle.

Nyolcvan méter. A férfi előhúzott egy távcsöves puskát az első ülésről.

Hetven méter.

A kapucnis alak a kocsiajtó letekert ablakát használta támasztéknak, és az irányékeket Horatióra állította.

Hatvan. Horatio rettentő fékcsikorgással ide-oda kanyarodott, hogy megnehezítse a Nyúl dolgát.

Ötven. A Nyúl első lövése eltalálta a Hummer jobb első kerekét. A defekt a legrosszabbkor, a kanyarodás pillanatában következett be. A Hummer felborult, majd a tetején landolva, nyomában milliószi-krával végigcsúszott az útszegély mentén, aztán további húsz méter után megállt.

Harminc méterrel arrébb a Nyúl a puskája távcsövén keresztül elégedetten szemlélte művét. Nem látott mozgást.

MEGSZÓLALT Calleigh telefonja.

- Duquesne helyszínelő.

- Calleigh, itt Nadira Quadiri. Figyeljen rá, és ne szóljon közbe. A Nyúl csapdát állított Horatióknak. Egy autópályán van, Miami közelében, és nem működik a telefonja. Nem tudja, hol lehet?

- De igen.

- Menjen oda, amilyen hamar csak tud.

Calleigh már indult is.

- Máris - mondta. - Eric! Hagyj abba mindent, és gyere ide! A Nyúl elkapta Horatiót.

HORATIO FEJLE LEFELÉ lógott az ülésében. Kikapcsolta a biztonsági övét, majd a másik oldalon kimászott a nyitott ablakon. Tudta, hogy több esélye van az életben maradásra, ha fedezékben marad, ám a Glockal még harminc méterről sem vehette fel a versenyt a Nyúl puskájával.

A Hummer az út szélére sodródott, egy széles, füves árok mellé, mögötte pedig néhány legyezőpálmát és bokrokat látott. A bokrok mögött talán elrejtőzhet, de sok védelmet azok sem biztosíthattak, szögezte le magában.

A lövedék hatalmas csattanással fúródott bele a kocsiába. A Nyúl nyilvánvalóan arra számított, hogy Horatio viszonzza a lövését, így betájolhatja a helyzetét.

Horatio azonban csendben maradt. A menekülés sem lett volna bölcs dolog. Abban reménykedett, hogy egy arra járó autós bejelenti a balesetet, bár abban egy percig sem kételkedett, hogy a Nyúl mindenkit habozás nélkül lelőne, aki a közelbe merészkedik.

- Nem tudod, milyen útvonalon indult el H? - kérdezte Delko, és előkapta a telefonját.

- Két lehetőség van, de szerintem az északnyugati tizenegyedikén van - felelte Calleigh a kormány mögül. - Kit hívsz?

- Wolfe-ot. Említette, hogy kimegy Nyugat-Opa Lockára, és akkor még jóval előttünk odaér. Wolfe? Itt Delko. Hol vagy? Oké, a helyzet az, hogy... - Delko gyorsan elmagyarázta, mi történt.

- Na? - kérdezte Calleigh, miután Delko letette a telefont.

- Szerencsére Medley-ben van, és pár perc alatt odaér.

HORATIO számba vette a lehetőségeit.

Beszaladhat a fák közé és elrejtőzhet a bokrok között, de akkor egyrészt szem elől tévesztheti a Nyulat, másrészt ő is könnyű célponttá válhat.

Azonnal elvetette ezt az eshetőséget. A Nyúl profi vadász, és rögtön megtalálná, amellet a fák túl-ságosan messzire voltak. Félúton már halál fia lenne.

A második lehetőség az volt, hogy felveszi a harcot a támadójával. A Hummer miatt a Nyúl nem láthatta a hadnagyot, így alighanem meg kellene azt kerülnie, és akkor Horatiónak esélye lenne végezni vele.

Körülnézett, szemügyre vette a közvetlen környezetét, és ekkor rájött, hogy a vezetőülés oldalán a visszapillantó tükörből kiválóan látja a Range Roveret.

Ez ám a váratlan szerencse, gondolta.

A kapucnis férfi továbbra is a gépkocsi nyitott ajtaja mögött állt lesben, a célpontja felbukkanására várva, ám Horatióhoz hasonlóan ő is tudta, hogy hamarosan felbukkanhat valaki az úton. Egyikük sem akart túl sokáig várni.

A következő lövések belecsapódtak a Hummerba, de szerencsére meg sem közelítették a hadnagyot. A következő pillanatban a csöpögő folyadék összetéveszthetetlen hangjára lett figyelmes.

Kilyukasztotta a benzintankot. Az üzemanyag ráfröccsent a forró aszfaltra, a levegő megtelt a benzin jellegzetes szagával. Most már másodpercek kérdése, hogy felgyújtsa...

WOLFE UTÁNA akart nézni Francis Buccinellinek, de nem jutott semmire. Aztán felhívta Delko.

A Hummerjával másodperceken belül végigsüvített az autópályán. Pánikba esett, ám sikerült úrrá lenni rajta. Tudta, hogy azzal nem segít Horatióknak, ha felborul az autójával, mielőtt odaér.

Ujjaival idegesen dobolt a kormányon, és öntudatlanul számolni kezdett: öt stoptábla, két bevásárlókocsi, három pálmafa.

Nem lesz semmi baj. Horatio jól van. Nem lehet semmi baj.

A VALÓ ÉLETBEN sokkal nehezebb felrobbantani egy gépjárművet, mint a filmekben. Amíg a Nyúl ezzel volt elfoglalva, Horatio igyekezett felkészülni az elkerülhetetlenre.

Amikor a benzin hangos szisszenéssel lángra lobbant, tudta, hogy másodpercek alatt kell cselekednie. Ha ott marad, meghal, ám ha elmenekül, akkor céltáblává válik.

Egyetlen lehetősége maradt. Glockját célzásra tartva hátralépett, és igyekezett a felborult Hummer fedezékében maradni. Tett még egy lépést, majd még egyet, jóllehet tudta, hogy minden lépéssel csökkennek az életben maradásának esélyei.

Ezt a Nyúl is tudhatta, talán ő is elhagyta a helyét és oldalra araszolt, remélve, hogy elkaphatja Horatiót. A hadnagynak sejtelve sem volt, hogy milyen irányból számíthat a támadásra, de nem is igazán érdekelte. Egyszer csak ott állnak majd védtelenül, szemtől szemben, gondolta.

Tűzharc. Egy puska a pisztoly ellenében.

A probléma csak az volt, hogy Horatio Glockja csak közelről volt igazán hatékony, és ahogy hátrált, az esélye is kevesebb lett a Nyúllal szemben.

Végül a Hummer felrobbant, Horatio pedig hátrazuhan és elsötétült körülötte a világ.

WOLFE A KANYARBAN volt, amikor meghallotta a robajt, majd meglátta a lángra lobbant gépkocsit. Utána megpillantotta Horatiót.

A főnöke a hátán feküdt, a felborult Hummertól körülbelül ötméternyire. Harminc méterrel arrébb egy fekete Range Rover állt, azonban az égő roncs füstje miatt nem látott tisztán.

Wolfe lefékezett Horatio és a lángoló Hummer között, aztán lehajolt és kinyitotta az utasülés ajtaját.

Horatio megmozdult, s nehézkesen felült. Az egyik kezében a Glockját szorongatva Wolfe Hummerja felé mutogatott. Jóllehet alig néhány másodperce tért magához, a fegyver meg sem remegett a kezében.

- Jól vagy, H? - kérdezte Wolfe, és ő is előkapta a pisztolyát.

- Mr. Wolfe?

- Személyesen, főnök.

- Esküdni mertem volna, hogy felrobbant a kocsi - dűnnyögte Horatio.

- Ez az én kocsim, H. A tiéd sokkal rosszabb állapotban van.

- Ó. Kiváló... az időzítésed, Mr. Wolfe.

A fiatal helyszínelő segítette Horatióknak talpra állni.

- Hajolj le - tanácsolta a hadnagy. - A közelben egy orvlövész van, és kiválóan célzó.

Wolfe kocsijának első kereke mellé kuporodtak.

- A Nyúl? - kérdezte Wolfe.

- Azt hiszem, igen.

A távolban szirénák vijjogtak, a dühödt kórushoz hasonló zaj egyre közeledett.

- Az erősítés úton van, H. Elkapjuk a gazembert.

- Ne feledd, miről híres, Mr. Wolfe. Nem hagyom, hogy meglógnjon... Te indulj balra, én jobbra. Magamra vonom a figyelmed, és amíg rám figyelsz, te igyekezz leteríteni.

- Igenis.

Wolfe megvárta, míg Horatio a Hummer végébe kúszott, majd a fegyverét lövésre készen tartva kihajolt, és megkerülte a lángokat.

HORATIÓNAK NEM ÁLLT szándékában lelövetni magát, és ahogy kikerült a fedezékből azonnal rálőtt a Range Rover nyitott ajtajára.

A lövések tompán puffantak. Rosszat sejtett, és máris rájött, hogy mi a baj: a Nyúl egy golyóálló mellényt erősített magára.

A második dolog, ami megragadta a figyelmét, az volt, hogy a Nyúl immár nem egy puskával célzott rá. A fegyver csöve olyan vastag volt, hogy egy felnőtt ökle is beleférne. Rakétavető, állapította meg a hadnagy ösztönösen. És abban a pillanatban meghallotta az óriás köhögéséhez hasonlós hangot.

- Wolfe! Fedezékbe! - kiáltotta, majd elsötétedett körülötte a világ.

AMIKOR MEGPILLANTOTTÁK az első robbanás után keletkezett füstöt, Delko remélte, hogy az úton nem lesz több gépjármű köztük és Horatióék között. A második robbanás már sokkal erősebb volt.

- Mi volt ez? - fordult Calleigh-hez.
- Nem tudom, Horatio a robbantási szakértő.

A maradék távot kevesebb, mint három perc alatt tették meg, ám Delko úgy érezte, órákba telt, míg odaértek. A helyszínen legrosszabb sejtéseik látszottak beigazolódni; a két Hummer felborult és égett, az úttesten két test hevert. Másodpercekkel később négy szirénázó járőrautó is megérkezett.

Calleigh és Delko ész nélkül rohant a társaikhoz. Delko kitapintotta a vérző arcú Wolfe pulzusát. Gyenge volt, de legalább életben volt.

- Még lélegzik - mondta. - H hogy van?
- Még... életben - szólalt meg az ismerős hang.
- Maradj nyugton, Horatio - kérte Calleigh. - A mentő úton van.
- Hogy van Wolfe? - kérdezte Horatio rekedtes hangon.
- Öntudatlan, de életben van - felelte Delko. - Csúnya fejsérülést szerzett.
- Range Rover - motyogta Horatio. - Fekete.
- Már elment, Horatio. Amikor ideértünk, már csak ti ketten voltatok itt - mondta Calleigh.

Horatio felsorolt néhány betűt és számot, Calleigh pedig bólintott és megismételte őket, aztán oda-intett egy járőrnek és megkérte, hogy azonnal adjanak ki körözést egy fekete Range Roverre. A rendszámát is megmondta.

- Elkapjuk, Horatio - mondta. - Ne aggódj.
- Értettem, hölgyem - suttogta a hadnagy.
- Horatio. Horatio!

HORATIO EGY KORHÁZI ágyon tért magához. Ruhája cafatokban volt. Egy nagyorrú orvos kíváncsian nézett rá. Horatio ismerte ezt a tekintetet, ő is hasonló arccal szokta szemügyre venni a bizonyítékokat.

- Hány ujját lát? - tartotta fel az orvos az egyik kezét.
- Ötöt - felelte Horatio.

Az orvos a szemébe nézett, megvizsgálta a reflexeit, és feltett neki néhány kérdést, végül kijelentette, hogy enyhe agyrázkódást szenvedett.

- Rosszabbnak tűnik, mint amilyen valójában - mondta. - Az öltönyétől azonban elbúcsúzhat.
- Az nem fontos, van másik - felelte Horatio. - A kollégámat, Ryan Wolfe-ot velem együtt hozták be.

Ő hogy van?

Az orvos habozott.

- Sajnos Mr. Wolfe állapota sokkal súlyosabb; jelenleg kómában van. Még elvégzünk néhány vizsgálatot...

- Vigyen oda hozzá - kérte Horatio, és már le is szállt az ágyról.

Calleigh éppen akkor érkezett meg, amikor az orvos megpróbálta visszatartani.

- Egy pillanat, Mr. Caine. Ma éjszakára még benn tartjuk megfigyelésre.

- Köszönöm, hogy aggódik az egészségem miatt, de sok dolgom van - felelte a hadnagy, s megigazította gyűrött ingujját, figyelemre sem méltatva a bal karján éktelenkedő égési sérülést. - És most kísérjen el a helyszínelőmhöz, utána pedig hagyom, hogy végezze a dolgát... és maga is hagyjon engem dolgozni. - Horatio farkasszemet nézett az orvossal. - Rendben van?

Az orvos rezzenéstelen arccal nézett vissza rá.

- Jól van - sóhajtott -, ahogy óhajtja. De ha szédülést vagy hányingert tapasztal, esetlen cseng a füle, ígérje meg, hogy visszajön. Most megkérdezem a nővért, hol van a barátja; lehet, hogy felvitték

megröntgenezni.

- Nagyon köszönöm.

Calleigh karba tett kézzel, mosolyogva figyelte a jelenetet. Miután az orvos távozott, odalépett Horatióhoz.

- Látom, téged még egy föld-föld rakéta sem képes elpusztítani - mondta.

- Azért a rozsdás drótok és üvegcserepek is éppen elég kárt tettek bennem - tapogatta meg a homlokát a hadnagy.

- Nem ártana, ha hallgatnál az orvosra, H. Pokoli...

- A Nyúl, Calleigh. Meglógott. Ugye, hogy meglógott.

- Sajnálom, H. Az egész környéket lezártuk, de valahogy mégis sikerült elmenekülnie.

- Delko a helyszínen van?

- Igen. Nekem is vissza kell menni, hogy segítsek. Ami azt illeti, elég sok a munka. Csak azért jöttem, hogy lássalak.

- Én jól vagyok. Most benézek Mr. Wolfe-hoz, aztán indulok hozzátok.

- Rendbe fog jönni, Horatio. Olyan, mint te, túlságosan makacs, hogy meghaljon. A Garenko-helyszínen érdekes dolgot találtunk, de még nem tudom, mit jelent - tette hozzá. - Billy Lee hagyott egy üzenetet a sütőben, valószínűleg az utolsó pillanatban írta. Gondolom, alig látott, mert az egész hely tele volt füsttel. Egyetlen szó az egész: "Daldev".

- Ügyes vagy - bólintott Horatio. - És most menj vissza Erichez, nehogy úgy érezze, elhanyagolod.

Calleigh távozását követően Horatio a fürdőszobába ment, és rendbe hozta magát. Az egyik szemöldöke felszakadt, a nyaka felhorzsolódott, hajában olvadt műanyagdarabkák voltak.

Nagyon megrendítették a történetek. Még nem mondta el Calleigh-nek, mit tudott meg Nadirától... valahogy kiment a fejéből. Talán az agyrázkódás miatt.

Hosszan a tükörbe nézett, majd vett egy mély lélegzetet és biccentett. - Jól van... - mondta. - Jól van, semmi baj.

MIRE CALLEIGH visszament a két Hummer roncsaihoz, Delko végzett a Garenko-féle helyszíneléssel, és nekilátott átvizsgálni a gépkocsikat. Előzőleg Calleigh már telefonon tájékoztatta Horatio és Wolfe állapotáról. Delko megkönnyebbüléssel hallotta, hogy Horatio jól van, ám Wolfe állapota aggodalommal töltötte el. A nézeteltéréseik ellenére az életét is rábízta volna Ryanra, és tudta, hogy ez az érzés kölcsönös. Annak idején, amikor az egyik gyanúsított egy szöggel szemén lőtte Wolfe-ot, Delko szállította be a kórházba, és most kísértetiesen hasonló érzések kerítették hatalmukba.

- Micsoda rumli - nézett körül Calleigh.

- Igen. Két helyszínelő kórházban, két Hummer a roncstelepen. Ez az alak egy egyszemélyes hadsereg.

- A hadsereg stimmel - mondta Calleigh, és lekuporodott az egyik gépkocsi mellé. - A fegyver is a hadseregtől származik. Szerintem vállról indítható rakétavetőről van szó.

- Az bizony nagyot szól.

- Elsősorban tankok kilövésére használják.

- Nem kimondottan közönséges darab. Mit gondolsz, hol szerezte?

- Fogadok, hogy Miami Marko meg tudná mondani, csakhogy ő sajnos Alexx valamelyik tepsijében pihen.

- A roncstelepi lövöldözés - bólintott Delko. - Marko szerzett néhány tuti darabot, és eladta őket a Nyúlnak. Csak éppen...

- Nem számolt a következményekkel - fejezte be Calleigh a mondatot.

- Ha a Nyúl képes volt néhány fegyver miatt végezni Markóval, akkor valami igazán nagy akciót forgat a fejében.

- Nem tudom, mi lehet az, de ha itt állunk és beszélgetünk, sose fogunk rájönni. Gyerünk, munkára.

RYAN WOLFE nem volt jól.

Az egyik szeme - nem az, amelyikbe szöget lőttek -, csúnyán bedagadt. Állán ronda vörös karcólások, ajka felhasadt, és több helyen alvadt vér borította. Karjában infúzió, arcán oxigénmaszk volt.

Horatio aggódó arccal nézett rá.

- Mr. Wolfe - kezdte, ám a hangja elcsuklott. - Ryan... annyira... sajnálom. Nem kellene itt lenned. - Gyengéden megfogta Wolfe vállát. - De ide kerültél, mert kiváló zsarú vagy... és pokolian jó helyszínelő. Hallod?

Wolfe lassan, szaggatottan lélegzett.

- Ne add fel, Mr. Wolfe - kérte Horatio. - Ez parancs.

MIUTÁN VÉGEZTEK a helyszíneléssel, Calleigh és Delko visszatért a laborba. Calleigh a rakéta-támadásra összpontosított, Delko pedig a Garenko-ügy bizonyítékaiával foglalkozott. Törték a fejüket Billy Lee utolsó üzenetén, de egyikük sem tudta megfejtetni.

- Igazam volt a rakétakilövőről - mondta Calleigh. A képernyőn egy vázlatot tanulmányozott, melyet összevetett az előtte heverő darabkáival. - Még egy részleges sorozatszámunk is van.

Delko felpillantott az összehasonlító mikroszkópból.

- Igen? Találatod van?

- Bizony. SMAW egy-ötvenhármás, páncéltörő rakéta. Más szóval a világ legnagyobb kilencmilliméteres fegyvere.

- Viccelsz? Egy kilencmilliméteres? - kapta fel a fejét Delko.

- Tulajdonképpen igen - mosolygott Calleigh fáradtan. - A rakétavetőbe be van szerelve egy kilencmilliméteres puska, a célzás miatt. A löszert pontosan a rakéta gyújtófejében tárolják, a fegyvert pedig magához a rakétához kalibrálják. Először a puskából tüzelsz, és a rakéta pontosan oda csapódik be, amit a golyóval eltalálsz.

- A helyszínen találtál kilencmilliméteres töltényhüvelyeket?

- Nem, de egy akkora robbanás után nem is csoda, különösen akkor, ha csak egyet vagy kettőt lőtt ki. Ha a lövés jó, akkor annyi is elég.

- A "jó" nem kifejezés - mondta Delko. - Szerinted ki tudjuk nyomozni, honnan származik a rakétavető?

- Valószínűleg tőlünk, ugyanis az egy-ötvenhármás típust 1984-ben vezették be a haditengerészetnél. A "Sivatagi vihar" idején a gyártó százötven rakétavetőt és ötezer rakétát bocsátott az amerikai hadsereg rendelkezésére. Megnézem, hátha le tudom nyomozni... te hogy haladsz?

- A lábnym megegyezik a Jhohal házánál talált nyommal, és ezeken az ágakon is találtam metszésnyomokat. A Nyúl feltehetően levágta őket, amikor megfigyelte Garenko házát, hogy jobban lásson. A hozzá hasonló alakok általában magukkal hordják a kedvenc késüket vagy bicskájukat, és ha elkapjuk a fickót, az is meglesz.

- Nem "ha", hanem "amikor" - helyesbített Calleigh.

HORATIO MEGKÉRTE Nadira Quadirit, hogy beszéljen az embereivel. A laboratóriumi tárgyalóterembe mentek, és Frank Tripp nyomozó is jelen volt. Horatio elérkezettnek látta az időt, hogy mindenkét tájékoztassanak; a következmények miatt később is ráért aggódni.

Nadira az asztalfőn ült, Horatio mellette. Az ügynök először Wolfe állapota iránt érdeklődött.

- Egyelőre semmi változás, de az orvosok reménykednek - felelte a hadnagy.

- Nem szeretném elbagatellizálni a történeteket, de rendkívül szerencsések, hogy életben vannak - mondta Nadira. - Szerintem önökön kívül nincs még ember a világon, aki megúszta a Nyúl dühöngését.

- Dühöngést akar? - csattant fel Delko. - Majd megmutatom neki, mi az a dühöngés.

- Igazad van - mondta Tripp. - Bár tudnám, hol húzza meg magát ez a mocsadék. Nem tudunk ráhúzni valamit?

- Éppen erről van szó, Frank - mondta Horatio. - A Nyúl pontosan azt akarja, hogy kövessük Abdus Sattar Pathan nyomait. Bizonyos értelemben Abdus is csupán ezért van életben.

- Ms. Duquesne-t illeti a dicséret, amiért rávilágított a megoldásra - szölt Nadira. - Ő volt az, aki felhívta a figyelmünket Abdus Pathan anyjára.

- Bridgette Pathanra? - kérdezte Calleigh. - Sejtettem, hogy nem illik bele a képbe, de nem tudom, miért.

- Bridgette Pathan még főiskolás volt, amikor Khasib Pathan elkezdett udvarolni neki - magyarázta Nadira. - Elhalmozta drága ajándékokkal, és bevetette minden, nem mindennapi vonzerejét. Egy év múlva már házasok voltak.

- Egy újabb asszony a háremében - mondta Delko. - Származástól függetlenül ugyanaz az élet várt rá, mint az arab nőkre.

- A különbség nem a származásában, hanem a DNS-ében keresendő - mondta Horatio. - Bridgette Annik egyike a húsz genetikai hajlamot kimutató dokumentált érvonalnak.

- Pontosán mire fogékony? - érdeklődött Calleigh.

- Ikerterhességre - felelte Horatio.

9.

- UGYE, MOST VICCELSZ? - kérdezte Tripp. - Egy gonosz ikertestvér? Mi ez, valami rossz szapanopera?

- Halálosan komoly - mondta Nadira. - És sokkal súlyosabbak a következményei, mint gondolná. A fogamzás a hetvenes években következett be; a termékenységi kezelések akkoriban még gyerekcipőben jártak, ám Khasib a vagyona és kapcsolatai révén ezt is megoldotta.

- Termékenységi kezelések - csóválta a fejét Delko.

- Ha jól tudom, ez ikerterhességet szokott eredményezni.

- Pontosan - mondta Calleigh. - Egyszerre több petesejt is megtermékenyül, így általában kétpetéjű ikrek születnek.

- Így igaz - mondta Nadira. - Az egypetéjű ikrek fogantatásának valódi oka a mai napig nem ismert, és eddig még nem vizsgálták a termékenységi szerek hatását azokra a személyekre, akik eleve hajlamosak az ikerterhességre.

- Várjon - szakította félbe Tripp. - Azt akarja mondani, hogy Khasib csak azért csinálta végig ezt a cirkuszt, hogy egyforma kölkei legyenek?

- Pontosan, Frank - felelte Horatio. - Khasib valójában már évtizedek óta tervezgeti ezt az akciót. És ami a legfontosabb, fogalmunk sincs, hogy pontosan hány gyereknek adott életet Bridgette.

- A kórházi kartonok eltűntek - mondta Nadira. - A szülészetben az orvosi kartonok... egytől egyig eltűntek. Csupán az Abdus Sattar Pathan nevére kiállított születési anyakönyvi kivonat maradt meg, de lehet, hogy többen is vannak. Egy, kettő, három, talán négy testvér is mászkál valahol a világban.

- Az emberiség szemete - mondta Tripp. - Pont, mint a nyulak. Az isten verje meg őket.

- Nem - hajol előre Nadira. - Nem szemét, hanem hadsereg. Olyan minihadsereg, melyet a világ legveszélyesebb részein, Libanonban, Palesztinában, Afganisztánban képeztek ki. Akiket a születésük óta arra neveltek, hogy vadásszanak, öljenek, majd eltűnjenek.

- Gyűlöletre nevelték őket - jegyezte meg Calleigh szomorúan.

- Kivéve Abdust - mondta Horatio. - A neve jelentése: "annak a rabszolgája, aki elleplezi a hibákat". Valójában pontosan erre teremtették, hogy elrejtse a hibákat.

- Egy két lábon járó alibi - hitetlenkedett Delko.

- Annál sokkal több - szöjt Horatio. - Én inkább alvó ügynöknek nevezném. Nyugaton nevelkedett, hogy megértse a gondolkodásmódunkat, információkat gyűjtsön, és bedolgozza magát a stratégiai fontos helyekre. Emellett tökéletes csali; ha a Nyúl bajba kerül, Abdus viszi el helyette a balhét, és gondoskodik róla, hogy a tárgyi bizonyítékok ellentmondjanak egymásnak, tehát képtelenek vagyunk megvádolni.

- Szóval nem Abdus a Nyúl - szögezte le Calleigh. - Egy illúziót kergettünk.

- Akár az agarak - horkant fel Tripp. - Kergetik azt a hülye gépnnyulat, míg bele nem gebednek.

- Csakhogy mi már nem Pathant kergetjük - mondta Horatio.

AMIKOR RYAN WOLFE-OT szemén lőtték a szöggel, az a látására is hatással volt. Annyira aggódott, hogy felkereste dr. Alexx Woodsot, és tanácsot kért tőle. Alexx tőle telhetően kezelte, de azt javasolta, keressen fel egy szemspecialistát. Wolfe azonban félt, hogy a hivatalos szakvélemény veszélybe sodorhatja a karrierjét, ezért addig halogatta a vizsgálatot, míg fertőzés lépett fel.

Alexx megfenyegette, de nem túl szigorúan. Tudta, milyen fontos Wolfe-nak a munkája, és a végén a fiú helyesen cselekedett.

Annak idején Alexx is átélt egy hasonló helyzetet, azzal a különbséggel, hogy akkor nem a saját, hanem mások egészsége került veszélybe. Végül neki is döntenie kellett, és jelentette a felettesének, hogy az egyik kollégája veszélybe sodorja a betegek életét. Az állásával fizetett ezért a döntésért.

Az állásával, de nem a karrierjével. Felfedezett magának egy új utat, és Horatio meg a helyszínelői mellett igazságot szolgáltatott a holtaknak, s jöllehet a munkája sok szomorúsággal járt, örült, hogy így történt. Hitte, hogy minél sötétebb területekre téved, annál nagyobb szükség van a fényhordozókra.

És most Wolfe ágyának végében valóban érezte a sötétséget.

- A fenébe, Wolfe - suttozta.

Alexx olykor rémálmoktól szenvedett. Nem amolyan értelmetlen, szürreális rémálmoktól, ahol ideoda ugrálnak az események, ő részletes, életszerű jelenéseket látott. Az álmok mindig a boncteremben kezdődtek; érezte a fertőtlenítő szagát, hallotta a hordágy bal első kerekének nyikorgását, érzelte a műszerek súlyát a kezében.

Aztán az egyik asszisztense betolta az egyik szeretettének a holttestét.

Néha Calleigh, máskor Delko vagy Horatio tetemét látta. Tim Speedle is felbukkant olykor, mígnem szolgálat közben lelőtték, és Alexxnek kellett felboncolnia. Utána nem jelent meg többé... a tudatalattija csupán az élőkkel foglalkozott.

Amikor meglátta valamelyik barátját a boncasztalon, nem döbbenetet vagy gyászt, hanem dühöt

érezte. Most is beszélt a holttesthez, de a szokásos együtt érző szavak helyett szabad utat engedett haragjának. Azzal vádolta, hogy felelőtlen volt, és nem vigyázott eléggé magára.

Aztán Calleigh, Eric vagy Horatio szeme egyszerre felpattant és magyarázkodni kezdtek, de Alexx letorkolta őket. Még jobban belelovalta magát a dühbe, türelmetlenül és gúnyosan szidta őket. Az álom végén utálkozva és felháborodva kimasírozott a boncteremből, és próbált keresni valakit, akinek elpanaszolhatja a történeteket. Senkit sem talált. Amikor felébredt, még mindig dühös volt, de rögtön ezután rettenetes büntudatot érzett.

Most azonban, ahogy Ryan mozdulatlan testére nézett, nem tudta, mit érez.

- Nem tudom, hallasz-e vagy sem - szólalt meg hangosan. - De több esetről is hallottam, amikor a beteg felébredt a kómából, és megmagyarázhatatlan dolgokra volt képes. Egy angol turista Franciaországban esett kómába, és amikor felébredt, tökéletesen beszélt franciául, holott azelőtt egyetlen szót se tudott. Szóval, Mr. Wolfe, remélem, veled is hasonló dolgok történnek.

Felsóhajtott, majd így folytatta:

- Először is, nem vagy halott. Egy kissé furcsa, hogy ezt mondom, de nem akarok semmi félreértést. Nem vagy az asztalomon, nem azért beszélek hozzád. Egy kórteremben fekszel, és szigorúan barátként jöttem hozzád. És szeretném leszögezni, hogy ebben a pillanatban még nem szorulsz a segítségemre. És később sem. Egyáltalán nem.

Egy ideig csendben volt, majd halkán elkáromkodta magát.

- Jó, ha tudod, hogy csak azért vagyok itt, mert aggódom miattad, és nem szeretném, ha miattam a tudatalattid azt sugallná, hogy hulla vagy.

- Hulla vagyok? - suttogta Wolfe.

- Ryan! Ryan, ó, kicsikém, hogy vagy? - örvendezett Alexx.

- Te vagy az orvos. Tudhatnád - felelte Wolfe rekedtes hangon.

- Jól vagy, édesem, jól vagy. Agyrázkódást szenvedtél, és majdnem egy napig kómában voltál, de ettől eltekintve jól vagy.

- Horatio. Ő hogy...

- Ő is jól van, drágám. Már elhagyta a kórházat, és az ügyön dolgozik. De te maradsz, ahol vagy, különben begipszeltetek.

- Azt hiszem, jobban tetszettél, amikor még hulla voltam... - suttogta Wolfe.

- Az ujjlenyomatok - szólalt meg Delko. - Azok, amelyek nem egyeztek meg az élelmiszerboltban találtakkal.

- A Nyúl járt ott - mondta Calleigh. - Ő támadt rá az eladóra.

- Igen - értett egyet Nadira. - Egy olyan ember számára, akit egész életében a nyugat elleni gyűlöltre és megvetésre neveltek, egy meztelen arab nő látványa egy nyugati képeslapban hatalmas sértésnek számít.

- Ezért támadt rá Jhohalra - vélte Tripp. - Csakhogy a pasas nem hagyta magát, és a végén mindketten elvesztették az eszméletüket.

- Hát persze - mondta Delko. - A Nyúl a kórházban, az ágyhoz bilincselve tér magához, de végül sikerül az ágyát a szekrényhez vonszolni, ahol talál egy mobiltelefont és felhívja a testvérét. Ezért találtuk meg a kómás beteg telefonjában Pathan otthoni számát.

- Úgy van - mondta Horatio. - Pathan megtudja, mi történt, és kioktatja a testvérét, nehogy megenyegje a rendőröknek, hogy levegyék az ujjlenyomatait... addig nem, amíg be nem megy hozzá. És ekkor lép a képbe Francis Buccinelli, a köddé vált ügyvéd.

- A káprázatos Batin, immár mellékszerepben - jelentette ki Calleigh. - Elmaszkírozza magát, és egy hamis igazolvány segítségével bejut a Nyúlhoz, majd a jogaira hivatkozva elintézi, hogy kettesben maradhassanak.

- És akkor ruhát cserélnek - tette hozzá Horatio. - A Nyúl ügyvédként távozik, a mágus pedig belebújik a fogva tartott bőrébe.

- És a Nyúl szépen kísétál - jegyezte meg Tripp. - Jól van, most már értem, hogyan csinálták. De ha egyiptéjű ikrek, akkor hogyhogy nem egyeznek az ujjlenyomataik? Nem kellene azoknak is egyformáknak lenniük?

- Tulajdonképpen nem - felelte Calleigh. - Az emberek többsége nem is tudja, hogy bár az egyiptéjű ikrek DNS-e egyforma, az ujjlenyomataik mégis különböznek. Annyira meg voltunk győződve arról, hogy Pathan valahogyan meghamisította az ujjlenyomatát, hogy még a saját bizonyítékainknak sem hittünk, pedig azokból világosan kitetszett, hogy a képeslapon szereplő ujjlenyomat gazdája nem azonos azzal, aki őrizetben volt. Pedig ez az igazság.

- Jól van, most már tudjuk, hogyan csinálta - mondta Delko. - De miért?

Nadira Horatióra nézett.

- Ezért hívtunk össze benneteket - szólalt meg a hadnagy. - Azt már tudjátok, hogy Sean Daltry ko-

csijában radioaktív anyagra utaló bizonyítékot találtunk. Azért az anyagért ölték meg... és az egyik forrásomtól megtudtam, hogy pontosan milyen természetű is az az anyag. Bocsássatok meg, amiért eddig nem osztottam meg veletek ezt az információt...

- Horatio nem tehet róla - szakította félbe Nadira. - Én kértem meg rá, hogy ne beszéljen róla, nehogy az egész városban, sőt az egész országban eluralkodjon a pánik.

- Ezek szerint nukleáris terrorizmusról beszélünk? - kérdezte Tripp.

- Pontosan, nyomozó - felelte Nadira. - Az elmúlt napokban alaposan kifaggattuk Pierce Madigant. Az elején nem akart együttműködni, de végül jobb belátásra tért. És a legrosszabb félelmeinket igazolta...

A NYÚL SZEMÜGYRE VETTE az asztalon sorakozó fegyvereket. Az igazi neve Ashab al-Din, vagyis a Hit Oroszlánja volt, de hosszú-hosszú ideje senki sem hívta így. Még az apja, akivel pontosan egyszer egy évben szokott beszélni, ő is al-Arnabnak, Nyúlnak szólította.

Igazság szerint azok az emberek, akik ismerték az igazi nevét - az orvos, aki segített a világra jönnie, a kiképzői, még az anyja is - majdnem mind halottak voltak. A testvérei közül csak azok tudtak a létezéséről, akik vele egyszerre születtek, és közülük csupán Abdusnak sikerült elkerülnie a halált. A többiekkel taposóakna, ágyúgolyó vagy géppisztoly végzett; egyikük sem volt elég erős és ravasz, hogy túlélje a szülőföldjükön uralkodó embertelen körülményeket.

A Nyúl azonban életben volt.

A mészárlásokból nyerte erejét, a lángok mellett melegegett, folyékonyan beszélt a pengék, golyók és bombák nyelvét. Nagyon korán megértette, hogy Allah áldását élvezzi, hogy életének igaz, tiszta célja van, így lelkében nem dúltak kétségek.

És most teljesíti legnagyobb, legfontosabb küldetését. Allah nevében akkora csapást fog mérni, hogy azzal mindenkinek, hívőknek és hitetleneknek egyaránt megmutatja, hogy Amerika, a Nagy Sántán sohasem tiporhatja el az iszlám szellemiségét.

NADIRA ELMONDTA az egybegyűlteknek, hogy 2000 szeptemberében Alekszandr Lebed, a Szovjetunió egykori elnöki tanácsadója döbbenetes bejelentést tett: a KGB a Szovjetunió összeomlása előtt nemcsak, hogy kitervelt, hanem meg is épített egy atompusztító muníciónak nevezett szerkezetet. Egy bőröndnyi méretű, egy megatonna hatóerejű nukleáris bombáról volt szó, és az 1970-es években a szovjet titkosrendőrség több darabot is legyártott belőle.

De ez még nem a legrosszabb. Lebed szerint a berlini fal leomlását követően több mint száz AM-nek lába kelt.

- Ennyit vallottak be a nyilvánosságnak - mondta Nadira. - Arról már senki sem beszél, hogy a világ összes titkosszolgálatát megfeszített erővel igyekszik megtalálni, majd megsemmisíteni ezeket az eszközöket. Eddig többé-kevésbé sikerrel jártak, hiszen senki sem akarja, hogy ezek a veszélyes holmik rossz kezekbe kerüljenek, azt pedig végképp nem akarják, hogy valaki használja is őket. El sem hinnék, milyen csoportok fogtak össze az ügy érdekében.

- A Nyúl birtokában is van egy ilyen szerkezet? - kérdezte Delko. - Egy bőrönd méretű nukleáris bomba?

- Igen - felelte Horatio.

Egy pillanatra mindenki döbbenetben hallgatott.

- Te jó isten - csóválta a fejét Calleigh.

- Egy pillanat - szólt Tripp. - Nem azt mondta, hogy az emberek együttműködtek? Akkor mivel magyarázza, hogy az IRA eladott egy nukleáris bombát egy Amerika-ellenes terroristának? Az Államokban, különösen a keleti parton rengeteg ír származású támogatójuk van... még azokról a forrófejű alakokról sem tudom elképzelni, hogy képesek lennének veszélybe sodorni Bostont vagy New Yorkot.

- Először is nem az IRA, hanem az Igaz Ír Köztársasági Hadsereg nevezetű frakcióról van szó - helyesbített Nadira.

- Milyen eredeti - dűnnyögte Delko.

- Másodsor, miután alaposan kikérdeztük, Pierce Madigan elárulta, hogy az üzlet egyik feltétele az volt, hogy a szerkezetet nem használhatják amerikai földön.

- Hát persze - mondta Tripp megvetően. - Mit számít egy tömeggyilkos örült szava?

- Nadira meg van győződve, hogy miután a Nyúl elárulta Madigannek a tervezett célpontot, végül sikerült rávennie, hogy tartsa be az alku ráeső részét - magyarázta Horatio.

- Akkor Madigan miért nem árulta el a célpont helyét? Talán alkut akar kötni?

- Nem egészen... - felelte Horatio.

A NYÚL MÉG EGYSZER, utoljára ellenőrizte a fegyvereket, s megbizonyosodott róla, hogy mind-egyik alkatrész tökéletesen működik. A felkészülés a zökkenőmentes akció kulcsa, noha az alkalmaz-

kodás a terepen még ennél is fontosabb volt. Nem számít, milyen gyors az állat, ha egyenes vonalban menekül, hamarosan elkapja valamelyik ragadozó.

Munka közben eszébe jutott Abdus. Mindössze kétszer találkoztak, ám Husamra ez is mély benyomást gyakorolt. Természetesen a fizikai hasonlóság figyelemre méltó volt; Abdus még a sebhelyeit is lemásolta, pedig azokból jó sokat összegyűjtött az évek során. Megtapogatta vádliján a bekötött sebet, melyet a roncsstelepen szerzett; olykor még a híres Nyúllal is megesik, hogy balesetet szenved.

A leginkább azonban az Abdus tekintetéből sugárzó rokonlélek ragadta meg a figyelmét, a hit fényes, tiszta lángja. Jóllehet a félelem hiányzott a Nyúl szótárából, rettegett az első találkozástól, attól, hogy szemtől szembe találja magát a hasonmásával, valakivel, aki a hosszú ideje a nyugati világban nevelkedett. Félt, hogy olyan lesz majd, mintha egy görbe tükörbe kell néznie, melyből az ő arcát viselő démon fog visszatekinteni rá.

Ám a valóság megszegényítette. A férfi, aki viszonzta a pillantását, nem egy romlott, gyenge utánzat volt; elkötelezettsége és hite ugyanolyan megingathatatlan volt, mint a bátyjáé. Valójában Abdus egy sokkal veszélyesebb utat választott magának, hiszen ő a kísértések közepette őrizte meg hitét úgy, hogy ez mindvégig titokban maradt a környezete számára.

Halkan, feszülten beszélgettek, miközben az apjuk a másik szobában várakozott. Husam ráébredt, hogy ez volt az első alkalom, amikor végre nem érezte magát egyedül.

Miután az utolsó puskával is végzett, a Nyúl szemügyre vette a díjat, melyért oly hosszú utat kellett megtennie, és oly sok embert meg kellett ölnie. Egy jellegtelen fémbőrönd, oldalai kissé megkoptak, s helyenként még látszottak a piros cirill betűk nyomai. Odabenn egy kettéosztott plutóniumgömb és némi robbanóanyag pihent. Amikor a robbanószer a levegőbe repül, a két félgömb eggyé válik...

- Ma reggel Pierce Madigan szívrohamot kapott - mondta Nadira. - A kihallgatást vezető ügynökök nem tudták, hogy rossz a szíve. Nem élte túl.

- Vagyis kihallgatás közben halt meg - szögezte le Delko. - Jó tudni, hogy maguk is gyorsan tanulnak.

- Ezzel meg mit akar mondani, Mr. Delko? - kérdezte Nadira hűvösen.

- Azt, hogy régen csak a másik oldal vetette be a kínzást a kihallgatásokon - hajolt előre Delko. - De szeptember tizenegyediké óta Sam bácsi feljogosítva érzi magát, hogy egy külföldi koncentrációs táborba terelje az embereket, és még egy telefonhívást sem engedélyez a számukra. A jogi képviseltről már nem is beszélve...

- A Guantánamói-öböl nem koncentrációs tábor, hanem az ellenséges harcosok számára létrehozott gyűjtőhely - csattant fel Nadira.

- Abbahagyni - szólt közbe Horatio élesen. - Mind a ketten. Nem azért vagyunk itt, hogy politizáljunk. Meg kell előznünk egy tragédiát. Ezt ne tévesszék szem elől.

- Igen, igen. Sajnálom - törte meg végül Delko a feszült csendet.

- Bocsánatkérés elfogadva - felelte Nadira. - Mint mondtam, Madigan meghalt, mielőtt elárulhatta volna a bomba felrobbanásának a helyét. Abdus Pathant is behozhatnánk kihallgatásra, bár kétlem, hogy beszélne.

- Ó, szerintem a híres Batinnak rengeteg mondanivalója akad - csóválta meg a fejét Horatio. - Nyilvánvalóan felkészült egy féligazságokból összerakott fedősztorival...

Calleigh felsóhajtott.

- Szóval tudjuk, hogy a Nyúl megszerezte a bombát, és használni is akarja. - Madigan pedig meg volt győződve arról, hogy nem fogja felrobbantani amerikai földön, de végül átejtették.

- Azt is tudjuk, hogy a Nyúl figyelemre méltó fegyverarzenállal rendelkezik - tette hozzá Horatio. - Ez arra utal, hogy a célpontja nagyon védett.

- Vagy nagyon is nyilvános - vélte Tripp. - A fegyverekre csak azért van szüksége, hogy időt nyerjen, míg felkészül a támadásra.

- Ha tudnánk, hogy mivel akar robbantani, talán a célpontot is meghatározhatnánk - mondta Calleigh.

- Sajnos ezzel sem megyünk semmire - ingatta a fejét Tripp.

- Talán mégis - felelte Calleigh. - Megtaláltam a Hummert felrobbantó rakéta sorozatszámának egy részét, és lenyomoztam a modellt, de sajnos nem tudok hozzáférni a katonai adatbázisokhoz, hogy kiderítsem a származási helyét.

- Ebben segíthetek - ajánlotta fel Nadira.

- Bízom benne - felelte Calleigh. - Továbbá az üzlet már hetek óta megkötött, és saját tapasztalatból tudom, hogy ha új fegyverre tesznek szert, az emberek mielőbb ki akarják próbálni.

- Ez jó ötlet - mondta Delko. - Ellenőriznünk kellene az automata gépfegyverekről és robbanószerkekről szóló jelentéseket. Mivel az emberünk nem idevalósi, szinte biztos, hogy egy félreeső helyet választott magának a szárazföldi kipróbáláshoz.

- Emiatt most ne fájjon a fejünk - szólt Horatio. -Tudok egy célpontot, ami megfelel minden kritériumnak, és semmi köze a szárazföldhöz.

Delko és Calleigh azonnal tudta, mi jár a főnökük fejében.

- Egy nagyon nyilvános célpont - szólalt meg Delko. - Amihez jó sok fegyverre van szükség, hogy bevegye, majd sakkban tartsa az ott tartózkodó embereket.

- Ami tele van amerikai állampolgárokkal, de még sincs amerikai földön - tette hozzá Calleigh.

- És a gyanúsítottunk tökéletesen ismeri a környezetet - mondta Horatio. - Egy kirándulóhajó.

10.

- ERIC? - szólt Horatio, amikor a többiek már kimentek a helyiségből. - Van egy perced? Delko gyorsan becsukta Calleigh után az ajtót.
- Mi volt ez az egész? - kérdezte a hadnagy.
- Mondtam, hogy sajnálom. Rendben? - kérdezte Delko haragosan, de nem nézett Horatio szemébe.
- Eric, ha van valami problémád Miss Quadirival, nekem is tudnom kell róla.
- Nem róla van szó, H.
- Akkor mi a baj?
- A Gitmo.
- Ő - felelte Horatio megértően. - A guantánamói Delta-tábor.
- Igen. Én is ugyanolyan amerikai vagyok, mint te, H, de ettől még nem felejtettem el, honnan jöttem. A kubaiak büszke emberek, és felforr a vérem, ha belegondolok, mit tett a kormányom a szülőföldemmel.
- Szóval téged nem is az amerikaiak jelenléte zavar, hanem az, amit művelnek.
- Pontosán. Hiszek a törvényben, H, és az, hogy képesek úgy bebörtönözni azokat az embereket, hogy még ügyvédhez sincs joguk, sőt hivatalosan meg sem vádolják őket... Ezt még az ENSZ is elítéli... ne haragudj, de ez nagyon nem helyes.
- Sokan egyetértenek veled - mondta Horatio. - Úgy tűnik, a tábort hamarosan bezárják.
- Nem elég hamar. Szégyellem magam, tudod? Úgy érzem, mintha valami obszcén dologra kényszerítenének engem.
- Megértem az érzéseidet - húzta fel Horatio a szemöldökét. - De fogadd meg a tanácsomat, és irányítsd a haragodat a célpontunkra... ne a szövetségesünkre.
- Úgy lesz. Ígérem - bólintott Delko.
- Jól van. És most próbáljunk rájönni, hol lép fel Batin legközelebb.
- Én tudom - mondta Delko. - Ugyanazon a hajón, ahol a barátnőm.

A SZÍV ÚTJA NEVŰ, 290 méter hosszú, 37,5 méter széles, és 112 ezer tonnás hajó még fiatalnak számított. Huszonhárom csomóval volt képes haladni; a közel kétezer-hétszáz utasról, meg a bárók, éttermek, színházak, konditermek, mosodák, konyhák és motorházak zökkenőmentes működéséről ezeregyszáz fős személyzet gondoskodott.

Horatio az egész hajót át akarta kutatni.

A kutatást a betegség örve alatt végezték el. A huszonegyedik század első éveiben több kirándulóhajón is felütötte a fejét a Norwalk-féle - rosszuléttel, hányással és gyomorgörccsel járó - bélfertőzés, és azóta a Betegségellenőrző Központ évente két, be nem jelentett ellenőrzést tartott valamennyi, ezer utasnál több személyt szállító óceánjáró hajón. A hajótársaságok nem örültek a negatív reklámnak, ám az egy kilotonnás nukleáris potyautas minden bizonnyal nagyobb pánikot keltett volna.

A bűvárokat már nehezebb volt megmagyarázni. Néhány horgonyzóhellyel arrébb egy "bűváriskola" jelzéssel ellátott rendőrségi csónak állt, hogy a kíváncsiskodóknak azt mondhassák, csupán a rendőrségi bűvárok számára tartanak kiképzést.

Ez azonban nem élesben ment.

Delko a külső kutatást végezte, míg Calleigh, Horatio és Nadira a hajó belsejében koordinálták a százfős, rendőrökből, bűnügyi laborosokból és FBI-ügynökökből toborzott csapat munkáját. A Betegségellenőrző Központ néhány sárga melegítőt viselő munkatársától eltekintve mindenki civil ruhában volt.

Mivel a hajó hamarosan újabb útra indult, előtte fel kellett tölteniük a készleteket. Ezt a munkát egy alig néhány fős személyzet látta el.

Delkók alaposan megvizsgálták a hajógerincet, ám nem találtak idegen tárgyat. Horatio szerint nem volt túl valószínű, hogy a bombát a hajó külső részére helyezik, ám Batin esetében megtanulta, hogy semmit se bízson a véletlenre.

A hajó belső átkutatása már sokkal bonyolultabb feladatnak bizonyult. A Szív útja tizenhárom utasfedélzettel, köztük tizenkilenc bárral, három medencével, négy étteremmel, egy ezerháromszáz négyzetméteres fitnessstúdióval és gyógyfürdővel, két internetkávézóval, egy videojátékteremmel, számos butikkal, egy hangversenyteremmel, valamint egy kaszinóval büszkélkedett. Ezen felül ott volt még a személyzet szálláshelye, a gépház, a hajóhid, a mentőcsónakok számára kialakított tárolóhelyiség, a raktár, valamint a karbantartó műhelyek sora.

A csapat tagjai, kezükben a mobiltelefon méretű sugármérők segítségével, először a személyzeti kabinokat kutatták át, majd fentről lefelé, fedélzetről fedélzetre haladva dolgoztak.

A koncertterembe érve Calleigh a kulisszák mögé vezette az embereit; úgy vélte, hogy Batin leginkább az általa jól ismert helyeken rejtene el a bombát.

A bűvész felszerelése már megérkezett, és Calleigh minden tárgyat darabokra szedett és alaposan megvizsgált. Természetesen sok rejtekhelyet talált, de egy kőszá gamma sugár sem jelezte, hogy jó nyomon járna. Batin túlságosan okos volt ahhoz, hogy ilyen nyilvánvaló helyet válasszon rejtekhelyül, ám egy héttel korábban Miamitól Nassauig minden este két fellépése is volt, és akkor bőven volt alkalma elhelyezni a szerkezetet.

Munka közben többször is eszébe jutott Billy Lee utolsó, kétségbeesett üzenete. "Daldev"... vajon mit jelenthet, töprengett Calleigh. Személynév, vagy talán egy hajó, esetleg egy helység neve? Azt azonban határozottan tudta, hogy Billy Lee neki szánta az üzenetet. Nem mondhatni, hogy barátok voltak, de Calleigh nem rendőrként, hanem inkább kedves, jó ismerősként bánt a férfivel. Tisztelte Billy Lee mesterségbeli tudását, egyben a hozzáállását is csodálta; a férfi nem azért szerette a fegyvereket, mert ölni lehetett velük, hanem a mérnöki munkát látta bennük. Az ő szemében egy jól megalkotott fegyver olyan volt, mint egy mesterien megmunkált műtárgy.

Calleigh biztosra vette, hogy a telefonfegyvert is Billy Lee építette meg, de ezt sem a pénzért tette, inkább önmagának akart vele bizonyítani. Vajon a Nyúl miért nem ölte meg azonnal, ahogyan Miami Markót és az embereit, tette fel magában a kérdést Calleigh. Nem volt sok értelme...

Hacsak a Nyúl nem rendelt egyéb holmikát is tőle.

Mi lehet az a "Daldev"? Egy fegyver? És ha igen, akkor mit akar kezdeni vele a Nyúl?

Calleigh sóhajtva kutatta át a következő ládát. Amikor egyszer elmesélte Billy Lee-nek néhány régi ügyét és azt, hogy hogyan oldotta meg őket. A férfi ragyogó szemekkel hallgatta. - Nagyon állat - csóválta a fejét vigyorogva. - Hihetetlen, hogy egy apró darabkából is képes összerakni a történetet.

Sajnálom, Billy Lee, de nem vagyok olyan zseni, mint hitte.

FRANK TRIPP úgy tanulmányozta az asztal másik oldalán ülő férfit, mint pitbull a macskát. Abdus Sattar Pathan bágyadtan rámosolygott; a tény, hogy az asztalhoz bilincselték, látszólag cseppet sem zavarta.

- Nem értem, miért vagyok őrizetben - szólalt meg a férfi. - Mivel vádolnak?

- Nem vádoljuk semmivel - felelte Tripp. - Egyelőre.

- Akkor miért bánnak velem úgy, mint egy rabbal?

- Ó, a bilincsre gondol? Reméltem, elszórakoztat vele egy kicsit. Szívesen megnézném, ahogy megszabadul tőle.

- Önt félretájékoztatták, nyomozó úr. Én nem vagyok szabadulóművész.

- Tudom, hogy micsoda maga.

- Valóban? - húzta fel Pathan a szemöldökét.

- Ebben biztos lehet. Nem tarthatjuk itt örökké, de annyi ideig mindenképp itt marad, amíg átkutatjuk a hajóját. Ha a cucc a fedélzeten van, Horatio meg fogja találni, de ha nincs, magának akkor sem lesz több dobása, mert a hajóra mostantól semmit sem lehet észrevétlenül felvinni.

- Még mindig nem tudom, miről beszél.

- Aha.

Pathan sóhajtott.

- Tudom, hogy az ön számára ez nagyon drámai, de egy ártatlan embernek... hogyan is fejezzem ki magam... kissé unalmas.

- Milyen kár.

- Talán csinálhatnánk valamit, hogy gyorsabban teljen az idő. Szeret játszani?

- Ó, szíves örömet megbirkóznék magával a futballpályán.

- Én inkább az agyamat szoktam tornáztatni. A németek Gedankenexperimentnek, vagyis "gondolat-kísérletnek" hívják. Én körülírok egy problémát - természetesen pusztán elméleti síkon -, ön pedig elmondja, hogyan oldaná meg.

- Nincs magának éppen elég igazi problémája? - húzta össze a szemét Frank. - Miért kellene még elméleti gondokat is gyártani? Na, mindegy, compadre, lássuk, mi van a tarsolyában.

- Tegyük fel, hogy valakinek van egy fegyvere. Továbbá tegyük fel, hogy a szóban forgó személy úgy tervezte, hogy hatalmas pusztítást végezzen azzal a fegyverrel, de közben a sarkában van a rendőrség. Nagyon óvatosnak kell lennie, nem gondolja?

- Ó, azt meghiszem. Különben egy kihallgatóhelyiségben találhatja magát valamelyik rendőrrel. Egy igazi, nagydarab, rendkívül dühös rendőrrel.

- Tehát logikus, hogy az emberünknek vészhelyzet esetére is van egy terve? Hogy a terve akkor is működésbe léphessen, ha őt fogva tartják...

- Az attól függ - hajolt előre Tripp. - Vajon mennyire arrogáns ez a képzeletbeli zseni?

- Egyáltalán nem arrogáns, nyomozó úr. Csupán felkészült. Hosszú-hosszú ideje, valójában egész életében erre készült. Márpedig ennyi idő alatt minden körülményt és akadályt számba vett. Azt is, hogy elkapják és kihallgatják. Ez bizony nyilvánvaló kockázat, nemde?

- Minden nyilvánvaló, ha már megtörténik. Csak nehogy hiba csússzon a számításába. El sem tudja képzelni, hány csalót juttattam már rács mögé. És maga sem más, mint a többi.

Abdus nem válaszolt, de addig nyugodt tekintete most jéghidegen villogott.

- Hadd, meséljek el magának valamit - folytatta Tripp. - Egyszer találtunk egy holttestet egy telefonfülkében. Az illető elvérzett, de nem ölték meg, és öngyilkos sem lett. Vajon mi történhetett?

- Ennek mi köze... - értetlenkedett Abdus.

- Éppen a barátjának telefonált. Akkor tért vissza egy mélytengeri horgászkirándulásról.

Tripp felállt, és megkerülte az asztalt. Kezét ökölbe szorította, majd lassan széttárta karjait, és Abdushoz hajolt. Egészen közel.

- Fogott egy nyársorrú halat. Ilyen nagyot.

Tripp farkasszemet nézett Pathannal, aztán leengedte a karját.

- Látja, ez történik a hencegőkkel - mondta.

DELKO BÚVÁRCSAPATA nem talált semmit. A helyszínelő átöltözött és felment a fedélzetre, hogy segítsen a többieknek, amikor megszólalt a telefonja.

- Delko helyszínelő.

- Eric, itt Marie. Fordulj meg és integess.

- Hogyan? Ó.

Megfordult, és megpillantotta a rendőrségi kordon mögött álló lányt. Gyorsan letette a telefont, és lement hozzá.

- Mi történik, Eric? - kérdezte Marie aggódva. - Felhívtak, hogy ne jöjjenek be próbára... azt mondták, átvizsgálják a hajót, de az ismerősöm szerint ez nem egy szokványos vizsgálat.

- Menjünk arrébb, jó?

A kordon másik végébe mentek, távol a kíváncsi fülektől.

- Nézd, erről tényleg nem beszélhetek - mondta Delko. - A hajót egy folyamatban lévő ügyünk miatt kell átkutatnunk, de amint megtaláltuk, amit kerestünk, mindenki visszamehet dolgozni.

- És ha nem?

- Akkor semmi probléma.

- Veszélyes az, amit kerestek?

Eric megrázta a fejét.

- Mondtam már, hogy nem beszélhetek róla. És egyetlen szóval sem mondtam, hogy veszélyes az, amit keresünk.

- Igen, persze. Ugye ennek köze van ahhoz a bűvészhez?

Delko felsóhajtott.

- Ne beszélj ilyen hangosan. A végén még kirúgnak az állásomból miattad.

- Ne aggódj, hallgatok, mint a sír. Mennyi ideig tart még?

- Nem tudom. Az egész hajót átkutatjuk.

- Vigyázz magadra, jó?

- Miattam ne aggódj - felelte Delko. Marie megpuszilta, és elsietett.

- Vigyázok magamra - dühnyögte Delko. - Hogyne. És ha nem vigyázunk eléggé? Akkor hány ember fog meghalni? És Marie is közöttük lesz?

- Mr. Wolfe - mondta Horatio. - Örülök, hogy visszatértél.

Wolfe kiitta a narancslevét, majd letette a poharát a tálcára.

- Kösz, H. Sajnos nem vagyok olyan kemény, mint te.

- Azért te sem panaszkodhatsz. - Horatio karbatett kézzel a helyszínelőjét nézte; Wolfe arca tel volt horzsolásokkal és zúzódásokkal, a tekintete azonban tiszta, a hangja erős volt. - Gondoltam, beugrom és elmondom, mi történt...

Nagy vonalakban elmagyarázta Wolfe-nak az elmúlt huszonnégy óra eseményeit.

- A hajót félig átkutattuk - mondta. - Abdus Pathant is lekapcsoltuk egy időre, de az apja a nyakunkra küldött egy nagymenő ügyvédet, aki hamarosan kiviszi.

- Ikerterroristák meg egy bőröndbe rejtett nukleáris bomba - suttogta Wolfe. - Lehet, hogy még mindig kómás vagyok és álmodom... biztos, hogy a kirándulóhajó a célpont?

- Logikus lenne - felelte Horatio. - A Nyúl által oly megvetett nyugati dekadencia úszó jelképe, továbbá Batin akadálytalanul feljut rá, és a terepet is ismeri.

- Nagy akciónak tűnik. Ne segítsek?

- Minden segítség jól jön, Mr. Wolfe.

HÁROM NAPBA TELT, míg teljesen átkutatták a hajót.

Semmit sem találtak.

Az utasokat és a személyzetet felengedték a fedélzetre, de előtte mindenkit alapos motozásnak vetettek alá.

Ekkor sem találtak semmit.

- Jól van - mondta Horatio kimerülten. - Lássuk, hogy állunk.

A tárgyalóteremben gyülekeztek. Wolfe a hadnagy jobbán ült; a fejét borító kötés és monoklis szeme miatt úgy nézett ki, mint futballjátékos egy különösen kemény félidő után. A balján Delko foglalt helyet, Calleigh és Nadira pedig velük szemközt ült.

- Nem találtuk meg, amit kerestünk. Ez három dolgot jelenthet. Egy: az emberünknek nem volt ideje elhelyezni a bombát; kettő: valamelyik kikötőben akarja felvinni a hajóra; és három: ez is egy újabb csapda. Mindenesetre a Betegségellenőrző Központ úgy döntött, kihajózhatnak.

- Lehet, hogy ez a legbölcsebb választás - jegyezte meg Calleigh. - Bármi is történjen, jobb, ha a nyílt tengeren kerül rá sor, mint a Biscayne-öbölben.

- Ezt mondjátok azoknak a szerencsétleneknek a fedélzeten - mordult fel Eric. - Vagyis tudjátok mit, inkább ne mondjátok semmit, csak hagyjátok őket kihajózni és meghalni.

- Senkit sem akarunk feláldozni, Eric - mondta Horatio. - Ha nem találtuk meg a szerkezetet, akkor nincs a fedélzeten. És most, hogy már tudjuk, mivel van dolgunk, Pathannak esélye sincs felvinni a hajóra.

- Ez nem jó hír - szólt közbe Nadira. Noha az elmúlt hetvenkét órában egyiküknek sem sikerült ki-aludnia magát, ő kimondottan frissnek és kipihentnek látszott. - A Nyúl keres magának másik célpontot. Inkább egy hajó, mint Miami belvárosa.

- Maga könnyen beszél - meredt rá Delko. - Négyezer ember életéről van szó, és képes ilyen egyszerűen leírni őket?

- Jobb, mint a másik alternatíva - csattant fel az ügynök.

Delko felállt.

- Nem mindenkinek. Nekem nem - mondta, és kiviharzott.

- Sajnos egyre rosszabbul alakulnak a dolgaink - törte meg Horatio a helyszínelő távozását követő kínos csendet. - Pathan ügyvédje akkora felhajtást csapott, hogy kénytelenek vagyunk kiengedni az ügyfelét.

- Természetesen - mondta Wolfe. - Szerintetek a pasas visszamegy a hajóra, vagy azzal lesz elfoglalva, hogy beperel bennünket?

- Én úgy tudom, hogy Mr. Pathan okvetlenül eleget akar tenni a szerződésének, és hamarosan csatlakozik a Szív útja többi utasához - mondta Nadira.

- Kitartó fazon - jegyezte meg Horatio.

- A kérdés csak az, hogy végig akarja vinni a tervét, vagy ez is egy újabb kísérlet arra, hogy elterelje a figyelmünket - morfondírozott Calleigh.

- Akármit is csinál, mi figyelni fogjuk a háttérből - jelentette ki Horatio. - Amint a hajó húsz mérföldre távolodik a parttól, már nemzetközi vizeken lesz, ahol nincs hatáskörünk.

- És ügyünk sem - tette hozzá Wolfe.

- Figyelj, nem jelenthetnél beteget, vagy valami? - kérdezte Delko.

Marie úgy nézett rá, mintha azt javasolta volna, hogy birkózzon meg egy aligátorral.

- Viccelsz? Tudod, hogy hívják az influenzás táncosnőt? Munkanélkülinek.

Kéz a kézben sétáltak a South Beachen. A nap már lemenőben volt, a felhők rózsaszín fényben fűrödtek.

Delko megállt és a lányra nézett, majd megfogta mindkét kezét.

- Ugye, tudod, hogy tiszta szívemből a legjobbat akarom neked?

- Nem tudom - mosolygott Marie. - Abban sem vagyok biztos, hogy van-e szívem.

- Biztonságban szeretnék tudni.

- Biztonságban. Nem a legromantikusabb szavak... De akkor sem értem, mi ez a cirkusz.

- Mondtam már, hogy nem beszélhetek róla.

- Miért nem? - komolyodott el Marie. - Nem bízol bennem?

- Nem erről van szó. Egyszerűen nem tehetem.

- Azt mondtad, a kollégáid átkutatták az egész hajót. Biztosan nincs semmi baj, hiszen kihajózhatunk. És ha Batin miatt aggódsz, akkor megígérem, hogy a közelébe se megyek, jó? Különben is, velem nincs semmi baja, vagy igen?

- Nem, dehogy. Veled semmi baja.

- Ne félj, minden rendben lesz. Hacsak nem változik hirtelen táncosnőket felfaló vérfarkassá.

Delko lesütötte a szemét. Legszívesebben mindent elmondott volna Marie-nak, de nem tehette. A lánynak sok rokona és barátja volt, akiket azonnal riadóztatna, ami hatalmas felhajtáshoz, sőt pánik-

hoz vezethetne.

- Nagyon kérek - mondta Delko. - Bízz bennem. Ne szállj fel arra a hajóra.

- Bízzak benned? - sóhajtott fel Marie. - És te? Te miért nem bízol bennem? Árudd el, mi történik.

Kérlek.

- Sajnálom, Marie, de nem tehetem - rázta meg a fejét Delko.

Marie elhúzta a kezét.

- Húha. Nem is tudom... Na, mindegy, egy hét múlva találkozunk... Vagy mégsem?

Azzal sarkon fordult és elment.

11.

A SZÍV ÚTJA A TERVEZETTNÉL egy nappal később indult el, és ettől a személyzet és az utasok egyaránt nem voltak boldogok. A személyzetnek kapkodva kellett felkészülnie az útra, ráadásul az ellátmány egy részét fel sem rakodhatták; az utasoknak, akiket eleve felháborított a késlekedés, most néhány programváltozást tudomásul kellett venniük. A gyermekmedence vízpumpája a kutatás során megsérült, a medence gyakorlatilag használhatatlanná vált, és azokra a szülőkre, akik előre örültek a néhány órányi gyeregmentes pihenésnek, a zavartalan úszkálás helyett most a bébicsőszködés jutott osztályrészül. Mindenki ingerült volt, az emberek erőltetetten mosolyogtak, és a helyzet az indulás után sem javult.

Lehet, hogy csak én érzem így, gondolta Delko.

Az egyik olcsóbb, ablaktalan kabinban volt. A jegyét saját zsebből fizette abban a biztos tudatban, hogy a miami rendőrség nem adná áldását arra, amit tervez.

Mit művelek? Kidobok az ablakon egy csomó nehezen megtakarított pénzt csak azért, hogy kövessem a barátnőmet... de hova? Ha a hajó tiszta, akkor felesleges az egész, de ha nem, megette a fene. Mégis, mit tehetek itt egymagam?

Már tudta is a választ. Elhatározta, hogy nyitva tartja a szemét, és résen lesz.

Bármi is történjék.

A SZÍV ÚTJA mindössze hetven mérföldre volt kinn a nyílt vízen, amikor a hajó bal oldali előrészén egy Horace Ware nevű utas megpillantott valamit a látcsövével. Egy fehér háromszöget, talán egy cápát.

Aztán rájött, hogy egy vitorla az.

Évről évre sok kubai próbált meg áthajózni a Kubát az Egyesült Államok legkeletibb partjától elválasztó kilencven mérföldes tengerszakaszon. A vízi alkalmatlanságok zömét házilag tákolták össze, és az elkeseredett emberek az 1950-es évekből megmaradt úszó járművé átalakított gépkocsiktól kezdve a hordókból, habszivacsból, sőt műanyag benzineskannákból összerakott tutajokig bármivel képesek voltak elindulni otthonról. Nem mindenkinek sikerült, egyesek elsüllyedtek és vízbe fúltak, másokat a parti őrség kapott el... de a szerencsésebbeket felvették a kirándulóhajók.

Ez gyakorta nem is volt véletlen. A kirándulóhajók olyanok voltak, mint valami hatalmas, menetrendszerinti vízibuszok. Ezenfelül sokat adtak a jó hírnevük megőrzésére, és nem kockáztatták, hogy a nyílt vízen a sorsukra hagyjanak egy menekültekkel teli roskatag csónakot a több ezer koktélt szűrőcsölgető turista szeme láttára. Ezért a hajókon az volt a szokás, hogy habozás nélkül kimentették a szerencsétlen sorsú menekülteket, megetették, majd éjszakára elszállásolták, és a legközelebbi kikötőben gyorsan kitétték őket.

Horace Ware izgatott kiabálását követően a legénység leállította a motorokat és leeresztettek egy motorcsónakot, hogy szedje össze a túlélőket.

Eric Delko nem tudott erről. Ha ő is a fedélzeten lett volna, bizonyára őt is értesítik, ám a Szív útja olyan volt, akár egy úszó város, nem csoda hát, hogy elfelejtettek szólni neki. A helyszínelő ekkor Abdus Sattar Pathant követte, aki most a személyzeti étkezőben ebédelt.

Pathan látszólag nem foglalkozott a környezetével. Ideje nagy részét a kabinjában töltötte, és kizárólag enni és dolgozni jött ki. Delko megnézte mindkét előadását abban a reményben, hogy így talán kiderít valamit Pathan tervéről.

A kis bárban Batin fellépett a színpadra. Fehér szmoking meg vérvörös nyakkendő és övsál volt rajta. Bemutatkozott a közönségnek, majd bejelentette, hogy amennyiben varázslatra számítanak, csalódnia fognak, mivel ő csupán ügyes trükkök sorával készült.

- És most készüljenek fel egy zavarba ejtő, meghökkentő, de semmiképp sem mulatságos műsorra.

A bevezető alatt mindkét kezével gesztikulált, és most egyik kezét egy, az első sorban ülő néző felé nyújtotta.

- Szükségem lenne egy segítő kézre.

Aztán az illető személy habozását látva szélesen elmosolyodott, és azt mondta:

- Nem? Akkor fogadja el az enyémet.

Ekkor jobb kezével letépte a bal karját. Sugárban fröccsent a vér, a nyers hús rémisztően vöröslött; a leszakított végtagot mindössze egy izom kötötte össze a csonttal, ám ekkor az is elpattant.

Valaki felsikoltott, mire Batin még szélesebben mosolygott, és egy nemtörődöm mozdulattal elhajította a kart. A tompa puffanás hallatán a közönség ideges nevetésben tört ki.

Delko komor arccal nézte végig az ijesztő műsort. A közönséget és a személyzetet egyaránt megrendítette a látvány. Mint megtudta, ez a szám nem is szerepelt Batin szokásos repertoárjában, és a második előadáson nem is ismételte meg.

Az előadás többi részében hagyományos bűvésztrükkökkel, pénztárcák és ékszerek eltüntetésével

és elővarázslásával szórakoztatta a jelenlévőket. Ebben nem volt semmi káprázatos, állapította meg Delko.

Most étkezés közben figyelte a férfit, s közben azon törte a fejét, mit is mondjon Marie-nak. A lánynak nem is volt tudomása arról, hogy felszállt a hajóra, és Delko nem volt benne biztos, hogy szólnia kell neki.

Ugyanekkor néhány fedélzettel távolabb Anbar Devkota, a biztonsági főnök a távcsövén keresztül szemügyre vette a hevenyészett tutajt. Devkota és az alatta szolgáló tíz, válogatott férfi egykor gurka, azaz nepáli zsoldos volt. A huszadik század elején a brit hadseregben, majd 1947-ig az indiai hadseregben is jelentős létszámban képviseltették magukat. Számos volt gurka Hongkongban telepedett le, ahol saját biztonsági céget hoztak létre.

Devkota három embere most egy motorcsónakkal közelítette meg a tutajt; talkie-walkie-n keresztül kommunikáltak egymással. A hajózási társaság sok pénzt fizetett Devkotának az ilyen és ehhez hasonló esetek megelőzéséért és kézben tartásáért; és amióta a hatóságok tájékoztatták arról, hogy mi, és legfőképpen ki az, aki után nyomoznak, ő is állandó riadókészültségben volt.

- Huszonketten vannak - jelentette Lahab Acharya. - Nem látunk náluk fegyvereket. A többségük magatehetetlen, feltehetően halottak is vannak.

- Legyetek óvatosak - mondta Devkota, és a látcsövet továbbra is a vízre irányítva figyelte, ahogy Lahab beszáll a lélekvesztőbe.

A csónakban alig volt mozgás; Lahab feltételezése helyesnek bizonyult. Néhány másodperccel később ismét megszólalt: - Csak egyetlen személy van magánál, de ő sem képes értelmesen beszélni. Folyton azt hajtogatja, hogy "agua, agua".

- Nincs valami fehéres anyag az ajkaira száradva?

- De igen. A legtöbbjüknél ugyanezt látom.

- Tengervízet ittak. Motorcsónakkal felhozzuk őket a fedélzetre.

- A csónakkal mi legyen?

- Ha kiürítették, biztonságos távolságból magunk után vontatjuk.

Devkota figyelemmel követte, ahogy az első négy férfit áttették a motorcsónakra. Éber volt, de nem aggódott; az emberei alaposak, óvatosak és jól képzettek voltak. Még ha a csónakon lévőek késsel lettek volna is felfegyverkezve, Devkota emberei pusztán kézzel is elbánának velük.

A menekültek átszállítása simán zajlott. A csónakon lévő férfiak egyszerű, nagyrészt házilag varrott ruhát viseltek, arcukat többnapos borosta borította, és egyiküknél sem találtak zsebükben veszélyesebb fegyvert, melyet a biztonságiak azonnal el is koboztak tőlük.

Az utasok nagy érdeklődéssel figyelték mindezt; kihajoltak a korláton, s voltak, akik digitális fényképezőgéppükkel meg is örökítették a történeteket.

A hajón több orvos is tartózkodott; dr. Oruno, egy nagydarab, dús bajuszú perui származású férfi azonnal megvizsgálta a fedélzetre érkező túlélőket. Az első ember alig volt magánál, és spanyolul motyogott valamit.

- Napszúrás, kiszáradás, ráadásul csúnyán leégett - foglalta össze az orvos szűkszavúan. - Ezt könnyen kezelhetjük, de mivel tengervízet ivott, fennáll a veseelégtelenség veszélye, és ehhez nincsenek megfelelő műszereink, hogy kezelni tudjuk.

Devkota rosszalóan csóválta a fejét. Alacsony, sötétbőrű ember volt, haját katonásan rövidre nyírta, ápolt bajuszkája idegesen megrándult.

- Értesítem a kapitányt - mondta. - Még nem vagyunk olyan messzire, a súlyosabb eseteket helikopterrel Miamiába vitetjük.

- A többiekkel mi legyen?

- Lássa el őket, hátha a következő kikötőben megessük rajtuk a szívük.

DELKO ADDIG-ADDIG HALOGATTA, hogy megkeresse Marie-t, míg véletlenül összefutott vele az egyik folyosón. A lány nem szólt semmit.

- Meg tudom magyarázni - mondta Delko.

- Ne, ne fáradj vele - felelte Marie. - Megértettem. Azért vagy itt, mert aggódsz miattam, vagy ez is egy újabb titkos akció? Ez az, amiről nem beszélhetél?

- Az első. A főnököm nem is tudja, hogy itt vagyok.

- Hm. Már nem is tudom, mit mondjak. Egyrészt nagyon édes vagy, bár egy kicsit túlzásba viszed az aggódást, de akkor is édes vagy. Másfelől úgy érzem magam, mintha leleskelnél utánam. Még mindig haragszom rád, amiért nem bíztál meg bennem - mondta a lány csípőre tett kézzel.

- Hidd el, nekem se volt könnyű. Parancsot kaptam rá, hogy ne beszéljek, de ígérem, amint túl vagyunk rajta, mindent elmesélek.

- Jól van. Már nem vagyok mérges, de nagyon aggódom. És azt sem tudom, miért.

Delko felsóhajtott. Talán mégis el kellene mondanom neki, gondolta. Okos lány, nem fog pánikot kelteni...

- Sajnálom, hogy panaszkodom - mondta Marie. - Te csak a munkádat végzed, és ha történetesen nem járnánk, akkor én is ugyanannyit tudnék, mint a többiek a fedélzeten.

- Azt hiszem, igazad van.

- Hé, ne nézz rám ilyen morcosan. Itt ragadtál, de nézd a jó oldalát. Egy hatalmas, úszó vidámparkban rekedtél. Sokkal rosszabb is lehetne... lásd azokat a szegény menekülteket, akiket most hoztak fel arról a tutajról.

- Mi? Milyen tutajról beszélsz?

- Arról, amelyik tele volt kubai menekültekkel. Az egyik utas vette észre őket, és felhoztuk őket a fedélzetre. Azt hallottam, nagyon rossz állapotban vannak... hé, most hová rohansz?

- Ne menj sehova! - kiáltott vissza Delko a válla fölött, de már száguldott is végig a folyosón.

A SZÍV ÚTJA KAPITÁNYA, egy magas, fekete, New Orleans-i férfi ivott egy korty kávé, majd óvatosan visszatette a hófehér porceláncsészét a tálcára Ezüstkeretes napszemüvege felett Eric Delkóra nézett.

- Először is, Mr. Delko, arra lennék kíváncsi, hogy mit keres a hajómon - szólalt meg Henri DuLac kapitány mély hangján, melyen erős francia-kreol kiejtés érződött. - Miami-ban már megtettük a biztonsági intézkedéseket, és itt már én vagyok a parancsnok. Nem emlékszem, hogy engedélyt adtam volna önnek, vagy bárki másnak, hogy a tengeren is folytassa a nyomozást. Delko előrehajolt a széknél.

- Elnézést kérek, de most nem hivatalos minőségben tartózkodom a fedélzeten, és nem akarom megmondani önnek, hogyan vezesse a hajóját. De azok az emberek, akiket felvett...

- Mégis, mit tettem volna velük, Mr. Delko? Hagytam volna, hogy vesszenek a tengerbe?

- Nem, természetesen nem. De tekintettel a jelenlegi helyzetre...

- A helyzetre... - csóválta a fejét DuLac kapitány. - Elmondjam, mi a véleményem erről a helyzetről, Mr. Delko? A terroristák mindössze egyszer, egyetlen egyszer támadtak meg kirándulóhajót. 1985-ben, az Achile Laurót, és az eset egyetlen életet követelt. Azóta mérhetetlenül megnöveltük a biztonsági intézkedéseket. A fedélzeten képzett katonai személyzet őrökdi, akik biztosítottak afelől, hogy a menekültek nem jelentenek fenyegetést ránk nézve. Hiszen alig élnek, fegyverük sincs. Az egyikük olyan súlyosan kiszáradt, hogy helikopterrel Miami-ba kell, hogy szállítsuk, különben elveszülne.

- Mi van a tutajjal, amellyel érkeztek?

- Biztonságos távolságból magunk után vonatjuk.

- Az a távolság talán nem is olyan biztonságos, mint hinné - jegyezte meg Delko. - Legalább átkutatták azt a tutajt?

- Természetesen, de semmit sem találtunk rajta.

- Az alját is megnézték?

- Nem, Mr. Delko - sóhajtott a kapitány. - A tutajalját nem vizsgáltuk meg. Mit gondol, mit találna ott, egy bérgyilkosokkal teli miniatűr tengeralattjárót?

- Ha megtudom, elárulom magának - állt fel Delko.

AZ EGYIK ÜZLETBEN Delko a hitelkártyája terhére vásárolt egy bűvármászot, bűvárpipát, békatálpot meg egy úszónadrágot, majd bement a kabinjába, hogy átöltözzön. Marie az ajtóban várt rá.

- Jól van, rájöttem - kezdte a lány. - Ezek a kubai menekültek valójában kalózkodnak, ugye? És Batin a vezérük. Eltaláltam?

- Nagyon vicces. Na jó, egy rakás kiszáradt, fegyvertelen ember tényleg nem jelent nagy veszélyt, de a tutaj már más lapra tartozik.

Marie tekintete megakadt a bevásárlótasakon.

- Ki akarsz úszni, hogy személyesen meggyőződj róla?

- Pontosan. Mondd, hogy találtad meg a kabinomat?

- Nekem is megvannak a forrásaim.

Delko kinyitotta az ajtót és betessékelte a lányt a kicsi, de kényelmes, franciaágygal, kanapéval, dohányzóasztalkával és egy székkel berendezett kabinba, melyhez egy külön fürdőszoba is tartozott.

Marie leült az ágy szélére.

- Fogadok, hogy DuLac nem repes az örömtől.

- Szerinte nincs semmi probléma, de azt hiszem, tényleg nem örül, hogy a fedélzeten vagyok.

Delko lerúgta a cipőjét és elkezdte kigombolni az ingét.

- A hajóskapitányok már csak ilyenek. Nem szeretik, ha megkérdőjelezzük a döntéseiket. - Marie hasra feküdt az ágyon, és a könyökére támaszkodva nézte a férfit. - Én sokkal elnézőbb vagyok.

Delko vigyorogva kicsatolta az övét.

- Ez azt jelenti, hogy megbocsátottál?
- Az attól függ, mit fogsz tenni, ha ledobod a nadrágodat.
A férfi drámaian felsóhajtott.
- Akkor nekem annyi, mehetek vissza a kutyaóiba.
- Te tényleg azt hiszed, DuLac hagyja, hogy beugorj a vízbe és odaússz? - kérdezte Marie, miközben leszállt az ágyról.
- Nagy ez a hajó, és különben sem tud megállítani.
Marie átölelte a férfit.
- Én sem?
- Delko a szemébe nézett, majd megcsókolta.
- Nem, még te sem - tolt el magától a lányt.
- Sejtettem - felelte Marie, de nem vette zokon az elutasítást. - Csak azt akartam, hogy tudd, mi vár rád, ha visszatérsz.
- Érzem - mondta Delko kedvesen. - Ígérem, sietek. Jó?
- Jól van. És most adj egy csókot, aztán siess, és tedd a dolgod.
Delko engedelmeskedett.

KÖNNYEN ELJUTOTT A TUTAJIG; úszónadrágban, kezében a bűváfelszerelést tartalmazó tasakkal lesétált a legelső fedélzetre, aztán megvárta, míg a legénységből senki sem néz oda, és a tasakkal együtt beugrott a vízbe.

Tapasztalt bűvár lévén pillanatok alatt szájába vette a pipát, majd felhúzta a maszkot és a békalábat. Kissé trükkös volt ugyan, de sokkal rosszabb körülmények között is elboldogult már.

A hajó természetesen haladt tovább, és mire Delko felszerelkezett, a tutaj alig néhány karcsapásra volt tőle.

A kapitány gurkái állítólag alaposan átkutatták az olajshordókból, habszivacsból és fatönkökből összetákolt tutajt, és a felszínen semmiképpen sem lehetett elrejteni azt, amit Delko keresett.

A helyszínelő most vett egy mély levegőt és lemerült, majd megpróbálta minél alaposabban átkutatni a rengeteg zugot és szögletet. Közben többször is fel kellett bukkannia levegőért. A hajó utasai közül néhányan felfigyeltek rá, és a kapitány hamarosan egy motorcsónakot is kiküldött érte.

Már csak egyetlen logikus hely maradt, ahol elrejtették a bombát. Delko előkapta az úszónadrágjába rejtett aprócska sugárázsmérőt, majd végighúzta az első olajshordó falán.

Semmi. Összesen hat hordó volt, mindkét oldalon három-három, és egyenként kellett átnéznie őket.

Még mindig semmi.

A motorcsónak egyre közeledett, s a három gurka cseppet sem volt elragadtatva Delko magánakciójától.

Lehet, le van fedve valamivel. De akkor az egyik hordónak nehezebbnek kellene lennie, gondolta Delko. Ám a hordók hegesztéseit vastag rozsdá fedte, ami arra utalt, hogy régóta nem nyitották fel őket.

Sajnos nem maradt több ideje a kutatásra, mert a motorcsónak hangos köhögéssel megállt mellette.

- Hogy vannak, fiú? Kösz, hogy eljöttek értem - mondta Delko.

- Ez nagyon-nagy ostobaság volt - mondta DuLac kapitány.

Delko makacsul felszegezte az állát. Még mindig úszónadrágban volt, mivel a gurkák egyenesen a kapitány irodájába vezették.

- Meg kellett tennem. Ha maga nem veszi komolyan a fenyegetést, valakinek meg kellett tennie.

- Értem. És mit talált?

- Semmit - ismerte be Delko vonakodva. - De attól még át kellett kutatni azt a tutajt. A laborunkban is ezt tesszük: kizárjuk a lehetőségeket...

- A jelek szerint az egyetlen lehetőség, amelyet elmulasztott kizárni az, hogy ön is tévedhet - vetette közbe a kapitány.

Delko hallgatott. Természetesen ő sem volt tévedhetetlen, de tapasztalatból tudta, hogy minden bizonyítéknak utána kell járni.

- Nézze, legalább szabaduljon meg attól a tutajtól. A menekültek holmija már úgyszólván a fedélzeten van, és nem veszítenek vele semmit.

- Nem áll szándékomban szennyezni a tengert, Mr. Delko. Egyébként egyetértek önnel, és ha nem játszott volna el a 007-est, magam is kiiktattam volna azt a tutajt.

- Kiiktatta volna?

- Igen. Az éj leple alatt csendben elsüllyesztettük volna, de túl sok utas volt tanúja a maga kis akciójának.

- Tehát továbbra is a hajó után vontatja?

- Nem, Mr. Delko. Nem szeretném veszélybe sodorni az utasaim életét, tehát az embereim hamarosan elsüllyesztek. Csak maga miatt most az utasok szeme láttára kell sort keríteni rá - jelentette ki a kapitány haragosan villámzó szemekkel.

A dühös kifakadást egy helikopter rotorjának a dübörgése szakította félbe.

- Megérkezett Miami-ból a mentőhelikopter - mondta DuLac. - Remélem, nincs ellenére, hogy elszállítsanak egy kritikus állapotban lévő beteget?

- Nem, természetesen nincs - mormolta Delko.

- Akkor azt javaslom, a továbbiakban vegye igénybe valamelyik fedélzeti medencét. Delko sóhajtott.

AMINT A SIKORSKY S-76A helikopter leszállt a Szív útja legfelső fedélzetén kialakított négyszög-re, Urban és Alderman, a legénység két tagja odasietett, hogy segítsenek rögzíteni a féksarukat.

Két mentőorvos, egy tükrös napszemüveges, szőke férfi meg egy fekete lófarkas nő szállt ki belőle. A pilóta a gépen várakozott, míg az orvosok lepakoltak egy orvosi műszerekkel teli kerek hordágyat, majd végigtolták a fedélzeten.

- Hordozható dialízisgép - kiabálta túl a nő a motor zaját. - Mielőbb fel kell kötnünk rá a beteget.

- Odakísérem - ordította vissza Urban. Lekísérte a mentőorvosokat a több fedélzettel alattuk kialakított orvosi rendelőhöz és kórteremhez, ahol elhelyezték a menekülteket. Az ajtóban őrt álló gurka kezét karba téve kurtán odabíccentett a társaságnak. Amikor benyitottak a kórterembe, az alacsony, fekete hajú Urban meglepődve látta, hogy mind a huszonegy menekült a betegágy köré térdelve imádkozik. Dr. Oruno zavartan felpillantott a jöttekre.

- Megjött a helikopter - jelentette Urban.

- A beteg készen áll a szállításra - nézett Oruno a nőre, aki gyorsan a szomszédos ágy mellé gurította a hordágyat. - Persze csak akkor, ha a társai elengedik. Egy órával ezelőtt becsődültek ide, hogy imádkozzanak érte, és nem hajlandók kimenni. A biztonságiak nem bánják, feltéve, ha nyugton maradnak.

A napszemüveges férfi feleletképpen egyetlen mozdulattal letépte a dialízisgép konzoljának a tetejét.

A gép belseje tömve volt fegyverekkel.

12.

A LÓFARKAS NŐ cselekedett elsőként. Felkapott egy nagy, hangtompítóval ellátott kézfegyvert, visszasietett az ajtóhoz és kinyitotta, majd habozás nélkül föbe lőtte a gurkát. Mielőtt az ajtó becsukódott volna, a szőke, napszemüveges férfi elkezdte szétosztani a puskákat a menekültek között.

Urbanak és Orunónak ideje sem volt reagálni. A menekültek, akik addig úgy viselkedtek, mint egy B-kategóriás filmben a zombik, hirtelen életre keltek. Megragadták a két férfit, és ragszalaggal a kórházi ágyakhoz kötötték őket. Gyorsan átkutatták a helyiséget meg a túszaikat, elkoboztak tőlük két mobiltelefont, és működésképtelenné tették a hajón használatos belső telefont.

Utána sietve kimentek a folyosókra.

DELKO VISSZAMENT a szobájába, kapkodva átöltözött, majd felsietett a felső fedélzetre, hogy megnézze a helikoptert. Tudta, hogy nincs sok értelme, hiszen egyedül nem tehet többet, mint az állig felfegyverzett gurkák, ennek ellenére szükségét érezte, hogy tegyen valamit.

Mivel a helikopternél csak egyetlen gurkát látott őrködni, Delko arra gondolt, hogy a menekültek, a tutaj, Batin meg a hajó miatt megszorodtak a gondjaik, és nem lehetnek túl sokan. Egy fedélzettel lejjebb néhány utas kíváncsian bámulta a helikoptert. A gurka intett a pilótának, hogy szálljon ki, mire az a fejhallgatójára bökkve jelezte, hogy nem hallja, amit mond.

Ennek nem volt semmi értelme...

Delko és a gurka rögtön ugyanarra a következtetésre jutott. A gurka kezében hirtelen megvillant egy fegyver, pedig előtte teljesen fegyvertelennek látszott, és célba vette a pilótát.

Aki mosolygott.

A lövés a helikopter belsejéből, a nyitott teherszállító részből jött. A gurka a torkához kapott, a vére sugárban ömlött belőle, ám még ebben az állapotban is sikerült leadnia egy lövést, majd összerogyott. Halott volt.

Delko a legközelebbi fedélzetnyíláshoz rohant, s közben hallotta, ahogy többen is felsikoltanak. Tudta, hogy mielőbb riadóztatnia kell a gurkákat, különben...

- Állj - szólalt meg egy férfi. Az illető még a helikopter rotorjának a zajában sem emelte meg a hangját, mely már-már barátságosnak tetszett.

Delko megállt. Az ajtó még mindig legalább két és fél méterre volt tőle, és tudta, hogy esélye sincs eljutni odáig.

A rotorok lustán leálltak, dermedtő csend ereszkedett a hajóra. Delko megfordult, és meglátta a helikopter rakteréből kilépő férfit. Teljesen feketében volt, még a fejét és arcát eltakaró sál is feketén sötétlett. Csupán a szeme volt látható, s kezében egy géppuskát szorongatott.

- Üdvözlöm - mondta a férfi. - A nevem al-Arnab, vagyis a Nyúl. Ettől a perctől fogva a Szív útja, és rajta minden teremtet lélek az enyém.

A NYÚL EMBEREI elsősorban a biztonsági központot vették célba, ahol a térfelügyelő monitorokon kívül a gurkák fegyvertára is volt. Egy ekkora hajón természetesen nem figyelhettek meg minden egyes folyosót; csakis a főbb ki- és bejárati pontokra koncentráltak.

A támadók dolgát megkönnyítette, hogy egy térkép segítségével megtalálták azokat a helyeket, ahol nem voltak kamerák, sőt egy elektromos kulcskártya segítségével zavartalanul közlekedhettek az utasok elől elzárt szolgálati folyosókon is.

Perceken belül célba értek, s bár a fenti sikolyokból ítélve elvesztették a meglepetés okozta előnyüket, a napszemüveges férfi nem pazarolta az időt a finomkodásra.

Amikor jelzett, a társai tüzet nyitottak az ajtóra, mire a speciális lövedékek pillanatok alatt mészárszékké változtatták a szoba belsejét; a bent tartózkodóknak esélyük sem volt viszonzni a tüzet.

A szőke vezér egyetlen utolsó lövéssel kilőtte a zárat, majd berúgta az ajtót. Szemügyre vette a véres holttesteket meg a darabokra törött képernyőket, aztán elégedetten biccentett. Miután megszámolta a halottakat, elővett egy adóvevőt és beleszólt: - Négyen ideleln - mondta arabul.

- Itt egy - hangzott a válasz. - Már csak hatan vannak.

A többi hat gurkából öten szolgálaton kívül voltak, és a szállásukon tartózkodtak. A hajó méreténél fogva semmit sem hallottak a társaik lemészárlásával járó zajból; mintha egy kisváros másik végében lettek volna.

És amikor megütötte a fülüket a zaj, ezek voltak az utolsó hangok, melyeket hallottak.

A NYÚL VÉGTELENÜL hosszú perceig tartotta sakkban Delkót a fegyverével. A helikopter pilótája vérbe fagyva hevert a terrorista lábánál, őt a gurka utolsó lövése találta el.

A gépfegyverek ugatása rettegéssel töltötte el a helyszínelőt, aki biztos volt benne, hogy a támadók több emberrel is végeztek. Istenem, add, hogy Marie ne legyen közöttük, imádkozott némán. Kérlek, Istenem.

- Maga megőrült, ha azt hiszi, hogy képes kézben tartani egy ekkora hajót - mondta. - Az emberek sokat tanultak az Achille Lauron történekeiből.

A Nyúl nagyot nevetett.

- Annak már több mint húsz éve. Az ilyen régi leckéket hamar elfelejtjük.

- Talán igen, de azóta kénytelenek voltunk felfrissíteni a tudásunkat.

- Szeptember tizenegyediké miatt? Hát persze... hogyan is felejtettem el? Nem vihetünk fel körmcsipeszt a repülőkre. Ne vegye sértésnek, de ez hidegen hagy.

Delko tudta, hogy nem tanácsos felbosszantania a férfit, de alig bírt uralkodni a dühén. Wolfe miatt került kómába... és Horatiót is ez az ember próbálta kétszer is megölni.

- Azt hiszi, csak ennyit tanultunk? Akkor nem is olyan okos, mint hinné.

- Nem? Megmondom, mit tanultak. Megtanulták, hogy gondosan ellenőrizzék az utasaik személyazonosságát, hogy átvilágítsák a poggyászukat, veszélyes holmik után kutatva, Megtanulták, hogy ne engedjenek be senkit a stratégiaailag fontos területekre. Hát ezt tanulták meg szeptember tizenegyediké óta... és mindez csak az utasszállításra vonatkozik. - A Nyúl lassan megcsóválta a fejét, tekintetét egy pillanatra sem vette le Delkóról. - Ha megtámadja önöket a medve, mindent elkövetnek, hogy a jövőben ne érje hasonló támadás, és felkészülnek a medvék ellen. Barnamedvék, feketemedvék, jégesmedvék, sőt a játék mackók ellen is. És miközben a Micimackó ellen is bebiztosítják magukat, a farkasok már ott köröznek a házuk körül.

- Maga nem farkas - jelentette ki Delko.

- Nem, én al-Arnab, vagyis a Nyúl vagyok. Egyszer itt, másszor ott, és mindenkiből bolondot csinállok, aki keresztezi az utamat. Ravasz vagyok, ürge vagyok, és hipp-hopp, eltűnök.

Hamarosan nyúlpörkölt lesz belőled, gondolta Delko, de nem szólt semmit.

- Maguk, amerikaiak olyan arrogánsak, annyira el vannak telve önmagukkal. Mi értelme a személyazonosságot ellenőrizni, amikor eleve ismerik és megbíznak az áruóban? Miért keresik a támadófejevet, amikor az még nincs is a fedélzeten? Mi haszna ellenőrizni az idegeneket, amikor az elpusztításukért felelős embert a keblükre ölelik?

Delko értette, amit mondott, ám úgy döntött, nem árulja el a Nyúlnak, mennyit tud.

- Szóval egy kém van a fedélzeten.

- Egy kém? Annál sokkal több. Az illető hozzám hasonlóan a megtévesztés mestere... - Ekkor megszólalt a Nyúl övére akasztott adóvevő, mire ő mondott néhány arab szót, meghallgatta a választ, aztán megadta az utasításait.

- Feküdjön a földre, arccal lefelé - mondta Delkónak.

Delko engedelmeskedett, tudván, hogy ha a Nyúl meg akarta volna ölni, már régen megtette volna.

- Kulcsolja össze a kezét a tarkóján.

A Nyúl hátralépett, benyúlt a helikopterbe és kivett valamit. Egy fémbőröndöt.

- Tűznek maga is elmegy - mondta a Nyúl. - Gyerünk. Meglátogatjuk a kapitányt.

DALDEV. Calleigh több adatbázisban és keresőprogramban is lefuttatta a szót, de hiába. Elkesezve nézte a képernyőt. Szüksége lett volna még egy szóra, hogy leszűkítse a keresést, ám a "fegyverek"-től a "radioaktív"-ig minden megpróbált. Vaktában lövöldözött, és sejtelve sem volt a célpont-ról.

Nem hajónév. Talán egy cég neve?

Talált is egy Daldev Rt. nevű, cukorbehozattal foglalkozó céget Homesteadben, ám azok már négy éve kivonultak az üzleti életből.

- A fenébe - csóválta a fejét Calleigh. Wolfe berontott a laborba.

- A terroristák elfoglalták a Szív útját!

Bementek az egyik laborba, hogy megnézzék a híradót. Horatio karba tett kézzel, feszülten és aggodva állt. A képernyőn csupán egy légifelvételt láthattak a hajóról; a riporterek még nem értek ki a helyszínre.

...mért földre a floridai partoktól a Miami-ból induló Szív útja nevű kirándulóhajót elfoglalták a terroristák. Eddig nem hozták nyilvánosságra a követeléseiket, ám a terroristák állítólag legalább egytucat személlyel végeztek, mindannyian a biztonsági személyzet tagjai voltak. A vezetőjük, egy közismert iszlám terrorista, aki Nyúlnak nevezi magát, kijelentette, hogy megvannak a hajó elpusztításához szükséges eszközei, és ezt meg is teszi, amennyiben valaki egy mérföldnél közelebb merészkedik. És most kapcsoljuk Harris Cambellt, a miami kikötőből.

Nagyjából ez volt a történet lényege. Horatio fogta a távirányítót és kikapcsolta a televíziót.

- Igazunk volt - szólalt meg Wolfe.

- A hajóra ugyan nem juthatunk fel, de a bizonyítékok még most is a rendelkezésünkre állnak.

- Miféle bizonyítékok? - kérdezte Wolfe.

- Minden, Mr. Wolfe. A Nyúl megszökött, de legalább négy helyszínről vannak bizonyítékaink, és az

egyik áldozattól is kaptunk némi információt. Lássuk, mire jutunk velük.

- És aztán? - kérdezte Wolfe. - A Nyúl ott van az óceán közepén egy rakétakilövővel, egy csomó fegyverrel meg egy nukleáris bombával. Mit csináljunk?

- Azt, amit máskor is, Mr. Wolfe. Találjuk meg az igazságot...

A TERRORISTÁK GYORSAN, összehangoltan mozogtak, s amint elfoglalták a biztonsági központot és elintézték a gurkákat, a telekommunikációs központot is az irányításuk alá vették. Minden kapcsolatot megszakítottak a szárazfölddel, még az internetet is kikapcsolták. Noha a hajó kívül esett minden mobilszolgáltató hálózat hatósugarán, egy szerkezet segítségével blokkoltak minden rádiófrekvenciát, ezáltal a mobiltelefonok és a műholdas telefonok használatát is lehetetlenné tették.

- Figyelem! - szólt bele a Nyúl a mikrofonba. - Mostanra már majdnem mindenki tudja, hogy szokatlan dolog történik a hajón. Tájékoztatom önöket, hogy a szóbeszéd igaz. Allah katonái elfoglalták a hajót. Ez nem tréfa. Röviden szólva, a katonák hamarosan mindenkit bekísérnek egy helyiségbe, ahol szemmel tarthatjuk önöket. Aki ellenállást tanúsít, azt ott helyben lelövik, hogy a többiek okuljanak belőle.

Ezután lassan és módszeresen, a hajópartól a hajóorrig minden utast a koncertterembe, a hajó egyik legnagyobb helyiségébe tereltek. A terem nem kétezer-hétszáz fő befogadására tervezték, a több mint ezerfős személyzetről már nem is szólva, a terroristákat azonban mit sem törődtek a tűzvédelmi előírásokkal.

Delko is közöttük volt. Először a kapitány irodájába vitték, ahol a Nyúl elmagyarázta a helyzetet a láthatóan megrendült DuLacnak.

- Senkit sem kell megölni - mondta a kapitány. - Engedelmeskedünk az utasításainak.

- Azt látom - felelte a Nyúl, majd miután Delko már nem volt a hasznára, őt is a többi utashoz kísérték.

A koncertteremben kétségbeesetten kezdte keresni Marie-t. Amint a terroristák a terembe terelték az embereket, kívülről biztosították az ajtókat, és mivel tudták, hogy senkinél sincs fegyver, és a telefonjaikat sem használhatják, nem adtak nekik további utasításokat, és a beszélgetést sem tiltották meg nekik.

Húsz perccel később végre meglátta a lányt, aki inkább dühösnek tűnt, mint ijedtnek. Delko odasietett hozzá, és megkérdezte, jól van-e.

- Ó, nagyszerűen - csattant fel Marie. - A nyílt tengeren elrabolnak a kalózok. Akkora idióta vagyok...

- Nyugi, minden rendben lesz.

- Hát persze. Szépen megvárjuk, míg Bruce Willis leereszkedik egy kötélre, és mind egy szálal megöli a rosszfiúkat. Istenem, mondd, hogy nem igaz. Nem csoda, hogy nem akartad elárulni... egy percig se vettelek volna komolyan! - Marie hangja hisztérikusan megremegett. - Hogyan is vettelek volna komolyan? A huszonegyedik században... Ilyen nincs! Hogy képzelik, hogy csak úgy, egyszerűen megszállnak egy ekkora hajót, és azzal fenyegetőznek, hogy megölnék... megölnék...

Ekkor Marie hangja elcsuklott és sírva fakadt. Delko átölelte és hagyta, hogy kisírja félelmét.

- Figyelj rám - súgta a fülébe. - Nem lesz semmi bajod. Most te is csupán egy névtelen vagy a tömegben.

- Kösz szépen - felelte Marie fátyolos hangon. - Nem elég, hogy halálra vagyok rémülve, még az egómat is elintézed. - Delko ekkor már tudta, hogy rendbe fog jönni.

Marie elhúzódott, és a férfi szemébe nézett.

- Azt mondtad, nem lesz semmi bajom. Nem azt, hogy "bajunk". Ugye, nem akarsz valami örülséget tenni?

- Ne aggódj - rázta meg a fejét Delko. - Nem áll szándékomban egyedül nekimenni egy csapat terroristának. Ne tévessz össze Bruce Wilisszel.

- Mit fogsz tenni? - suttogta Marie.

- Ugyanazt, amit máskor, a munkahelyemen. Információkat gyűjtök.

- Hogyan? Nem a laborodban vagy, Eric. Még ha el is hoztad a felszerelésed egy részét, akkor sem tudod használni. Nem mehetsz oda hozzájuk, hogy levedd az ujjlenyomataikat.

Delko a főbejáratnál álló két terroristára nézett, akik folyamatosan terelték az embereket a koncertterembe.

- Nem számít, de különben sem hoztam magammal a felszerelésemet. De attól még megtudhatok róluks egyet s mást.

- Tegyük fel, hogy sikerül... és azután?

- Azután megtalálom a módját, hogy eljuttassam az információkat Horatióknak. És reménykedjünk, hogy hasznát veszi.

- Eric a hajón van - jelentette be Horatio.

Calleigh és Wolfe hitetlenkedve néztek rá. A laborban voltak, ahol áttekintették az előző helyszínen rögzített nyomokat.

- Mi az ördög? - horkant fel Wolfe. - Mit akar ottcsinálni?

- Például megvédi a nőt, akit szeret - felelte Calleigh. - Ez biztos, H?

- Biztos. Most kaptam tőle egy időzített e-mailt; a fedélzeten van.

- Van fegyvere? - érdeklődött Wolfe.

- Szerintem tilos fegyvert vinni a hajókra - mondta Horatio. - Mellesleg nincs abban a helyzetben, hogy ellentámadásba lendüljön, és nem is szeretném, ha megpróbálná. Csak annyit tehetünk, hogy bízunk benne, hátha küld nekünk valamilyen információt a hajóról.

- Hogyan? - kérdezte Wolfe. - Hiszen a telefonok sem működnek.

- Eric nagyon kreatív - felelte Calleigh. - Majd megtalálja a módját.

- Addig is legyen mindenki készenlétben - mondta Horatio. - Sikerült már megfejteni Garenko üzenetét?

- A hajótársaságoknál nem szerepel a Daldev szó - ingatta a fejét Calleigh. - A cég- és személyi nyilvántartást is végignéztem, de egy négy éve nem működő cukorimportőr vállalatot kívül semmit sem találtam.

Horatióknak összeszűkülte a szeme.

- Helyileg hol van ez a cég?

- Homesteadben - válaszolta Calleigh.

- Azon gondolkodom, hogy a cukorimportőröknek mindig van valahol raktáruk - mondta Horatio.

- És gyakran felfestik a cég nevét a homlokzatra.

- De ha a cég megszűnik, akkor aligha fáradnak azzal, hogy átfessék a cégért - vélte Wolfe.

- A terroristáknak azonban szükségük van egy telephelyre - tette hozzá Calleigh. - És egy nagy, elhagyatott raktárépület tökéletesen megfelel a számukra.

- Ha Billy Lee Garenkót elvitték arra a helyre, még ha be is kötötték a szemét, talán megpillanthatta a cég nevét - mondta Horatio már az ajtóból. - Gyerünk, nézzünk utána...

SONAM LAMRAHAR volt az egyetlen gurka, aki túlélte a támadást.

Ezt nem az éberségének vagy az ügyességének, hanem a szerencsésének köszönhette. A támadás idején levitte az ingeit a hajó egyik mosodájába, ugyanis mindig nagy figyelmet szentelt a kifogástalan megjelenésének. Azonnal a lövések irányába, a gurkák szálláshelyére indult.

Elkészt.

A társai egytől egyig halottak voltak. Közöttük volt az ugyancsak nepáli származású hajóportás is, aki gyakran meglátogatta őket egy-egy kártyaparti erejéig.

Sonam nem fecsérelte az időt a búslakodásra. Gurka volt, a Föld legjobban kiképzett katonáinak egyike, és még sok tennivalója volt. Megkereste a kabinban lévő fegyverszekrényt - a terroristák nem vették észre -, és miután egyenruháját egy bő farmernadrágra, laza ingre és szandálra cserélte, fel-fegyverkezett.

Aztán elindult vadászni.

A HANG, amely végigvisszhangzott az üres fedélzeteken, a bárokon, éttermeken, folyosókon és kabinokon, nem tűnt haragosnak, sőt inkább derűs megvetéssel szólt.

- Az embereim átkutatták a hajót. A koncertteremben egybegyűlteknek köszönjük az együttműködést; cserébe tőlünk is hasonló elbánásra számíthatnak. Sajnálatos módon ez nem vonatkozik mindenkire, ugyanis amikor összeszámoltuk önöket, kiderült, hogy heten hiányoznak. Egy négyezer fős tömegben ez nem is olyan rossz arány.

- Ennek ellenére elfogadhatatlan.

- Megértjük önöket. Egy ekkora hajón természetesen el lehet rejtőzni, kiváltképp akkor, ha valaki ismeri a járást. De felhívom a figyelmüket arra, hogy nem sokat tehetnek ellenünk, hiszen mi sokan vagyunk, önök kevesen. Mi fel vagyunk fegyverkezve, önök azonban legfeljebb konyhakéssel vagy golfütőkkel támadhatnának ránk.

- És ami a legfontosabb: nekünk túszaik is vannak.

- Egy órát kapnak, hogy megadják magukat. Jelentkezzenek a koncertterem bejáratánál álló őrnél, és ígérem, nem büntetjük meg önöket. Ellenkező esetben ki fogunk végezni egy-egy túszt minden egyes szabadon lévő személyért cserébe, és ezt mindene negyedórában megismételjük.

- Most háromnegyed három van. Tizenöt percük van, hogy előjijjenek, különben az első hét ember meghal.

- Melyik hét ember? - súgta oda Marie Delkónak.

Delko körülnézett a teremben. Minden széken ült valaki, és a falak mentén, valamint a széksorok

között is rengetegen álltak. Csak a színpad volt üres; ott két fegyveres őr állt. Az emberek dühösekk voltak és félték, a gyerekek sírtak.

- Nem tudom - felelte Delko. - Lehet, hogy először a bajkeverőket fogja kiválasztani, bár az is megtörténhet, hogy tovább fokozza a rémületet. Leon Klinghoffer, a férfi, akit az Achille Lauro támadása során öltek meg, hetvenéves volt és kerekesszékben ült.

- Szerinted... szerinted tényleg megteszi?

- Lehetséges - mondta Delko. - Másfelől zendülést sem akar. Nem löhet halomra négyezer embert, nincs is annyi muníciója.

De van valami más, gondolta Delko. Valami, amivel az egész hajót a levegőbe repítheti. Ebben az esetben nem érdekli a lázadás, és a baj első jelére megnyomja a gombot.

Az egész terem elcsendesedett, csupán a kicsik sírdogáltak még. Egy feketébe öltözött, arcát fekete kendővel elfedő férfi lépett a színpadra. Egyik kezében egy kopott fémbőrönd volt, melyet pontosan a színpad közepére helyezett.

- Ideje kiválasztani azokat, akik megfizetnek a társaik engedetlenségéért - szökött bele a szája elé erősített kis, drótnélküli mikrofonba. Azután elővett a zsebéből egy apró, töltőtoll nagyságú lézermutatót.

- Sajnos nincs időnk a méltányosságra - mondta a Nyúl. - Azok, akiket kiválasztok, fáradjanak fel a színpadra, különben az embereim azonnal lelövik a jobbjukon, illetve baljukon lévő személyeket.

Brutális, de hatásos, gondolta Delko.

A Nyúl ötven év körüli, vagy annál idősebb férfiakat választott ki, akik mellett ott volt a családjuk is; ezek az emberek nem kockáztatták a szeretteik életét, így nem is ellenkeztek. A feleségek, gyerekek, unokák kiabáltak, sírtak, de hiába, néhány fájdalmas perc elteltével a hét férfi a színpadon sorakozott.

- Mielőtt folytatnám, még elmagyarázok önöknek valamit - mondta a terrorista. - Sokan azt hiszik, hogy a kormányuk a megmentésükre siet, és valóban, a kis csapatommal együtt nem lennénk képesek megvédeni magunkat ellenünk. Azonban tudniuk kell, hogy az itt látható bőröndben található szerkezettel elejét vettük minden ilyen jellegű akciónak. A Nemzetbiztonsági Hivatalnak tudomása van róla, és azt is tudják, hogy ha kell, használni fogom. A bőrönd tartalma ne foglalkoztassa önöket.

Okos, gondolta Delko. Ha a Nyúl bejelentette volna, hogy a bőröndben egy nukleáris bomba lapul, az emberek nem hittek volna neki; ám a titokzatoskodással mindenki a saját képzeletére és félelmére hagyatkozott. Ezek után a túsok az anthraxtól az ideggázon át a robbanószerkezig bármire gondolhattak.

- Már csak öt perc maradt - mondta a Nyúl. - Én nem sok jót jósolok önöknek - nézett a hét férfire.

- Végül is mindenki menti a bőrét, nem foglalkozik idegenekkel. - Színpadiasan vállat vont. - Hiszen Amerika a szabadság országa, ahol a dzsungel törvénye uralkodik, és csak az erősek maradnak életben. Azokat, akik összefognak egy közös ügy érdekében, kommunistáknak bélyegezik...

Delko alig bírta visszafojtani a dühét. Hát persze. Te, meg a dzsihádos haverjaid az egyetlenek a világon, akik képesek összefogni. Arrogáns...

Ekkor azonban nyílt a hátsó ajtó, és belépett rajta egy nő meg öt férfi. Ketten egyenruhát viseltek, a másik négy civil volt. Mindannyian ijedtek, ugyanakkor dacosnak tűntek.

- Lám-lám - mondta a Nyúl. - Úgy tűnik, mégis szorult önökbe egy kis emberség. - Hatan itt vannak, de egy még mindig hiányzik. És már csak egy perc van hátra...

SONAM A REJTEKHELYÉRŐL hallott mindent, de semmit sem látott. A színpad takarásában volt, egy kis fülkében, melybe csak a színházi kellékekkel teli raktárhelyiségből lehetett bejutni. A munkája megkövetelte az alaposítást, így amikor a hajóra lépett, azon nyomban feltérképezte az ehhez hasonló rejtekhelyeket.

Nyugodt volt. Katona volt, és most nem volt idő kétségekre, félelemre vagy habozásra. Légzése egyenletes, pulzusa erős volt. Minden idegszálával a jelen pillanatra összpontosított.

Számba vette a lehetőségeit. A bőrönd nyilvánvalóan ugyanaz, amelyet Miami-ban a nemzetbiztonsági is kerestek. Elhatározta, hogy mindenképpen megszerzi a bőröndöt, és a tengerbe veti.

De hogyan? Sonam jól fel volt fegyverkezve, ám egy terroristavezér megtámadása öngyilkos vállalkozás lenne. Tehát valahogyan el kell vonni az őrök figyelmét a bőröndről, hogy rátehesse a kezét. Utána már csak annyi a dolga, hogy rohan és imádkozik, nehogy eltalálja egy golyó...

13.

- VÁRJON! - kiáltotta az egyik utas. - Négyezer ember van itt! Nem lehet, hogy az emberei rosszul számoltak össze bennünket?

A Nyúl a közönségére nézett.

- Talán valaki idekívánczik? Csend.

- Gondoltam. - A Nyúl elővette a pisztolyát, és egyenként célba vette mind a hét túszt. - Ki legyen? Melyikük áll készen arra, hogy megfizessen a hiányzó társukért? Maga? Vagy maga?

A férfiak nem szóltak. Egyesek rémültnek, mások dühösnek vagy eltökéltnek tűntek.

- Talán mégis igaza van - mondta társalgási hangnemben. - Végül is hatan mégis megadták magukat, tehát nem lenne tisztességes, ha egy kis matematikai probléma miatt mindannyian elvesztenék az életüket...

Felemelte a pisztolyt, és a sorban a harmadik férfi fejéhez nyomta. Delko elfordította a fejét.

SONAM MAR MAJDNEM helyzetben volt.

Már előbújt a színpad mögötti tárolóhelyiségből. Gyorsan és ruganyosan mozgott, alulról felfelé, és most a zsinórpadról figyelte a lenti jelenetet.

Arra várt, hogy a Nyúl meghúzza a ravaszt.

Sajnálta, hogy még egy embernek meg kellett halnia, ám ezt mégsem tekintette olyan nagy árnak, ha általa elejét veheti egy katasztrófának. Amikor a Nyúl áldozata meghalt, minden szem a színpadra szegeződött, és Sonam már készen is állt egy tervvel.

Ekkor azonban az egyik ór helyet változtatott. Pontosan Sonam alatt állt, aki már nem ugorhatott le észrevétlenül. Ennyit a meglepetés erejéről, gondolta csalódottan.

Körülnézett, és új tervet eszelt ki. A színpad végében meglátott egy a zsinórpadról a padlóig érő fekete függönnyt. Ha van egy kis hely mögötte, akkor elegendő fedezéket nyújthat neki, hogy leereszkedjen, gondolta.

Lassan végigkúszott a padlón, egészen a függönyig, ahol meglepődéssel tapasztalta, hogy nemcsak elegendő hely, de még néhány keresztgerenda is van, melyeken lemászhat.

A gondolatot tett követte, és reménykedett, hogy nem hall újabb lövést.

Legalábbis addig nem, amíg leér.

A DALDEV RAKTÁRA egy üres telek szomszédságában volt, melyen az Andrew hurrikán okozta törmeléket és faforgácsot már régen benőtte a fű.

Horatio, Calleigh és Wolfe kiszálltak a Hummerből és felmentek a nagy, szürke épülethez, melynek rakodóterénél látható volt a hámló cégfelirat.

A főbejáratot egy furnérlemezzel zárták le, melyre a "NE FOSZTOGASS" szavakat festették fel.

- A fa régi, de a szögek újak - jelentette ki Calleigh, miután közelebből is megnézte a lemezt.

- Vegyük le - szökt Horatio.

Wolfe egy feszítővassal nekiesett a lemeznek, ami fájdalmas nyekergéssel levált az ajtóról.

Horatio benyomta az ajtót. A sötét hodály teljesen üres volt.

- Már nincs itt senki - jelentette ki Wolfe.

- De nemrég még voltak - mondta Calleigh. - A padlót felsöpörték. Úgy látszik, valaki nem akart nyomokat hagyni maga után.

- Akkor bízzunk benne, hogy mi jobban végezzük a munkánkat, mint ők - mondta Horatio.

Gondosan átkutatták a raktárt. Calleigh és Wolfe a földszintre, míg Horatio az első emeleti irodahe-lyiségre összpontosított.

- Találtam egy töltényhüvelyt - szólalt meg Calleigh, majd felvette, és alaposan megnézte a szóban forgó tárgyat. - Kilenccmilliméteres. Hasonló a rakétakilövő keresőjéből kilőtt hüvelyhez.

- Én nem jártam szerencsével - mondta Wolfe. Ő egy elemlámpa segítségével a helyiség sötétebb sarkait kutatta át. - Csak patkányürülék és pókháló, semmi több... várj csak. - Letérdelt és felvett valamit. - Egy piros drótdarab.

Horatio lejött a falépcsőn.

- Azt hiszem, én is találtam valamit - mutatott fel egy összehajtogatott újságot. - Még azt is látni lehet, ahol elkezdett folyni a tinta... előtte egy erősebb vonal látható, de semmi szín.

- A firkából úgy vélem, hogy a tollal valami másra írtak, talán éppen az újságra helyezett papírra. Ha igen, akkor készíthetünk róla lenyomatot.

- Mindannyian itt maradunk egy ideig - jelentette be a Nyúl. - Azt akarom, hogy megértsék, kivel is van dolguk.

Leengedte a fegyverét.

- Allah könyörületes... akárcsak én.

A függöny mögött Sonam a homlokát ráncolta.

- Senkit sem végzek ki ok nélkül - folytatta a terrorista. - Az, hogy szerintem egy utas még itt bujkál valahol, még nem ok arra, hogy meghaljon valaki, ezért úgy döntöttem, mindenki visszamehet a helyére.

Az embereknek nem kellett kétszer mondani. A túsok olyan gyorsan másztak le a színpadról, hogy az egyikük kis híján leesett. A családjuk megkönnyebbült sírással fogadta őket.

- Maradj itt - súgta oda Delko Marie-nak.

- Miért? - kérdezte a lány suttogva. - Mit akarsz tenni?

- Csak meg szeretném nézni közelről is, ennyi.

Lassan átverekedte magát a tömegben, és ha valamelyik őr odanézett, rögtön megállt. Sokan tébláboltak körülötte, tehát ez nem okozott nehézséget a számára.

Sehol se látok kapcsolót, gondolta. Ha valaki robbantással fenyegetőzik, különösen túszedés alkalmával, gyakran olyan kapcsolót használnak, mely azonnal felrobbantja a bombát, amint elengedi a gombot, így a mesterlövészek sem tudják leszedni. A Nyúlnál nem látott ilyen szerkezetet.

Pedig azt mondta, itt leszünk egy ideig. És minél tovább maradunk, annál nagyobb az esélye annak, hogy begörcsöl a keze. De...

Valami más is nyugtalanította.

Hová tűnt Batin? Nem láttam a tömegben, és a terroristák között sem volt. Vagy csak aduásként tartogatják? Az ember azt hinné, hogy semmi pénzért sem hagyná ki a rivaldafényt.

Ekkor a Nyúl észrevette Delkót.

- Maga - mondta és rámutatott. - Jöjjön ide. Most Delko engedelmeskedett, s közben ellenállt a kísértésnek, hogy Marie-ra nézzen.

- Maga nagyon kíváncsi - mondta a Nyúl. - Talán az első találkozásunk nem is volt annyira véletlen, mint hittem. Kutassátok át.

Egy őr odalépett Delkóhoz és megmotozta. A jelvénye és az igazolványa nem volt nála, ám az egyik zsebében ott lapult a PRD-je.

- Személyhívó - mondta Delko színtelen hangon.

- Valóban? Az emberek általában nem viszik magukkal az ilyesmit, ha pihenni mennek... maga ennyire munkamániás?

A Nyúl a padlóra ejtette a személyhívót és rátaposott.

- Tessék, most legalább nyugodtan pihenhet...

A Nyúl mögött kilépett egy alak a függöny takarásából.

SONAM BIZTOS VOLT BENNE, hogy a Nyúl lelövi az utast, így amint meglátta a pisztolyt, előjött a rejtékéből. Számára nyilvánvaló volt, hogy a terrorista ezúttal nem lesz könyörületes.

Tévedett.

A várt lövés elmaradt, ő pedig csak állt dermedten, tudván, hogy a parányi kis előnye másodpercről másodpercre eltűnik. A bejáratnál posztoló őrok valamelyike bármikor megpillanthatta...

A Nyúl megpördült és tüzelt. Egyszer, kétszer, háromszor.

Sonam a padlóra zuhant.

A Nyúl leengedte a pisztolyát.

- Senki sem lép a színpadomra a tudtom nélkül! - mondta.

Delko nagyot nyelt. Aztán összeesett.

WOLFE MEGVIZSGÁLTA a raktárban talált újságot.

- Gázvegyület nyomait találtam rajta - jelentette az eredményt Horatióknak. - Nyolcvan százaléknitrogén, tizenöt százalék széndioxid, öt százalék oxigén. De azt már nem tudom megmondani, mire jó.

- Én megmondhatom neked, hogy mire nem jó - felelte Horatio. - Nem túl kellemes belélegezni, de ahhoz sem eléggé mérgező, hogy fegyverként használják.

- És nem is gyúlékony - tette hozzá Wolfe. - Alapjában véve egy inert összetett gázzal van szó.

- Vajon mit akar kezdeni a Nyúl egy inert gázzal?

- Átnézem a kémiai adatbázisokat, hátha rájövök valamire - mondta Wolfe.

- Jól van. Én addig meglátogatom Calleigh-t; kíváncsi vagyok, jutott-e valamire a töltényhüvellyel. Sajnos Calleigh sem szolgált jó hírekkel.

- A kilencmilliméteres hüvely megegyezik a rakétatámadás helyszínén találttal - mondta a szőke helyszínelő. - De még mindig nincs meg a fegyver, amiből kilőtték.

- Azt legalább tudjuk, hogy hol lehet - vigasztalta Horatio. - A Szív útja fedélzetén.

- Lehetséges. Tudod, H, van valami, amit sehogy sem értek.

- Mi lenne az?

- A raktár. Igaz, hogy eléggé elszigetelt környéken van, de attól még nem lehet feltűnés nélkül lö-

völdözni. És golyónyomokat sem találtunk.

- Tehát a kiképzés máshol zajlott.

- Szerintem a raktárt csak az akció begyakorlása miatt használták, a tűzerejüket azonban máshol próbálták ki. A rakétakilövővel aligha kísérleteztek a raktárban.

- Egyetértek. Azt a helyszínelőkön és az autóikon próbálták ki.

- A humorérzéked legalább megmaradt - mosolygott Calleigh.

- Én a Hummerommal is megelégednék.

- A gy-gyógyszerem - zihálta Delko. - Szükségem van a... - A szeme felakadt, teste görcsbe rándult.

Gyerünk, gondolta Delko. Gyerünk, okos nő vagy...

- Felállni! - kiáltotta a Nyúl. - Álljon fel, különben agyonlövöm!

- Ne bánts! Nem látja, hogy rosszul van? - kiáltotta egy ismerős hang. - Engedjen oda. Tarts ki, Eric. Jövök!

Ügyes kislány. Igazi színésznő... csak nehogy túljátsszam a szerepem...

Hallotta, ahogy Marie felrohan a színpadra, és letérdel melléje.

- A gyógyszerem... - zihálta ismét Delko. - A kabinomban...

- Szüksége van a gyógyszerére! - kiáltotta Marie. - Kérem! Ne hagyja meghalni!

A Nyúl jéghideg tekintettel nézett a lányra, s egy hosszú percig egyetlen szót se szólt.

- Jól van - mondta végül. - Mivel előkerült a hiányzó utasunk, nem látom szükségét egy újabb... demonstrációnak - magyarázta, s a halott gurkára pillantott.

Delko kihasználta az alkalmat, és közelebb húzta magához a lányt. Odasúgott néhány szót, közben fájdalmasan nyögdecsejt.

- Tudom, hol a kabinja - mondta Marie. - Kérem, engedje meg, hogy elhozzam a gyógyszerét.

Küldje velem az egyik őr, ígérem, nem próbálkozom semmivel.

A Nyúl odabiccintett az egyetlen női terroristának.

- Kísérd el, és lödd agyon, ha kell.

Marie kivette Delko zsebéből a kulcskártyát.

- Pár perc múlva itt vagyok - mondta neki, és Delko látta rajta, hogy örültek tartja.

Csak hozd ide, kérte magában, de szó nélkül bólintott.

A lófarkas nő megragadta Marie karját és elrángatta a színpadról.

HORATIO A GONDOLATAIBA merülve üldögélt az irodájában. Végül fogta a telefont és tárcsázott.
- Nadira?

- Horatio, már vártam, hogy hívjon.

- Az egyik emberem fenn van a hajón. - Rövid csend.

- Értem. Segíthetek valamit?

- Szánna rám egy kis időt? Találkozhatunk valahol?

- Természetesen. Még mindig abban a szállodában vagyok, a földszinti étteremben találkozhatunk.

Félóra múlva megfelel?

- Ott leszek.

Az ügynök már az asztalnál ült, és gyömbérsört kortyolgatott.

- Köszönöm, hogy eljött - hálálkodott a hadnagy, és leült.

- Szívesen. Melyik emberéről van szó?

- Eric Delkóról.

- Ó - bólintott Nadira. - Kissé forrófejű a fiatalember. Én biztosan nem őt választottam volna egy ilyen akcióra, de...

- Nem hivatalos minőségben van ott.

- Nem? - csodálkozott az ügynök.

- Nem. A barátnője a hajón dolgozik, és miután hasztalan próbálta lebeszélni az útról, úgy döntött, ő is vele megy.

- Szóval a lány nem tud semmit a... csomagról?

- Eric sose mondaná el neki - rázta a fejét Horatio.

- És ő kötelességének érezte, hogy megvédje. Nagyon nemes gesztus. Nem túl hatékony, de kétségkívül nemes.

- Ó jó ember, Nadira. És nagyon jó zsarú. Mindig segít, ha tud.

- Jól jön, ha van valaki a helyszínen, de csak akkor, ha fel van készülve. Tartják vele a kapcsolatot? Van fegyvere?

- Sajnos nemmel kell válaszolnom.

- Akkor mit vár el tőlem, mit csináljak? - vont vállat az ügynök.

- Magam sem tudom - ismerte be Horatio. - De önnek olyan kapcsolatai vannak, melyekről én csak álmodozom. Ha összedolgoznánk...

Nadira felemelte a kezét.

- Ki kell ábrándítanom. A feletteseim nincsenek elragadtatva attól, ahogyan kezeltem az ügyet. Azal bízta meg, hogy találjam meg a csomagot, ami most egy elrabolt kirándulóhajón van. Ezért vagyok még mindig itt, és a terepmunka helyett a CNN híreit bogarászom. Elszúrtuk, Horatio; a Nyúl kicsúszott a kezünk közül. Már megint.

Fogta a poharát és hosszan ivott belőle; Horatio sejtette, hogy egy kis erőset is kevert a gyömbérsörébe.

- Talán így történt - mondta a hadnagy -, de ez volt az utolsó alkalom. Megpróbált megölni, az embereimet is ki akarta nyírni, és most négyezer ártatlan ember kivégzésével fenyegetőzik.

Horatio felállt.

- Ez nem fog többé megtörténni, Nadira. Nem hagyom.

A nő csodálkozva nézett rá.

- Hiszek magának. Átkozott legyenek, ha tudom az okát, de ha valaki képes megállítani azt a gazembert, akkor maga az. - Letette a poharát, és ő is felállt. - Jól van. Menjünk.

- Nem mintha nem venném jó néven a támogatást, de megmondaná, hová megyünk?

- Mit szólna egy kis óceáni kiránduláshoz? - vigyorodott el az ügynök.

A NŐI TERRORISTÁT Fatimának hívták. Marie hallotta, amikor az egyik társa ezen a néven szólította. A nő egyébként csak akkor beszélt, ha muszáj volt. Puskáját mindvégig Marie-ra célozva tartotta, és a táncosnőnek nem voltak kétségei afelől, hogy ha kell, akkor habozás nélkül használni fogja.

A kislánynak van mit bizonyítania, gondolta. Jobban teszem, ha nem adok rá okot.

Nem mintha szándékában állt volna megjátszani a hőst. Nem is értette, miért kérte meg Delko, hogy hozza el neki azt a tárgyat, de ha már így alakult, mindent elkövet, hogy teljesítse a kérését. Lelövetni azonban nem akarta magát.

Marie a kulcskártya segítségével kinyitotta Delko kabinjának az ajtaját. Először Fatima lépett be, majd miután körülnézett és mindent rendben talált, intett Marie-nak, hogy bemehet.

A lány egyenesen Delko piperetáskájához lépett. Nem tudott róla, hogy bármilyen gyógyszert is szedne, így a holmija közé csempészte a hányinger elleni gyógyszereket tartalmazó üvegcséjét, melyet mindig a zsebében hordott. Az üvegcsén nem volt címke, ezért remélte, hogy a terroristák elhiszik, hogy valóban a szívgyógyszerére van szüksége.

A tárgy, amiért jött, az éjjeliszekrényen, a fényképezőgép mellett volt. Marie a szeme sarkából megfigyelte, miközben úgy tett, mintha Eric neszeszerében kotorászna. Aztán felmutatta a kezében lévő üvegcsét. - Megvan! - mondta, majd hátralépett.

AZ ELŐADÓMŰVÉSZEK számára az a legnehezebb feladat, hogy szándékosan rosszul csináljanak valamit - egy jó énekes nehezen énekel hamisan, a jó színészeknek sem könnyű rosszul játszani. Táncosnő lévén Marie eleve kecsesen mozgott... most azonban készakarva belebotlott az ágy lábába, és kis híján elesett. Egyik kezével az éjjeliszekrénybe kapaszkodott, és közben sikerült megfogni azt a bizonyos holmit is, ami elég kicsiny volt ahhoz, hogy elférjen a tenyerében.

- Elnézést - mondta. - Annyira... Megdermedt. A puskacső csupán centiméterekre volt az arcától.

- Legközelebb legyen óvatosabb - mondta Fatima kedvesen.

Marie nagyot nyelt, és feltápáskodott.

- I-igen, úgy lesz.

Fatima továbbra sem vette le róla a szemét, ám Marie ekkor zsebre tette a kezét. Ajánlom, hogy fontos legyen, Eric...

NADIRÁNAK MÉG MARADT néhány ásza. A parti őrseg Hercules helikopterével a John Adams repülőgép-anyahajó fedélzetére vitette magukat. Két tengerész azonnal az üdvözlésükre sietett, majd bekísérték őket a hatalmas hajó gyomrába. Horatio megállt egy pillanatra, és a nyílt vízre szegezte a tekintetét. - Tarts ki, Eric - mondta hangosan.

- Vedd be - mondta Marie. Delko mellett térdelt, aki a színpad szélén feküdt. A férfi elvette tőle a tablettákat, majd kért egy kis vizet. Valaki odanyújtott neki egy műanyag flakont.

- Köszönöm - nézett Marie-ra, miután úgy tett, mintha lenyelné a tablettákat.

- Örülök, hogy segíthettem.

A tárgyat közben sikerült Eric kezébe csempésznie, és az most a férfi zsebében volt. Hacsak a Nyúl nem akar ismét megmotozni, gondolta.

Ez csupán a terve első része volt. És most valahogy közelebb kell kerülnie a színpad közepén álló

bőröndhöz... és az utolsó személy, aki megpróbálta, holtan hevert.
Támadt egy ötlete.

A TERMETES, RÖVID, barna hajú Leo Novakovic kapitány hátradőlt a bőrszékében és a fejét ingatta.

- Nézze - mondta Horatióknak. - Együtt érzek önökkel, tényleg. Az egyik emberük a hajón van, és maga segíteni akar rajta. Azonban a látszat ellenére én nem vagyok több, mint egy házigazda. Egy ötcsillagos tengernagy, a külügyminiszter, meg két elnöki biztonsági tanácsadó tartózkodik a fedélzeten, és nekem legfeljebb annyi a dolgom, hogy megkérdezzem tőlük, hány cukorral kérik a kávéjukat.

Horatio elmosolyodott.

- Értem, de nem is tartok igényt különleges elbánásra. Csupán annyit kérek, hogy tájékoztassanak a fejleményekről.

- Caine hadnagy mindvégig segített a nyomozásban - szólt Nadira. - A Nemzetbiztonsági Hivatal hálás lenne, ha...

A kapitány felemelte vaskos mutatóujját.

- Ne is folytassa. Az elmúlt huszonnégy órában olyan sokszor vágták a képembe a Nemzetbiztonsági Hivatalt, hogy már arra gondoltam, a tarkómra tetováltatom ezt a két szót. Tudom, ki maga, és mivel foglalkozik, Miss Quadiri, és állok rendelkezésére. Ígérem.

- Köszönöm - mondta Nadira.

- És most - állt fel a kapitány -, ha nem bánják, megyek, és megkérdezem a külügyminiszter urat, hogy két cukorral vagy hárommal óhajtja-e a kávéját.

WOLFE ELKESEREDVE az asztalra csapott.

- Az istenit!

Calleigh csodálkozva felpillantott a munkájából.

- Mi a baj?

- Ennek semmi értelme. A hadseregben nem használatos, katalizátorként sem működik, és egy komplexebb anyag részét sem képezi... vagy ha igen, akkor fogalmam sincs, mi lehet az. Teljesen hasznavehetetlen.

- Mi van a dróttal, amit találtál?

- Ugyanazzal az eszközzel vágták le, mint a Garenko háza körüli bokrok ágait, ami azt igazolja, hogy az a személy, aki lelőtte Billy Lee-t, a raktárban is járt... de ettől még nem tudjuk, mit keresett ott.

- Akkor mondok valamit, ami felvidít. Van még egy lehetséges helyszín, ahol megfordulhatott a nyulacskáánk.

- Tényleg? Mesélj.

- Egy héttel ezelőtt automata gépfegyvertűzet jelentettek a Markham Park környékén.

- Gondolom, félreeső helyről van szó.

- Ez még nem minden. A bejelentő szerint egy "kiadós" robbanás is történt.

- És?

- Nem tudom - vont vállat Calleigh. - Egy járórautó kiment a helyszínre, de nem találtak semmit. Nincs kedved körülnézni?

- Felőlem mehetünk. Legalább kiszellőztetem a fejem.

- Úgy beszélsz, mint az egyik kollégiumi szobatársam - mosolygott Calleigh.

- Hé! - mondta Delko. - Megmozdult!

A színpad szélén álló Fatima elkerekedett szemmel nézett rá. Vele szemben a másik űr a Nyúllal beszélgetett, aki felfigyelt Delko kiáltására.

- Mozgott - mondta Delko, és a színpad széléhez lépett. - Még életben van! - Jól van, Eric, most ne gondold a terv második részére, csak csináld...

A színpadra ugrott, mire az összes fegyver rászegeződött.

- Nyugi! Nyugi! - mondta, és mielőtt az űrök megakadályozták volna, a halott gurkához sietett.

Golyózaportól tartva letérdelt, s kezét a gurka nyakára tette, mintha a pulzusát akarná kitapintani.

- Látom, nem bír magával. Mindenképpen meg akar halni? - szólt a Nyúl immár közvetlenül a helyszínelő mögött, automatájával egyenesen a tarkójára célozva. - Azt hiszi, megszerezheti a fegyvereit, hogy felhasználhassa őket ellenem?

- Láttam, amikor megmotozták és elvették a fegyvereit - felelte Delko halkán. - Nekem úgy rémlett, megmozdult. Elvégeztem egy alapfokú elsősegély-tanfolyamot, és azt hittem, segíthetek.

- Ezen az emberen már Allah sem segíthet. Vagy tévedek?

- Nem - mondta Delko, és lassan felmutatta a kezét. - Nem, azt hiszem, tévedtem. Halott.

- És ha nem akarja követni, akkor azt javaslom, üljön vissza a helyére.

A LÖVÉSEKRŐL SZÓLÓ bejelentést a Sawgrass autópálya közelében található vadonatúj, tizen-nyolc lyukú Fair Coast golfpálya pályafelügyelője tette meg. Wolfe és Calleigh benézett a klubházba, majd kimentek a pályára. A hatvan év körüli, sovány, inas Jake Tucker egy hosszú nyelű gereblyével a homokcsapdát egyengette.

- Mr. Tucker? - kérdezte Wolfe és felmutatta a jelvényét. - Ryan Wolfe vagyok, a hölgy Calleigh Duquesne, a társam. A Miami-Dade megyei Bűnügyi Laborból jöttünk, és szeretnénk feltenni önnek néhány kérdést a lövöldözéssel kapcsolatban. Úgy tudjuk, ön jelentette az esetet.

- Lövöldözés? Ó, igen - bólogatott a férfi. - Ostoba kölykök. Mostanában nagyon elszemtelenedtek. A pálya szélén sörözgetnek, meg ilyenek. Nagy rumlit hagynak maguk után, de mivel nem követtek még el birtokháborítást, nem tartozom értük felelősséggel.

- Meg tudná mondani, honnan hallotta a lövéseket? - kérte Calleigh.

- Akár meg is mutatom. Jöjjenek utánam. Tucker átkísérte őket egy magas fúvel benőtt területre, mígnem egy erdős részre értek. Az erdő szélét magas drótkerítés védte, és a másik oldalon egy kis tábortűz maradványai voltak láthatók, körülötte törött üvegek és összenyomott sörösdobozok hevertek.

- Ez az - mondta Tucker. Calleigh átkukucskált a kerítésen.

- Nem látok lövésnyomokat.

- Meghiszem azt, mert nem is itt csinálták - mondta a férfi. - Látja azt az ösvényt? Egy másik, nagyobb tisztásra vezet, egy régi teherautóroncs is van rajta. A lövéseket is abból az irányból hallottam.

- Hogyan lehet átjutni ezen a kerítésen? - érdeklődött Wolfe.

- Valamivel lejjebb van egy kapu a tizenötödik elütési helyen. Kinyitom maguknak.

- Elárulnád, hogy mi volt ez? - suttogta Marie.

- Csak kipróbáltam egy elméletet - felelte Delko.

- Te tényleg le akarod lövetni magad? Azt hiszed, büntetlenül packázhatsz azzal az alakkal?

- Nincsenek illúzióim...

Delko közelebb hajolt a lányhoz, és suttogva elmagyarázta neki, mit tervez. Nem akarta, hogy valamelyik utas meghallja. Amikor végzett, Marie komoly arccal ránézett.

- De... de akkor is... muszáj ezt csinálnod? Mellesleg a négy tervből egy se jó.

- Tulajdonképpen öt tervem van - mondta Delko.

- Kihagyta az a részt, amikor kicsempészem az információkat. És a védelmemre szóljon, hogy az első két tervem bevált.

- Gratulálok... eddig negyven százalékos sikerarányjal dicsekedhetsz. És ha elkapnak, száz százalék, hogy agyonlőnek.

- Meg kell tennem - makacskodott Delko. - Ha igaz, amire gyanakszom, az mindent megváltoztat. Fontos.

- Tudom, tudom - sóhajtott Marie. - Jól van. Mondd, mit segíthetek?

- Már segítettél. A többit bízd csak rám.

- De hogyan akarod...

- Még dolgozom rajta.

- Már értem, hogy miért nem találtak semmit a járőrök - mondta Calleigh, amikor végighaladtak a keskeny ösvényen. - Elég messzire van az úttól, és az ösvényt sem könnyű megtalálni. Ha nem hallottak újabb lövéseket, akkor feltehetően a srácokra fogták az egészet és elmentek.

- Rádásul sötét volt - tette hozzá Wolfe. - Remélem, mi több szerencsével járunk.

A tábortűz nyomaihoz érve körülbelül fél mérföldön keresztül követték a sűrű, elvadult bozótosan keresztül vezető második ösvényt, mígnem hirtelen kijutottak egy tisztásra.

- Ez lehet az - mondta Wolfe. - De nem látom az autóroncsot.

- Én igen - szólt Calleigh, és a fúvel benőtt fémtömegre mutatott. - Ott van. Meg ott. És amott.

- Ott is - mutatott Wolfe az egyik fatörzs köré szóródott fémdarabákra. - Ezen a helyen próbálta ki a Nyúl a tudományát.

- Nem csak a rakétavetőt próbálta ki - mondta Calleigh. - Azokon a fákon gépfegyvertűz nyomai láthatók. - A földre nézett. - Mindenütt töltényhüvelyek vannak.

- Jól van, de hogyan jöttek ide?

- Ahogy az a régi roncs. Te indulj balra, én jobbra.

Körbejárták a tisztást, mígnem Wolfe megszólalt:

- Megvan. Itt, a bokrok mögött. Túlzás lenne útnak nevezni, de friss keréknyomokat látok.

- Akkor lássuk, hova vezetnek.

Az erdőn át egy földútra jutottak.

- Innen már közel az autópálya - vélte Calleigh. - Eléggé elszigetelt hely, és ha nem lenne a golfpá-

lya, a kutya se vette volna észre, hogy erre jártak.

- Igen, de a pályafelügyelő sem látott semmit - jegyezte meg Wolfe. - Legfeljebb a szúnyogok és a mangrovefák tanúsíthatják, hogy itt jártak.

VÉGÜL A HOLTTEST egy újabb lehetőséget kínált Delko számára.

A tömegben egy középkorú asszony felemelte a kezét, majd miután senki sem figyelt fel rá, integetni kezdett.

- Elnézést! - kiáltotta. - Elnézést.

- Mit akar? - förmedt rá a Nyúl.

- Hát... róla van szó - mutatott a kövérkés, szeplős arcú, szőke nő a halott gurkára. - Ne vegye zokon, de nagyon bűzlik.

Ez igaz volt. A holttest még nem indult oszlásnak, ám a halál beállta után az izmok ellazulásával a testnedvek felszabadultak.

- Igaza van - értett egyet a terrorista. - Azt hiszem, gyorsan meg kell szabadulnunk tőle, mielőtt még rosszabbra fordulna a helyzet. Maga, maga...és maga - mutatott utolsóként Delkóra. - Mivel anynyira aggódott az állapota miatt, most már személyesen is meggyőződhet a sorsáról.

Tökéletes, gondolta Delko, és a színpadra sietett anélkül, hogy túlbuzgónak látszana. A holttest fejéhez állt, majd észrevétlenül kitapintotta a gallérba rejtett tárgyat.

- Vigyétek be valamelyik kabinba és hagyjátok ott - utasította a Nyúl az egyik borostás képű, nagydarab őrt. - Aztán jöjjetek vissza azonnal.

Az őr intett az embereknek, hogy menjenek előtte. Mivel Delko a gurka fejénél volt, hátrafelé haladt.

Harmadik lépés, gondolta. Jól van, a könnyebbik részen túlvagyunk...

14.

MÍG CALLEIGH ÁTKUTATTA a tisztást, Wolfe elkészítette a keréknyomok gipszlenyomait. Calleigh több töltényhüvelyt is talált a földön, és sok golyó a fák törzsébe fúródott. Becsomagolt néhány fémdarabkát, hogy a laborban megvizsgálja a robbanószer-maradványokat.

- Dupla kerek - mutatta meg neki Wolfe a lenyomatokat. - Valamilyen tehergépkocsi.
- Szükségük volt egy járműre, amivel kijönnek ide a raktártól - mondta Calleigh. - Nem akartak egy egész konvojjal utazni, nehogy felhívják magukra a figyelmet.
- Igen, különösen úgy, hogy állig felfegyverzett terroristák voltak rajta. Te végeztél?
- Majdnem. Nem kotortam ki az összes golyót a fákból, ahhoz a fél erdőt ki kellene vágni. Gondoltam, egy reprezentatív minta is megteszi.
- Tudod, ez Delko szakterülete - csomagolta be Wolfe a gipszlenyomatokat. - Lefogadom, hogy egy pillanat alatt azonosítaná a járművet.
- Akkor később lesz, mivel dicsekedned neki.
- Hát... igen - ingatta a fejét Wolfe.

A GURKA HOLTTESTE olyan könnyű volt, mint egy kisgyereké. Az ő néhány lépésre mögöttük haladt a folyosón, míg a szobához nem értek, melynek a kulcsát a Nyúl az egyik véletlenszerűen kiválasztott utastól kérte el. Az ő intett a kis csoportnak, hogy álljanak félre, ő pedig kinyitotta az ajtót és benézett.

Amint az ő bedugta a fejét a nyíláson, Delko ledobta a holttestet és futásnak eredt.

Már az első saroknál járt, amikor hallotta az ő meglepett kiáltását, amit egy másodperccel később a gépfegyver szaggatott ugatása követett, ám Delko számított erre, és nem ijedt meg tőle.

Annak idején nem sok választotta el attól, hogy profi baseballjátékos legyen, és most úgy futott, mintha a bajnokság lenne a tét. Egyenesen a Nagycsarnoknak nevezett üzletsor irányába rohant, ahol egymást érték az üzletek, butikok és bárók.

Remélte, hogy az egyikben megtalálja, amit keres.

Felszaladt egy lépcsősoron, hármásával véve a fokokat, s közben abban bizakodott, hogy az ő elveszíti a nyomát, és a másik irányba fordul. Tévedett; néhány pillanat múlva hallotta maga mögött a trappolást.

Majdnem utolérte. Újabb lövések dördültek; immár többen is üldözőbe vették.

Befordult a butiksor felé és látta, hogy minden üzlet tárva-nyitva áll; de nem állt meg, hanem valamelyik középső boltot vette célba. Tudta, hogy esélyes sincs elérni a végére, de azt akarta, hogy észrevegyék az őrk; ami azt jelentette, hogy ha csak egy pillanatra is, de ki kellett tennie magát a golyózápornak.

A golyók eltalálták az egyik magas növényt a balján, mire Delko jobbra kanyarodott, s lefutott egy másik lépcsősoron, majd amikor lejutott, elrejtőzött a lépcsők alatt.

Nem sokkal ezután sietős léptek dobogtak a feje felett.

- Jól van - mondta Calleigh. A laborban voltak, ahol Wolfe a keréknyomokat vizsgálta, Calleigh pedig a munkaasztalánál állt. - A földút párhuzamos egy csatornával, és onnan rá lehet kanyarodni az autópályára. - A képernyő sarkára bökött, melyen egy grafikai térkép volt látható. - Itt van az Evergladesbe folyó vizét szabályozó S-331-es szivattyúállomás. Ezekon az állomásokon biztonsági okokból videokamerákat is telepítettek.

- Tehát ha a jármű elhaladt mellette...
- Akkor nyoma maradt. - Calleigh leütött egy billentyűt. - Erre gondoltál?
- Bérelt tehergépjármű. Azt a logót elég nehéz nem észrevenni.
- Ahogy azt az óriási, vörösfarkú sólymot sem. Eléggé jellegzetes. - Wolfe a képernyőt nézte.
- Jól látom, hogy egy részleges rendszámod is van?
- Az első három számot sikerült megmentenem... ez jelentős mértékben leszűkíti a kört.
- Máris felhívok néhány gépkocsikölcsönzőt - bólintott Wolfe.

A LÉPTEK MÁR a lépcső alján koppantak, aztán Delko megkönnyebbülésére a két ő balra fordult. Egyikük sem vette észre. Várt néhány pillanatig, majd kibújt a rejtekből és visszaroht a lépcsőn.

A hely, amit keresett, egy kis bódé volt. Átbújt a pult alatt, és már benn is volt.

Egyszer egy egész nyáron, a digitális fényképezőgépek előtti években egy ehhez hasonló fotózásban dolgozott. Aggódott, hogy a hajón nem talál ilyen szolgáltatást, de a jelek szerint még mindig sok turista indult útnak régimódi filmes fényképezőgéppel, így a tulajdonosnak megérte fenntartani az üzletet.

Előhúzza a zsebéből a filmtekercset, melyet annyi vesződés árán sikerült megszereznie, és sietősen betöltötte a gépbe. Mivel automata szerkezetről volt szó, nem kellett mást tennie, mint megnyomni

egy gombot és várni.

Természetesen nem maradhatott ott, mert a gép nagyon zajos volt, és az örök óhatatlanul felfigyelhetek rá, de bízott benne, hogy túlságosan lefoglalja őket a szökevény üldözése, és nem akarják közelebről is megnézni a gépet. A felvételek zöme a hétvégén készült, amikor piknikezni mentek Marie-val; Delko nem akarta felhívni a Nyúl figyelmét a barátnőjére.

Úgy döntött, elrejtőzik a Nagycsarnok másik végében található bárban, és ott várja meg, míg elkészülnek a képek.

Ekkor azonban meghallotta a visszatérő örök hangját.

Delko besurrant a Davy Jones bárba. A tágas helyiségben egy kis emelvény állt, középen egy bárpulttal, körülötte harminc asztal volt elhelyezve. Az egyik falon darts-táblák sorakoztak; a biliárdasztal látványa váratlanul érte, ugyanis nem számított arra, hogy ilyet is talál a hajón. Az asztalon nem voltak golyók, ám a zöld posztón két biliárdgolyó pihent.

Delko felkapta az egyiket, és az asztal mögé kuporodott.

Úgy fogom ezt a dákót, mint egy baseballütőt, gondolta. Már csak a labda hiányzik.

Az örök sorra ellenőrizték az üzleteket, ám sok helyre be kellett nézniük, így Delko bízott benne, hogy szét fognak válni. Ellenkező esetben nagy bajban lenne.

A súlyos tölgyfaajtó kitérült.

Delko annyira feszült volt, hogy az izmai begörccsöltek, ám ő nem törődött ezzel.

A padlószőnyegen tompán koppantak az őrléptei.

Hol lehet? Nem hallom.

És akkor az asztal sarkánál megpillantotta az edzőcipő orrát.

Felpattant, és a biliárdgolyóval alaposan fejbe vágta az őrléptet, aki rongybábuként összecsuplott.

Delko körülnézett. Az őrléptet egyedül volt.

Egy pillanat alatt meghozta döntését; lekapta a férfi övére csíptetett adóvevőt, a fegyvert azonban ott hagyta, majd a konyhán keresztül kiment a személyzeti folyosóra. Ott egy nyitott raktárhelyiséget talált. Pont ezt kereste.

Bement, becsukta maga után az ajtót, s a padlóra roskadt. A támadást követően olyan magas volt az adrenalin szintje, hogy most nehezebb esett mozdulatlanul ülni, azonban nem akart túlságosan eltávolodni a fotózletről.

Hallotta, ahogy két másik őrléptet arabul beszélget egymással az adóvevőjükön. Valami nem hagyta nyugodni - azon az egyszerű tényen kívül, hogy az életéért futott -, és akkor hirtelen rádöbben, mi az: az adóvevőknek elméletileg nem kellene működniük. A mobiltelefonok azonnal működésképtelenné váltak, amint a terroristák megszállták a hajót, és Delko a saját fülével hallotta, amikor a Nyúl közölte a kapitánnyal, hogy egy speciális eszköz segítségével blokkolták a rádiófrekvenciákat.

Az adóvevő általában háromszáz és háromezer megahertz közötti frekvencián működik. Lehetséges, hogy átalakították a saját felszerelésüket, vagy valami mást alkalmaznak, esetleg egy alacsonyabb sávot, amit nem fedtek le.

Ez bizony hasznos információ, de csak akkor, ha sikerül beazonosítani a frekvenciát.

Ekkor a Nyúl bekapcsolta a hangosbemondót.

- Hallom, egy bajkeverő megszökött - szólalt meg a terrorista. - Rendkívül rossz döntés. Azt ajánlom, azonnal térjen vissza a hangversenyterembe... különben a hölgy, aki annyira aggódott az egészségi állapotáért miatt, most már önmaga miatt is félhet.

15.

DELKO MEGNÉZTE A KARÓRÁJÁT. Még negyvenöt perc. Megnyomta az adóvevő gombját.

- Én vagyok az, akit keres - mondta. A válasz késedelem nélkül érkezett.

- Nagyon ügyes. Hol szerezte a rádiót?

- Elvettem az egyik emberétől.

- Meghalt?

- Nem, és a fegyverét sem vettem el... nem akarom, hogy eldurvuljon a helyzet.

- Milyen civilizált.

Delko nem szívesen tette, de most kénytelen volt megjátszani a rémült, önző turistát.

- Nézze, én nem vagyok hős. Nem fogom keresztezni az útját... csak bepánikoltam, Oké? Csak félttem, hogy lelőnek.

- Értem. Akkor jöjjön vissza, és megbocsátok magának.

- Nem hiszem. Mi lenne, ha békén hagyna?

- Ez a javaslata? - nevetett a terrorista. - Végül is elég nagy ez a hajó, mindketten elférünk rajta.

- Miért is ne? - Delko tudta, hogy a Nyúl nem menne bele az alkuba, de minél tovább beszélgeti, annál jobb.

- Először is nagyon rossz példát mutatnék vele; nem szeretném, ha a többiek percenként kirohannának az ajtón. Másodszer, maga született bajkeverő. Nem engedhetem meg, hogy szabadon mászkáljon.

- Akkor engedjen el. Leugorhatnék a fedélzetről, és átúsznék valamelyik hajóra. - Delkónak nem állt szándékában elhagyni a hajót, csupán a terrorista figyelmét akarta elterelni a valódi szándékairól.

- Ha ezt akarta volna tenni, most nem beszélgetnék. Miért nem ugrott előbb?

Veszélyes kérdés.

- Hogyne, hogy az emberei lelőjenek, mint egy vadkacsát.

- Ha könnyű célpontra fájna a fogam, itt van ez az utasokkal teli terem... ezt ne feledje.

Delko képzeletében megjelent Marie rémült arca, ám azonnal el is nyomta magában a bűntudatot. Végig kellett játszania a szerepét, és ha most hangot ad az aggodalmának, az a lány életébe kerülne.

- Nézze, sajnálom, de nem érdekel, mi lesz velük. Ha feladom magam, biztosan megöl. Meg kell védenem magam.

- Akkor nincs más választásom, mint hogy le vadászom és megölöm. Ezt akarja?

- Nem, nem. Nézze, egyezzünk meg. Nem akarok meghalni, és maga sem szeretné, ha az emberei az én keresésemmel lennének elfoglalva... találjunk ki valamit.

- Mit javasol?

Delko az órájára pillantott. - Adjon... adjon egy órát, hogy gondolkodjam. Csak ennyit kérek.

- Húsz percet kap.

Delko sóhajtott. Húsz perc. Elégnek kell lennie.

A TEHERGÉPJÁRMŰVET egy bizonyos Ahmed Dzsabbar nevű férfi bérelte. Calleigh megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor a képernyőjén megjelent a férfi arca és adatai; hosszú ideje ez volt az első igazi nyom.

- Szerinted ez az? - kérdezte Wolfe.

- A terroristasejtek általában kicsik - felelte Calleigh. - A Nyúlnak több helyről kellett összeverbuválnia a huszonöt fős csapatát, és nem hinném, hogy bárkit is kihagyott volna.

- Akkor feltehetően ő is a hajón van... tehát elérhetetlen.

- Lehetséges, de amihez hozzáért az elmúlt hat hónapban, már a miénk - állt fel Calleigh elégedetten.

DELKO A KÖVETKEZŐ lépésén gondolkodott.

Hamarosan megtalálják a leütött terroristát, és akkor módszeresen felkutatják, akkor pedig kockáztatja, hogy nyílt terepen találják.

Nem, ha mozog, akkor talán van esélye az életben maradásra.

Óvatosan kikukucskált a raktárhelyiségből, aztán végigkúszott a karbantartói folyosón. A BÁR feliratú ajtó szerencsére nyitva volt.

A helyiség kisebb és sötétebb volt, mint a Davy Jones. Középen egy zongora terpeszkedett, körülötte néhány kis asztal; az üzletsorra kis kerek hajóablakokon lehetett rálátni. Delko kinézett az egyikre; éppen a fotósódéra látott. Reménykedett benne, hogy ha valamelyik őt meghallja a gép zakatolását, azt hiszi majd, hogy automatikusan bekapcsolt, és nem tulajdonít neki nagy jelentőséget, és nem is akarja kikapcsolni.

Az őt, akit leütött, lassan betámolygott a Davy Jones bár ajtaján. Kábultnak és dühösnek látszott, haragját arab nyelvű kiabálással fejezte ki, miközben egymás után szétlőtte a kirakatokat. Delko idő-

ben lekuporodott, s behúzta a nyakát, amikor az üvegcserepek a fejére potyogtak.

A lövöldözés felkeltette a többi ór figyelmét, akik a helyszínre siettek. Váltakoztak néhány szót, aztán szétszóródtak és folytatták a keresést.

AHMED DZSABBAR a Floridai Egyetem hallgatója volt. A kollégiumi szobatársa Fasal Zebramani volt, de az utóbbi két hétben senki sem látta őket.

A folyosón lakó nevelő beengedte a két helyszínelőt, akik a házkutatási parancs birtokában nemcsak a szobát, hanem a két diák tárolóját és gépkocsiját is átvizsgálhatták. Más esetben Calleigh meglepődött volna azon, mekkora szabadságot engedélyez nekik a bíró - Fasal ellen még nem is voltak közvetlen bizonyítékaik -, most azonban különleges helyzetben voltak.

A szoba tiszta volt és rendez, s gyakorlatilag teljesen üres.

- Úgy tűnik, nem is szándékoznak visszatérni - jegyezte meg Wolfe.

- Engem inkább az érdekel, hogy eddig merre jártak - nézett körül Calleigh a helyiségben. - Ha Dzsabbar és Fasal a hajón vannak, akkor tudomásuk lehetett a Nyúl terveiről. Minden, ami itt maradt, létfontosságú információ lehet a számunkra.

- Nem szívesen mondom, de a Nyúl tervei meglehetősen egyértelműek. - Wolfe kinyitotta az egyik szekrényt és belenézett. - Felrobbantja a hajót, és vele együtt saját magát is.

Calleigh kesztyűs kezével végigsimított az egyik ágyon.

- De még nem tette meg. Lefogadom, hogy vár valamire, és ezek a fiúk azt is tudják, hogy mire.

- Egyetértek, de szerintem rossz helyen keressgélünk.

- Ez meg hogy érted? - húzta ki magát Calleigh.

- Úgy, hogy a szeptember tizenegyedikéi támadók is beiratkoztak egy tanfolyamra, hogy megtanuljanak egy-két alapvető dolgot a repülőgépekről. Szerinted ők mit tanulhattak?

- Jó kérdés. Szerezzük meg a tanrendjüket, és megtudjuk.

DELKO TÜRELMESEN VÁRT, míg a három ór három különböző irányba ment, majd végigsprintelt az üzletsor folyosóján.

Sikerült eljutnia a fotósbódéig.

Amikor odaért, mögötte felugrott egy gépfegyver. A pult alá ugrott, feje felett a golyók a falba csapódtak. A képkidolgozó automata nagyot kattant, aztán kialudtak a fények és megadta magát a sorsának.

Nem számított, mert az első tekerics film már elkészült, a fotók pedig ott sorakoztak a futószalagon. Delkónak egyetlen pillantás is elég volt, hogy beigazolódjon a gyanúja.

Most már tudom, de ha nem mondhatom el valakinek, semmit sem érek vele.

- Gyere elő felemelt kezekkel! - kiáltotta az egyik ór.

- Sajnálom - dühnyögte Delko. - Nem lehet. Még nem.

Visszakúszott a bódé végébe, de nem volt más kijárat.

- Atomfizika - mondta Wolfe a tanrendet tanulmányozva. - És hajógépészet. Az egyetemi kávézóban voltak. Calleigh jeges teát, Wolfe pedig tejeskávét szürcsölgetett, s közben a két diák tanrendjét tanulmányozták.

- Ebben van logika - jegyezte meg Calleigh. - Mindent tudni akartak a bombáról és a célpontjukról. Az én emberem azonban másik irányba ment, ő kémiát és geológiát tanult.

- A kémia magyarázat lehet arra a szerre, amit találtunk, de a geológia... Miért volt szüksége rá?

- Lehet, hogy maguk akarták kibányászni az urániumukat.

- Urániumhoz nem olyan nehéz hozzájutni. A terroristák odavannak érte.

- Nem jellemző, hogy ahhoz geológusi diplomát is szereznek - csóválta Calleigh a fejét. - Ez fontos lehet, Ryan. Tudom, hogy fontos, csak éppen képtelen vagyok megfejttem.

- Pedig nem ártana, ha csipkednénk magunkat.

DELKÓNAK NEM maradt választása. Felkapta az adóvevőt és beleszólt:

- Szóljon az embereinek, hogy ne lőjenek!

Hosszú szünet következett. Delko már számot vetett az életével.

- Ne öljétek meg - mondta végül a Nyúl. - De kíváncsi lennék, miért kellene meghagynom az életét, maga fürge lábú bajkeverő?

- Mert tudok valamit, ami a hasznára lehet - felelte Delko. - Ha megöl, sose tudja meg... és akkor már késő lesz.

- Ezt aligha hiszem. Idáig érzem a kétségbeesését.

Delko kijátszotta az egyetlen aduját.

- Tudom, mi van abban a bőröndben. Riporter vagyok, és már akkor felfigyeltem a hajóra, amikor

átkutatták a kikötőben. Tudom, mit kerestek: egy feketepecsi, szovjet gyártmányú nukleáris bombát.

- Okos. De nemsokára az egész világ tudni fog róla.

- Igen, de most maga az úr, és olyan irányba fordíthatja az eseményeket, amilyenbe csak akarja. Van néhány videokamera a fedélzeten, készíthetnék egy interjút. Lehetnék a szószólója.

- Nagyon jó - nevetett a Nyúl. - Adja meg magát az embereimnek, és ők idekísérik. Az interjúról még beszélünk.

- Ne lőjenek! - kiáltotta Delko. - Kijövök!

Lassan, kezét a feje fölé emelve kilépett a pult mögül.

A férfi, akit korábban leütött, mogorván mondott valamit arab nyelven és felemelte a fegyverét.

HORATIO AZ ANYAHAJÓ tornyában állt. Bal kezével a hideg vaskorlátba kapaszkodott; jobbával a szeméhez emelte a távcsövét. Egy mérfölddel távolabb a Szív útja egy kísértethajóra emlékeztetett. A fedélzeten olykor megjelent egy-egy fegyveres, de általában rejtve maradtak.

Akár a patkányok, behúzódnak az árnyékba, gondolta Horatio.

Nadira felkapaszkodott hozzá a toronyba, és megállt mellette. Jól tudta, hogy a hadnagy hiába nézelődik, hiszen nála sokkal tapasztaltabb megfigyelők minden szögből szemmel tartották a hajót, de tapintatosan nem tette szóvá.

- Van valami? - kérdezte.

- Semmi - sóhajtott Horatio. - Az előbb úgy rémlett, lövéseket hallok.

- Igen - bólintott az ügynök. - Több gépfegyverből is lőttek, és kiabáltak is. A tolmácsunk azt mondta, azt kiáltották valakinek, hogy álljon meg.

- Volt válasz?

- Nem tudták megmondani. A hajó belseje nagyon jól szigetelt, még az is nagy szerencse, hogy egyáltalán ennyit is hallottunk.

- Valaki meg akart szökni, és azt hitte, elrejtőzhet, míg véget nem ér ez az egész.

- Maga szerint Delko volt az?

- Nem... ez nem az ő stílusa - mosolygott Horatio.

- Nekem eléggé forrófejűnek tűnt - viszonzta a mosolyát Nadira.

- Bizonyos dolgokról megvan a véleménye. Szenvedélyes és nagyon elszánt. Cseppet sem lep meg, hogy ő is a fedélzeten van.

Nadira óvatosan válogatta meg a szavait.

- Mit gondol, hogyan reagál arra, hogy túszként tartják fogva?

- Arra céloz, hogy netán valami ostobaságot csinál? - Horatio megrázta a fejét. - Nem, ez nem valószínű rá. Eric nagyon összeszedett, ha nyomás alatt áll. Ha lesz esélye, élni fog vele, de nem kockáztatja mások életét.

- És a barátnője? A lány, akit követett?

- Sajnos nem ismerem. Abból, amit Eric elmesélt róla, józan, higgadt lány... De nem tudhatom, hogyan reagálhat ebben a helyzetben.

Ahogy azt sem, hogy mire lenne képes Eric, ha veszélybe kerül a lány élete.

HOSSZÚ, FESZÜLT csend következett.

- Ha megint meglógsz, lelőlek - förmedt az őrnagy Delkóra. - Nem érdekel, mit mondott al-Arnab.

Delko nem vonta kétségbe a szavait.

- Értem - bólintott.

Végigmentek az üzletsoron, majd felmásztak a fémlépcsőn. Delko hiába törte a fejét, csak egyetlen megoldás kínálkozott, és az nagyon nem volt kedvére.

Ha a Nyúl nem öl meg a többiek szeme láttára, hogy példát statuáljon velem, akkor bezár valahova. Ez az utolsó esélyem.

Minden azon múlt, hogy melyik útvonalon mennek vissza a koncertterembe. Szerencsére a legközelebbi út a fedélzeti folyosó volt, az, amelyik az óceánra nézett.

Most már csak az hiányzott, hogy valami elvonja az őrnagy figyelmét... ha csak egy pillanatra is... és igen, abban a pillanatban egy repülő sívított el alig néhány méterre a fejük felett. Az egyik őrnagyot káromkodott.

Delko ekkor átugrott a korláton.

Nem ez volt élete legkevesebb ugrása, de úgy érezte, egy örökkévalóságig tartott, míg vízbe ért. Imádkozott, hogy elkerüljék a golyók... ám a kiabálás csak akkor hangzott fel, amikor becsapódott a vízbe. Az őrnagy feltehetően a repülőre figyelték.

Eléggé tisztességes szögben ért vizet, majd a lábával még mélyebbre, a hajó közelébe tempózott. Hallotta a lövedékek jellegzetes hangját, de jóval maga mögött, ezért nem foglalkozott velük különösebben.

Beúszott a hajógerinc alá, és örült, hogy ki vannak kapcsolva a motorok. Nem volt könnyű, ám Delko kiváló úszó volt, és elég sokáig vissza tudta tartani a levegőt. Szerencsére az öröknél hamarabb jutott át a hajó túloldalára.

Természetesen, ha a másik oldalon már várta volna valaki, akkor az lett volna az utolsó levegővétele.

NADIRA a fülhallgatójához kapott.

- Riasztás érkezett - szólalt meg higgadtan. - A túlsó oldalon a megfigyelők most jelentették, hogy egy ember a vízbe esett.

- Hogy néz ki?

- Sötétbőrű férfi. Várjon, most mondják, hogy szándékosan ugrott. A túszejtők beleeresztettek egy sorozatot a vízbe... menekülési kísérletnek tűnik. Nem tudják, hogy eltalálták-e.

Horatio azonnal a szeméhez emelte a távcsövét, és a hajógerincet kezdte fürkészni.

- Eric képzett rendőrbűvár. Ha ő az, aki kiugrott, akkor ott fog felbukkanni, ahol a legkevésbé sem számítunk rá.

- Miből gondolja, hogy Delko az?

Horatio nem válaszolt. Feszülten figyelte a víz felszínét, és akkor meglátta. Egy, a víznél alig valamivel sötétebb pontot, a hajóornánál. Azt már nem tudta kivenni, hogy egy ember feje volt az, vagy sem.

És abban a pillanatban villant valami.

DELKO A MÁSIK oldalon bukkant fel, vett egy mély levegőt, majd ismét lemerült. A hajóorr kiálló része eltakarta valamennyire, legalábbis az örök elől.

Kidugta fejét a vízből, majd rövidnadrágja derékszija alá nyúlt. Elővette a tükrözött üvegcserepet, melyre a fotóboltban tett szert, és hálát adott Istennek, hogy a Nap éppen a hajónak erre az oldalára süt. Így könnyebben észreveszik majd... de ez most jó hír.

Az üvegcserepet az anyahajó felé irányította, és reménykedett benne, hogy valaki arra néz.

- Morze-jel - mondta Horatio. - B-O-M-B-A... abbahagyta. - Kissé balra fordította a távcsövét és látta, hogy az ör kihajol a korláton, s a vizet figyeli.

- Maradj a víz alatt, Eric - kérte a hadnagy. - Tudom, hogy legalább három percig képes vagy visszatartani a levegőt, tehát várj türelemmel...

A másodpercek ólomlábon jártak. Az ör elment, ám egy pillanattal később visszatért; nyilvánvalóan nem volt elégedett az eredménnyel.

- Még egy kicsit... - suttogta Horatio. - Meg tudod csinálni, fiam...

Az ör végre elunta a figyelést és odébbállt. Tíz másodperccel később Delko feje is előbukkant.

- Ismét jelez - mondta Horatio. Csupán öt betű következett... neki azonban ennyi is elég volt.

- Ügyes vagy - mondta a hadnagy, és leengedte a távcsövet. - És most igyekezz, hogy mielőbb biztonságba kerülj, barátom...

AZ ÖT BETŰ pedig a H, A, M, I, S volt.

Bármi is volt abban a bőröndben, nem volt radioaktív. Delko tudta ezt, mivel a radioaktivitás tönkreteszi a fotográfiai filmeket, márpedig a képek, melyeket előhívott, tökéletesek voltak, és egy folt nem sok, annyi sem volt rajtuk. Abból, amit korábban Calleigh-vel olvasott, tudta, hogy az igazi bomba éppen elegendő gammareszecske bocsát ki ahhoz, hogy még az egy-két méterrel távolabb található filmet is tönkretegyék; ezért is helyezte a filmet tartalmazó tokot a gurka testére, majd vette el onnan.

Ez azt jelentette, hogy az igazi bomba még mindig odakinn volt, és csak Horatióban bízhatott, hogy megtalálja.

Delko mögött hangos csobbanás hallatszott. Megfordult, s látta, hogy a leeresztették a motorcsónakot. Az örök jóval alaposabbak voltak, mint hitte.

Vett egy mély levegőt és az esélyeit latolgatva a víz alá merült. Elúszhatott volna a legközelebbi hajóhoz, hiszen egy mérföld nem volt olyan nagy távolság, és az út nagy részét a víz alatt is megtette, ahol nem veszik észre. Eddig szerencsés volt, ám ha észreveszik a motorcsónakból, mindennek vége.

Vagy megadhatná magát, ami egyenlő lenne a halálos ítélettel. Nem maradt sok választása.

Kidugta a fejét a vízből, hogy megtöltse levegővel a tüdejét és megnézzé, hol van a motorcsónak. Számolt a veszéllyel; ha a terroristák nem veszik észre, azonnal menekülőre foghatja.

Sajnos hiába reménykedett.

A hajóornánál megpillantotta Marie-t, akit a Nyúl tehetetlen bábuként, a nyakánál fogva tartott, fegyverét a lány fejének szegezte.

- Döntse már el, mi legyen, maga bajkeverő! - kiáltotta a terrorista. - Adja meg magát, különben go-

lyót repíték a fejébe!

- Itt vagyok! - kiáltotta Delko. - Ne lőjön! Megadom magam. - A Nyúl a hang irányába fordult, majd intett az öröknek.

- Visszaviszik a hajóra - mondta Horatio. - Megadta magát, mert megfenyegették, hogy kivégzik az egyik túszt.

- Mindenképpen megölik - jelentette ki Nadira színtelen hangon. - Példát statuálnak vele.

- Akkor tegyük meg mindent, hogy ne vesszen kárba a fáradozása.

Az aranygallérosok először kételkedéssel fogadták a hírt, ám miután Horatio elmagyarázta nekik, kicsoda Delko és mennyit tud az ügyről, más szemmel néztek rá. Horatio magukra hagyta őket, hogy megtanácskozzák, mi legyen azután. Ő megbízott Delkóban, és biztos volt benne, hogy az információ teljesen más irányt szab az akciónak.

Bármilyen hihetetlenül is hangzott, de a terroristáknak csupán csalinak kellett a hajó. A valódi célpont sokkal nagyobb lehetett.

Horatióknak egyelőre sejtelve sem volt, hogy mi lehet az, azonban tudta, hogy az elhagyatott rak-tárban talált vegyi anyagok köze lehet hozzá. És bármilyen nagy veszélyben volt is Delko, Horatio nem tehetett egyebet, mint várt.

- Visszamegyek Miami-ba - nézett Nadirára.

- Tudom - felelte az ügynök. - A helikopter felszállásra kész. Én maradok.

A hadnagy elgondolkodva felhúzta a széldzsekije cipzárját.

- Annak ellenére, hogy a bomba máshol van?

- Valakinek vigyázni kell Delkóra - vont vállat Nadira. - Nem akarom, hogy baja essék.

- Köszönöm, Nadira - mondta a hadnagy.

- Sok szerencsét. És tájékoztasson mindenről.

- Úgy lesz.

DELKÓT ÉS MARIE-T visszavitték a színpadra, és letérdeltették őket. Delko megfogta Marie kezét; a lány minden ízében remegett, de összeszedte magát és biztatóan rámosolygott.

- Nyugi - kérte Delko. - Vegyél egy mély lélegzetet, és lassan fújd ki a levegőt.

- Hát itt van végre - szólalt meg a Nyúl, s automatája csövével megvakargatta az állát. - Nem hagyott sok választást, ugye, megérti.

- Jobban, mint hinné - felelte Delko,

- Nem hiszem. Sőt, azt sem hiszem, hogy riporter lenne. Kinek is dolgozik? Talán a nemzetbiztonságiaknak? Igen, egy ügynök... hát persze, tudtam, hogy küldenek valakit a hajóra.

- Nem a nemzetbiztonságiaknak dolgozom.

- Ő a barátom, érti? - fakadt ki Marie. - A hajón dolgozom, táncosnő vagyok. Ellenőrizheti.

- Tudom, ki maga - mondta a Nyúl.

- Persze hogy tudja, Abdus - vágta rá Delko.

A Nyúl farkasszemet nézett Delkóval, majd a fegyver csövét a halántékához nyomta.

- Mit mondott?

- Ha megöl, nem tudja meg, mennyit tudok - szólalt meg Delko óvatosan. - Vagy azt, hogy milyen üzenetet sikerült eljuttatnom az anyahajóra, amíg odakinn voltam.

- Mit tudott volna üzeni, hiszen nem működnek a telefonok.

- Az adóvevők azonban működnek.

A Nyúl letépte nyakáról a drót nélküli mikrofont, majd elhajította.

- Maga bolond - mondta fojtott hangon. - Minden szavával újabb okot szolgáltat arra, hogy örökre elhallgattassam.

- Talán igen, de addig nem öl meg, amíg meg nem tudja, mi mindent mondhatnék még el. - Delko hideg, rezzenéstelen szemekkel nézett a terroristára. - Ez is csak egy show, Abdus, de nem a magáé. Azt sem tudja, mit művel. A bátyja gondolkodás nélkül megkínozna, de maga nem ő, igaz? Csak egy hamisítvány, egy bábu. Lehet, hogy színpadon vagyunk, de hamarosan kiderül, mennyire igaz ez az egész.

- Fogja be - sziszegte Abdus Sattar Pathan.

- Ügyes trükk volt, amikor felszállt a helikopterre. Gondolom, senki sem számított rá, hogy felugrik a fedélzetre, ahelyett, hogy leugorjon róla. Mit használtak, egy rejtett ajtót? Vagy egyszerűen a légénység egyik tagjának öltözve felsurrant, ott pedig átöltözött?

- Elment az esze. Vigyétek innen és zárjátok be egy kabinba! És kötözzétek meg jó szorosan.

Egy ór durván felrángatta Delkót a színpadról.

- És őt is - mutatott Pathan Marie-ra. - Őt zárjátok egy másik kabinba. Nemsokára én is megyek. - Delkóra nézett. - És akkor elbeszélgetek ezzel a kisbajkeverővel. Majd meglátja, mennyire félreismert...

16.

CALLEIGH ÉS WOLFE a repülőtéri leszállópályán várta Horatiót, aki már a helikopterről tájékoztatta őket.

- Én vezetek - mondta Horatio, miután ő is értesült a fejleményekről.
- Calleigh odaadta a kocsikulcsokat, s beült az anyósülésre; Wolfe hátul foglalt helyet.
- Ugye, Ericnek nem lesz bántódása? - kérdezte a szőke helyszínelő.
- Nem tudom - indította be Horatio a motort. - De egy dologban biztos vagyok; bármit is tervez a Nyúl, csak akkor lép akcióba, ha már kéznél lesz az igazi célpontja.
- Ez illik a képbe - jegyezte meg Wolfe, és előrehajolt. - Mármint a Batin logikájába.
- Így igaz. Abdus Sattar Pathan ismét a testvérét helyettesíti.
- Fogadok, hogy Billy Lee építette meg neki a hamis bombát - mondta Calleigh. - Olyasmit akartak, ami első ránézésre eléggé meggyőzően hat.
- Tudjátok, még ha meg is állítjuk a Nyulat, Eric és a hajó utasai továbbra is nagy veszélyben lesznek - mondta Wolfe.
- Ezt a kockázatot vállalnunk kell - felelte Horatio.

DELKÓT EGY NEJLONKÖTÉLLEL a székhez kötötték, száját ragszalaggal leragasztották. Nem tanúsított ellenállást, mert tudta, hogy ha megteszi, azonnal lelövik. Már így is túl sokszor kísértette a szerencséjét. Nem, a konfliktus egy teljesen más szinten fog kirobbanni.

Delko úgy vélte, Pathan először nyers erőszakkal fog próbálkozni. Nagy nyomás alatt állt, amihez nem volt annyira hozzáédződve, mint a bátyja. Delkónak óvatosnak kellett lennie, nehogy túlfeszítse a húrt. Egy verést még el tudott viselni, de ha agyonlöveti magát, azzal senkinek sem segít. Legkevésbé önmagának.

A következő egy óra azonban eseménytelenül telt el. Delko felismerte a technikát, ő maga is szántalan alkalommal alkalmazta már. A gyanúsított képzeletére bízta a dolgot, mígnem a kihallgatás kezdetére amaz már rettegve ült vele szemben.

A szomszédos kabinban felsikoltott valaki.

Azonnal felismerte Marie hangját. Az ágyon ülő ör gúnyosan felröhögött Delko arckifejezése láttán.

- Nem lennék a barátnőd helyében - mondta. - Lehet, hogy én is csatlakozom a többiekhez. Mit szólsz hozzá?

Csillapodj, nyugtatgatta magát Delko. Pathan a színpadnak él, az illúzió mestere. A kiabálás sem igazi, csak rávették valahogyan, hogy sikítson, ő pedig engedelmeskedett.

Már-már ő maga is elhitte.

HORATIO A SZEMINÁRIUMOK anyagát tanulmányozta. Wolfe felhívta telefonon az egyik professzort, hogy további információkat szerezzen. A helyiség másik végében Calleigh az adatbázisban keresgélt, hátha talál valamilyen utalást a kémiai képletre. Nem sokat beszéltek egymással.

Egyikük sem mert hangot adni a félelmeinek.

Horatio letette a papírjait, majd először Calleigh-re, utána Wolfe-ra nézett. Wolfe letette a telefont, és most kétségbeesett arccal bámult a semmibe.

- Mr. Wolfe, Calleigh - szólt a hadnagy. - Minden rendben lesz.

Calleigh elfordította tekintetét a képernyőről, de nem felelt. Wolfe a fejét ingatta.

- Hogy mondhatsz ilyet, Horatio? Pathan a saját állítása szerint már kivégezte az öröket. Azok után, amit tett, Ericnek semmi esélye az életben maradásra.

- Mr. Wolfe, ne feledd, hogy Ericnek eddig is sikerült megúsznia, sőt még üzent is nekünk. Bízz benne.

- Azzal most nem megy semmire - vágta rá Wolfe.

- Szerinted Eric mit tenne most a helyedben? - nézett Calleigh a kollégájára.

- Tenné a dolgát, mint mindig - sóhajtott fel Wolfe.

- Úgy van - mondta Horatio. - Mindannyian aggódunk miatta, de meg fogja oldani. Túl fogja élni.

Calleigh némán bólintott, Wolfe azonban lesütötte a szemét.

- Igen, igen... persze - mormolta végül.

- Jól van... Beleolvastam a tananyagba, és találtam valamit.

- A geológiai szemináriumra gondolsz? - kérdezte Calleigh. - Az nekünk is feltűnt.

Wolfe felállt.

- Lehet, hogy a nukleáris bombát a szárazföldön akarják felrobbantani, hogy földcsuszamlást vagy valami hasonlót idézzenek elő vele.

- Floridában? - kérdezte Calleigh. - Ezt kétlem.

- Nem hiszem - mondta Horatio. - Foglalkozunk csak a hajómérnöki szemináriummal. Ha nem a kirándulóhajó a célpont, akkor miért érdekelte őket annyira a hajó felépítése és működése? Az ember

azt hinné, hogy Batintól minden tájékoztatást megkaptak.

- És ha egy másik hajó a célpont? - találgatott Wolfe. - Lehetséges, hogy egy sokkal nagyobb hajót, például egy anyahajót szemeltek ki maguknak.

- Annak semmi értelme - mondta Horatio. - Ott voltam azon az anyahajón, és Nadira elmondta, hogy minden létező eszközzel figyelik a kirándulóhajó környékét, így nincs lehetőségük feljuttatni rá a bombát, bármilyen kicsi is legyen az.

- Akkor miről van szó? - kérdezte Wolfe. - Mi lehet alkalmasabb célpont egy négyezer turistával teli kirándulóhajónál?

- Képzeljük magunkat Batin helyébe - javasolta Horatio. - Most nem csak a célpontról van szó, hanem arról is, hogy miért éppen azt a kirándulóhajót használják csaliként. Calleigh, le tudnád hívni a keleti parti hajózási útvonalakat?

- Igen. - Calleigh leütött néhány billentyűt. Wolfe és Horatio a képernyőt figyelték.

- Jól van - mondta Horatio. - Itt van a Szív útja - bökött a képernyőre. - Ez mire utalhat?

Wolfe és Calleigh szólanul tanulmányozta a térképet.

- Arra, hogy a hajózási útvonalak mind ott haladnak el - mondta végül Calleigh.

- Legalábbis eddig így volt - jegyezte meg Wolfe. - A haditengerészet lezárta az egész környéket.

- Pontosan - értett egyet Horatio. - Az áthaladó hajók még mindig a kikötőben vesztegelnek, és azokat, amelyek még nem indultak el, más kikötőkbe irányítottak.

- Ez lehet a Nyúl terve? - kérdezte Wolfe. - Hogy zavart okozzon a hajózásban?

- Nem, ennél sokkal többről van szó - felelte a hadnagy. - Emlékeztek arra az alkura, amit Pierce Madigannel kötött? Állítólag megígérte, hogy a célpont nem lesz amerikai földön. És az egyik ilyen kikötő, ahová átirányították a hajókat, éppen... itt található. Calleigh és Wolfe döbbenetn nézték a képernyőt.

- Ó, istenem... - mondta Calleigh. - Hát persze.

ERIC DELKO életének leghosszabb estéje volt ez.

A sikoltozás nem tartott sokáig; egy idő után Marie sírva könyörgött fogva tartóinak, hogy hagyják abba, Ericet pedig kérlelte, hogy mondja el nekik, amit tud. Eric meg is tette volna, ám a szája még mindig le volt ragasztva.

A sírásnak hirtelen vége szakadt.

Röviddel ezután Abdus Pathan belépett a kabinba. Elsétált Eric mellett, belépett a kis fürdőszobába, és megmosta véres kezét. Az arcát elfedő fekete sálát is levette, majd gondosan összehajtogatta, és a farzsebébe süllyesztette. Egy biccentéssel elbocsátotta az őrt, aztán leült az ágyra, szemben a fogollyal. Egy ideig mosolyogva nézett rá.

- Szóval tudja, hogy ki vagyok - szólt. - Természetesen az ön kiléte sem maradt titokban.

Delko kifejezéstelen arccal bámult maga elé.

- Most azon tűnődik, miért hagytam életben. Hogy miért hagytam idáig fajulni a dolgokat. - Pathan szélesen elvigyorodott. - Azért, mert látni akartam, meddig képes elmenni. A póráz, bármilyen hosszú is legyen, akkor is póráz. Amíg nálam volt a nője, magát is kézben tudtam tartani. Egy percre sem jelentett veszélyt rám nézve.

Hidd csak ezt, gondolta Delko.

- Az a kiállhatatlan Caine hadnagy nagy hibát követett el, amikor ideküldte magát kémkedni; keservesen megfizet még érte.

Pathan váratlanul előrehajolt, és letépte Delko szájáról a ragasztószalagot.

- Nem Horatio küldött - fakadt ki Delko. Mit csináltak Marie-val? - akarta ordítani, ám uralkodott magán. Nem hagyhatom, hogy felhasználja ellenem, gondolta. A szerelem nem a barátom, most nem. A legnagyobb ellenségem.

- Tehát saját elhatározásból van itt? Meg akarta védeni a szíve hölgységét? Szépen kudarcot vallott, barátom.

- Nem miatta jöttem, hanem maga miatt. - El kell terelnem a figyelmét. Rám kell koncentrálnia, nem Marie-ra.

- Ó, és azt hitte, ha elkap, kitüntetésben részesül?

- Igen.

- Mekkora idióta. - Abdus hangjából süttött a gyűlölet. - Az egész ország tele van idiotákkal. Egész életemben itt éltem, de még mindig nem tudom elhinni, milyen hihetetlenül ostoba ez a nép. Minden fellépésem alkalmával szembesülök a mérhetetlen butaságukkal, a báva birkatekintetekkel. Egyesek még azt is képesek elhinni, hogy valóban varázsolok. - Megcsóválta a fejét. - A kultúrájuk, az egész értékrendjük hazugságokon és illúziókon alapul, melyeket aztán kifestenek, mint egy céda arcát, és álomnak nevezik, de valójában ugyanolyan hamisak és gonoszok, mint maga az ördög.

- Ennek semmi értelme - szólalt meg Delko. Beszéltetnem kell, hogy kizárólag rám figyeljen.

- Maga beszél nekem értelemről? Amikor minden amerikai abban az álomban ringatja magát, hogy egyszer híres és gazdag lesz, hogy a legistentelenebb vágyaik is valóra válnak. A pusztá létezésük is istenkáromlás.

- Akárcsak a magáé - felelte Delko. - A bűvészek előtt örökre zárva marad a mennyek kapuja...

A terrorista váratlanul felemelte fegyverét. És lőtt.

- Melyik hajót szemelte ki magának a Nyúl? - kérdezte Calleigh. - Az egyik fő hajózási útvonalról van szó, tucatnyi lehetősége is van.

- De egy meghatározott helyen és időben csak bizonyos hajók haladnak el arra - felelte Wolfe. Már a munkaasztalánál ült, és egy hajózási adatbázisban keresgélt. - Leszűkíthetem a lehetőségeket...

- Geológia - tűnődött Horatio. - Ahmed Dzsabbar geológiát és kémiát tanult. És azt hiszem, rájöttem, miért.

Wolfe a táblázatokra meredt, és egy másodperccel később ő is ugyanarra a következtetésre jutott.

- Mert ezek azok a szemináriumok, melyeket kiszemelnél, ha azt terveznéd, vagy azt a látszatot akarnád kelteni... egy bizonyos iparágra koncentrálnak.

Most már Calleigh is megértette.

- És ezeken a szemináriumokon kötelező a gyakorlat egy bizonyos hajón.

- És ezek a hajók nagy számban közlekednek azokon az útvonalakon - tette hozzá Horatio.

- Egy olajszállító hajó - mondta Calleigh. - A Nyúl egy tartályhajón akarja felrobbantani a bombáját.

DELKO KINYITOTTA a szemét. Még életben volt.

A golyó csak hajszállal tévesztette el a fejét. Abdus továbbra is az arca elé tartotta a füstölő fegyvert, Delko orra megtelt a lőpor csípős szagával.

- Nem vagyok bűvész! - ordította Abdus. - Allah igaz szolgája vagyok! Nem szegtem meg a hadithot, nem gyakorlom az isztidrádzst! Egész életemet, egész lényemet a hitemnek szenteltem!

Delko nagyot nyelt.

- Jól van - mondta békülékenyen. - Nem akartam megsérteni.

Abdus kezében remegett a fegyver, akadozva lélegzett.

- Olyan régóta vártam - sziszegte. - El sem tudja képzelni, mennyi mindenben mentem keresztül. Más gyerekeket tisztességre, becsületre tanítanak, én egész életemben csaltam és hazudtam. Ha nem kaptak rajta, az apámtól jutalmat kaptam minden hazugságért, minden elképzelhető trükkös csalásért. De ha kiderült, kegyetlenül megvert.

Delko nem szólt semmit. Nem tudta, mit mondhatna.

- De nem panaszkodtam, nem siránkoztam, és nem követelöztem. Engedelmeskedtem Allah akaratának, és idővel megértettem, hogy egy másik életben méltó jutalmat kapok a szenvedéseimért. Megértettem, hogy fel kell vennem a harcot a Gonosz ellen. Ó, mennyire irigyeltem a bátyámat, akinek módjában állt visszavágni; bombákkal, golyóval, késsel... Néha csak feküdtem a sötétben, és rá gondoltam, elképzeltem, ahogy éppen kiontja valamelyik istenkáromló véréét. El sem tudja képzelni, milyen büszkeséggel töltött el, mekkora megtiszteltetést éreztem, hogy egy nap én is a segítségére lehetek.

Álmodj csak, mert többé nem lesz rá alkalmad, gondolta Delko.

- De miért egy tartályhajó? - kérdezte Wolfe. - Egy ökológiai katasztrófa nem olyan nagy ügy. Vagyis az, de... értitek, hogyan gondolom... - pislogott zavartan.

- Ő nem egy olajfoltot akar szétteríteni az óceánban - mondta Horatio komoran. - Egy üres tartályhajót keres.

- Te jó isten - hüledezett Wolfe. Most már ő is értette: a lezárt konténerben rekedt gázok sokkal nagyobb robbanást képesek előidézni, mint maga a folyékony üzemanyag. - Értem, ez elég ijesztő, de üres tartályhajókat bármikor találna a kikötőkben. Nincs erre valamilyen biztonsági előírás, hogy megakadályozzák a baleseteket?

- De igen - felelte Calleigh. Ekkor már egy másik adatbázis jelent meg a képernyőjén. - Eszerint a motorokból az üres üzemanyagtartályokba szivattyúzzák a megmaradt üzemanyagot, ahol az egy inert gázréteget alkot, mely nem gyullad meg. Találjátok ki, miből is áll ez a gáz.

- Tízennyolc százalék nitrogén, ötven százalék széndioxid, és öt százalék oxigén - vágta rá Horatio.

- De könnyen helyettesíthető - tette hozzá Calleigh. - Áraszd el helyette a tartályt közönséges levegővel, és az eredmény egy kétszázézer tonnás úszó bomba.

- És ha atombombával akarod felrobbantani, akkor katasztrófát idézel elő, hogy az egész környék évtizedekig lakhatatlanná válik - mondta Horatio.

- A Nyúl is pontosan ezt akarja - bólogatott Calleigh.

DELKO SEJTETTE, hogy, miért beszélget vele Abdus ahelyett, hogy kifaggatná, majd szó nélkül agyonlőné. A bűvész egész életére a kettősség volt jellemző: hivatásos extrovertált emberré nevelték, miközben megtiltották neki, hogy bárkivel is megbeszélje legmélyebb érzéseit. Most Delko személyében végre megtalálta a tökéletes hallgatóságát, és élt is a lehetőséggel.

- Azt mondják, az ikreket különleges kötelék fűzi össze - jegyezte meg Delko.

- Ezt a köteléket Allahnak köszönhetjük. Hasonló test, hasonló lélek. Én mindig is hittem benne, hogy ez adott erőt, hogy folytassam a küldetésemet.

A terrorista nyugodt tekintettel fürkészte foglyát.

- Nem is kérdezte, hogy mi lett az asszonyával. Feltételezem, már tudja.

- Nem az asszonyom - vágta rá Delko olyan közönyösen, amennyire csak bírta. - A fedélzeten ismerkedtünk meg. Kellett valaki, hogy ne unatkozzam.

- Értem - mosolyodott el Abdus ravaszokán. - Akkor nem fogja megrázni a halála.

Delko nem felelt.

A szerelem ellenség, hajtogatta magában.

A szerelem ellenség...

AHMED DZSABBAR a priccsen ülve a fegyverét vizsgálgatta. Egy Micro Uzi géppisztoly volt, percenként 1250 golyó kilövésére volt alkalmas, és a nagy kőolaj-tartályhajón hihetetlenül könnyen be lehetett csempészni az országba. A hatalmas hajón mindössze huszonöt főnyi légénység dolgozott.

Ahmednek nem volt nehéz dolga. Tönkreteszi a rádiót, biztosítja a hajóhidat, és megöl mindenkit, aki az útjába kerül.

Hajnali három óra volt. Az éjszakai műszaktól eltekintve a Hódító légénységének nagy része mélyen aludt. Úgy döntött, a híddal kezdi, ahol megbilincseli a kormányost és ellenőrzi, nehogy be legyen kapcsolva valamelyik riasztó. Noha tíz személyre is elegendő műanyag bilincset hozott magával, nem állt szándékában mindegyiket felhasználni. Amint elintézte a kormányfülkében tartózkodókat, a többi-eket álmukban öli meg.

A hajót már átirányították, és a következő kikötőben már várták őket... az ottani kikötőmester azonban nem is sejti majd, hogy az üresnek feltételezett hajó valójában halálos rakománnyal a gyomrában úszik be a kikötőjébe.

ABDUS MOST MÁR FELÁLLT, és idegesen járkált a szűk kabinban.

- Felkészültem, készen állok - mondta. - Az egész világ rám figyel, és most megmutatom nekik az igazságot.

- Nem mutat meg semmit - mondta Delko. Abdus megtorpant, és a foglyára bámult.

- A bátyja fogja learatni a babérokat - folytatta a helyszínelő. - Maga csak egy újabb illúziót kerget. Ha úgy tetszik, egy újabb trükkre vágyik. Azt hiszi, érdekel majd valakit azok után, amit az igazi Nyúl tesz?

Delko tudta, hogy veszélyes lenne ingerelni a férfit, de arra gondolt, hogy Abdusnak sokkal fontosabb, hogy hatást gyakoroljon az emberekre, mint az, hogy végezzen vele.

- Nem érti - felelte Abdus. - Most nem rólam vagy a bátyámról, hanem Allah akaratáról van szó. Folt esett az iszlám becsületén, és al-Arnab le fogja mosni.

Delko gyomra éhesen megkordult. Bőrét felhorzsolták a kötelek, izmai fájtak. Kimerült volt és éhes. Lgyekezett nem gondolni Marie-re.

- Nem hiszem. Őrült terv, nem fog működni.

Abdus hirtelen orrba vágta Delkót; a csont émelyítő roppanással eltörött, a fájdalom éles villanással robbant a fejében, majd egy pillanatra minden elsötétedett körülötte. Amikor magához tért, érezte, hogy orrából ömlik a vér.

- Fogalma sincs, miről beszél - jelentette ki Abdus hűvösen. - Sejtelve sincs a tervünkről, de nem állszándékomban felvilágosítani. Miért is tenném? Hiszen úgyis meghal, ahogy a szajhája. Tudatlanságban, kínok között.

Sarkon fordult és kiment a kabinból. Utolsó szavai fájdalmasan visszhangoztak Delko lelkében.

- Marie! - kiáltotta. - Marie! Mondj valamit! Marie! A fal másik oldalán valaki gúnyosan felröhögött.

- Ha nukleáris robbanószer van az egyik olajszállítón, akkor nem maradt sok választásunk - mondta Wolfe. - Fel kell robbantani, mielőtt a kikötőbe érne.

- Nem biztos - felelte Horatio. - Van egy kis esély arra, hogy a bomba még nincs a fedélzeten. Abdus csapata is a tengeren szállta meg a hajót, mert ott a leggyengébb a biztonsági készütség, és feltehetően a Nyúl is hasonlóképpen fog cselekedni.

- Logikus - értett egyet Calleigh. - A szeptember tizenegyedikéi géprablóknak sem kellett megtanulni, hogyan szálljanak le a repülővel, csak annyi volt a dolguk, hogy nekivezessék a célpontoknak.

Az olajszállítóval is hasonló a helyzet... és így nem kockáztatják, hogy a kikötőben átkutatják őket és megtalálják a szerkezetet.

- Vagyis feltételezhetjük, hogy a tartályhajónak egy kisebb hajóval lesz randevúja. De hogyan jutnak fel a fedélzetre?

Calleigh a képernyőn látható hajózási menetrendet tanulmányozta.

- Ahmed Dzsabbar segít nekik. Elég, ha ledob nekik egy kötélletrát.

- Egyetlen ember is képes elkötni egy olajszállítót? - hűledezett Wolfe.

- Még a legnagyobb hajókon is maximum huszonöt fős legénység dolgozik - magyarázta Calleigh. - Ha jó az időzítés, a többségük alszik, és csak egy maroknyi emberrel kell elbírnia.

- Calleigh, az ott a teherszállító hajók menetrendje? - kérdezte Horatio.

- Igen. Több lehetőség is van, de ebből az adatbázisból nem derül ki, hogy tele vannak vagy sem.

- Jól van - mondta a hadnagy, miután szemügyre vette a táblázatot. - A Szív útját itt, a Nicholas- és a Santaren-csatornák torkában szállták meg. Tökéletes hely minden Kuba legdélibb pontjáról, a Windward-átjáró felől érkező hajó számára.

- Ez igaz - ismerte be Wolfe. - Kénytelenek megkerülni a Turks- és a Caicos-szigeteket, vagy egészen nyugatra, Kuba megkerülésével kell hajózniuk.

- Venezuelából több tartályhajó is közlekedik azon az átjárón - tette hozzá Calleigh.

- Igen - értett egyet Horatio. - A kérdés csak az, hogy a Nyúl hol akarja lebonyolítani a randevúját... A repülés túlságosan kockázatos lenne. Szerintem a Mexikói-öblön keresztül, Kuba északi részéről érkezik.

- Akkor talán megelőzhetjük - vélte Calleigh.

- Mr. Wolfe, légy szíves, ragadd meg a telefont, és derítsd ki, melyik hajón van Mr. Dzsabbar. Calleigh, te velem jössz.

- Engem itt hagytok? - kérdezte Wolfe.

- Téged már levegőbe repítettek, Mr. Wolfe. Most Calleigh következik. Hadd vegye ki ő is a részét a rosszból.

- Felőlem mehetünk, H - mondta Calleigh.

- Még nem. Előbb még körülnézünk a fegyverraktárban.

Calleigh elmosolyodott, ám a tekintete komoly maradt.

- Jó ötlet. Azt hiszem, már tudom is, mire van szükségünk.

BATIN, A BŰVÉSZ benyitott a folyosó másik végén álló kabinba, mely majdnem tökéletes mása volt annak, ahonnan kilépett.

- Nem tudja - mondta Batin a kabin lakójának, miután óvatosan becsukta maga után az ajtót. - Intelligens ember, de a megtévesztés nem a kenyerere. A kiabálása őszinte aggodalomra utal, a közönye azonban megjátszott.

Az ágyon fekvő alak nem válaszolt.

- Lehet, hogy egyesek szerint hibát követtem el azzal, hogy azt mondtam, a barátnője meghalt - folytatta Batin. - Az éjjeliszekrényhez lépett és fogott egy palack vizet. - A lány túlságosan értékes adu, hogy ilyen könnyedén kijátsszunk. - Lecsavarta az üveg kupakját, és hosszan, szomjasan ivott. - Ugyan... Az érzelmi manipulációnak is megvan a maga koreográfiája. Az apám pontosan tudja, mit jelent, mestere ennek a játéknak, és én voltam az egyetlen tanítványa. Tízéves koromra már többet tudtam a tárgyalási stratégiákról, mint maga Machiavelli.

Előhúzott egy széket és leült.

- Mr. Delko most nagyon dühös, és ez az érzés minden józanságot felemészt benne. Aztán mélységes kétségbeesésbe zuhan. Nem irigylen...

HORATIO ÁTADTA CALLEIGH-NEK a vezetést, neki még el kellett intéznie néhány telefonhívást. Elsőként Nadira Quadirit hívta. Sebtében tájékoztatta a történekről, majd elmondta, hogy szerintük, mi lehet a terroristák valódi célpontja. - Tudja bizonyítani? - kérdezte az ügynök.

- Wolfe most keresi a hajót, amelyiken Dzsabbar tartózkodik, a haditengerészetnek azonban nagyon gyorsan le kell zárnia a területet.

- Megmondom nekik, de nem lesz könnyű, Horatio. Egy független országról beszélünk, és a haditengerészetnek komoly indokok kellene, ha blokádnak alá akarja venni az egyik legnagyobb kikötőjét.

- Egy nukleáris bomba elég komoly indok, csak ne halogassák túl sokáig.

- Biztos benne? - sóhajtott fel Nadira. - Nem csak egy elmélet?

- Soha életemben nem beszéltem még komolyabban.

- Értem. Egyetlen gombnyomással kiiktathatnak egy jelentős amerikai katonai bázist, és megszüntethetnek egy évek óta rengeteg vitára okot adó joghézagot.

- Éppen ezért kell megakadályozni, hogy az a tartályhajó eljusson a Guantánamói-öbölbe.

17.

A KUBA LEGDÉLIBB CSÜCSKÉN TALÁLHATÓ Guantánamói-öböl nemcsak a legrégebb, hazai pályán kívüli amerikai haditengerészeti bázisnak ad otthont, hanem a világ egyik legellenségesebb területét is jelenti az amerikai katonák számára. Ami a vizet és elektromos áramot illeti, az öböl teljes mértékben önellátó - miután 1964-ben Castro megfosztotta őket ezektől, szükségszerű volt, hogy gondoskodjanak magukról -, és egy amerikai miniállamot hoztak létre rajta. Van itt könyvtár, kórház, bank, egy ifjúsági központ, és az óvodától a közösségi főiskoláig az oktatást is biztosították a fiatalok számára. A közel nyolc és félezer főt számláló katona és családjaik kényelmét továbbá egy mosoda, egy tekepálya, sőt egy bútorüzlet is szolgálja.

Ebbe természetesen nem tartoznak bele a Delta-tábor foglyai.

A Delta-tábort a terroristagyanús személyek őrzését biztosító X-Ray tábor helyett hozták létre. Nyolc altáborra osztották; az 1-6. táborokban az együttműködésüktől függően sorolták be a rabokat, míg az alacsonyabb biztonsági fokozatú Iguana-táborban a tizenhat évnél fiatalabb, "nem harcoló" rabokat helyezték el. Az Echo-táborba a Védelmi Minisztérium és a CIA vagy az elnök által rendkívül értékesnek ítélt foglyok kerültek. Az eredetileg 641 rab befogadására tervezett Delta-táborban valójában sokkal többen elférnek.

Mindezt a Nyúl egy radioaktív buborékká akarta változtatni.

Ennek érdekében megszervezett egy találkozót a Hódítóval a nyílt vízen, körülbelül kétszáz mérföldre a végső céljától. A bombát ő maga szállította, mert személyesen akart meggyőződni róla, hogy a megfelelő helyre kerül, és utána gyorsan elhagyta volna a terepet. Allah hírvivőjének szerepe Ahmed Dzsabarra maradt, akinek a célpontra kellett vezetnie a Hódítót. Kissé irigyelte a fiút, neki azonban már így is biztosítva volt a helye a Paradicsomban, és még sok munka várt rá ebben az életben.

Egy istenkáromló még nem nyerte el méltó büntetését.

Egy Cigaretta-csónaknak nevezett hosszú, fűrge vízi járművel szándékozott lebonyolítani a szállítást. Ezt a járművet a sebessége miatt általában a drogcsempészek szokták használni, mivel a Mercury SC-8-as ikermotorjai segítségével óránként nyolcvan mérföldes sebességgel képesek haladni. A kormányzással egy Mohamed Dzsawi nevű fiatalembert bízott meg. A Nyúl sokkal tapasztaltabb embert szeretett volna, ám ezúttal nem válogathatott; a legjobb embereire a kirándulóhajón volt szükség.

Nem mintha sokat számított volna. Az öccse mesterien megoldotta a rábízott feladatot, és az egész világ rá figyelt. A bomba elszállítása és elhelyezése amúgy is az akció legkönnyebb része, és Dzsawi tökéletesen alkalmas lesz erre a feladatra. Csupán kormányoznia kell.

Ám más akadályok is felmerülhetnek... A Nyúl ezekre is felkészült.

NATALIA BOA VISTA álmatlanul hanykolódott az ágyában. Eric Delkóra gondolt.

Nem is oly régen volt köztük valami, és a lány egy ideig reménykedett benne, hogy komolyabbra fordul a románcuk, ám egy sor félreértést és rosszul sikerült randevút követően rájöttek, hogy nem érdemes erőltetni. Felnőtt emberek voltak, túlléptek rajta. Abból, amit hallott, Natalia sejtette, hogy Eric végre megtalálta az igazit.

Az oldalára fordult és átölelte a párnáját, majd kényelmesen elvackolta magát.

A laborban azt suttozták, hogy Delko azért lopakodott fel a hajóra, hogy megvédje a barátnőjét. Ez nagyon is rávall, kivéve a lopakodást; Eric biztosan jegyet váltott az útra. Hát igen, a sármja mellett a kiscserkészes becsületessége volt az egyik legvonzóbb tulajdonsága. A külvilág számára persze megjátszotta a playboyt, a lelke mélyén azonban igazi úriember volt.

Talán ezért sem működött a kapcsolatunk, gondolta. Mert megjátszottam magam.

Natalia részt vett az igazságügyi minisztérium egyik projektjében, melynek keretén belül a DNS-technika segítségével régi ügyeket vizsgáltak felül. Szerette ezt a munkát, büszke volt arra, hogy ő is hozzájárult néhány ártatlanul bebörtönzött szerencsétlen szabadon bocsátásához. Natalia azonban nagy árat fizetett érte, és nem volt rá büszke. A Belső Ellenőrzéstől felkérték, hogy szerezzen információkat a labor munkatársairól, ő pedig igent mondott, ám akkor még nem ismerte Horatiót és csapatát.

Most már tudta, hogy szörnyű hibát követett el. Minden nap gonosz árulónak érezte magát, és nem látott kiutat.

Vajon Eric őt is követte volna arra a hajóra? Vajon mit szólna hozzá, ha megtudná, mivel foglalkozik?

Végtelen hosszú volt ez az éjszaka.

A SZÍV ÚTJA HIDEG, szürke hajnalra ébredt. A koncertterembe zárt utasok többsége elaludt; egyesek a padlón, a szerencsésebbek a hosszú asztalokon húzták meg magukat. A két ór fel-alá jár-kált a színpadon, árgus szemekkel figyelve foglyaikat. A hajó gyógyszer-tárából jelentős mennyiségű

serkentőt szereztek, aminek köszönhetően mozdulataik idegesek, kapkodóak voltak.

A székhez kötözött Delko is elaludt, ám álmában folyton a zokogó, kegyelemért könyörgő, véres könnyeket síró Marie arca jelent meg előtte.

A saját kiáltására ébredt. A kabin sötét volt, de nem érezte, hogy rajta kívül lenne még ott valaki. Az arcára száradt vér most rémes viszketést okozott. Állát a vállához dörgölte, de felső ajkáról még így sem sikerült letörölni a vért.

Azon tűnődött, vajon meddig hagyja életben Pathan. A történetek után már rég halottnak kellett volna lennie. Pathan meg volt győződve arról, hogy nem tud semmit, ami a hasznára lehetne, és ezt azzal bizonyította, hogy megölte Marie-t ahelyett, hogy kijátszotta volna ellene.

Csak egy oka lehetett, hogy még mindig életben van, okoskodott Delko. Pathan pusztá szadizmusból ki akarja élvezni a fájdalmát és büntudatát. Ez minden fizikai gyötrelmennél rosszabb volt.

De csak akkor, ha ő is hagyja.

Horatio mit tenne a helyemben? - tette fel magának a kérdést Delko. Nem ismert nála erősebb embert, olyat, akit a legkegyetlenebb fájdalom sem állíthatott meg.

Ő elfogadná a veszteséget, megbékélne a sorsával, és valahogyan erőt nyerne belőle.

Delko nem tudta, hogyan képes erre. Hogyan képes erővé alakítani a fájdalmat és a gyászt?

Akár egy bűvészmutatvány, gondolta.

Hangosan felnevetett, a hangja furcsán visszhangzott a fülében.

- Nem így, Eric - vélte hallani H-t. - A hisztizéssel nem mész semmire.

- Akkor mit tegyek, H? - suttogetta Delko. - Én nem vagyok te, aki lazán mosolyogva kezét ráz a halállal.

- Ezt tenném, Eric? Talán nevetek mások fájdalmán?

- Nem, természetesen nem. Te mindig segítesz, ahol csak tudsz. Mindig.

- Ez a titkom, Eric. Minél inkább odafigyelsz mások fájdalmára... annál kevésbé érzed a sajátodat.

- Igazad van. A többiekre kell gondolnom. Kell... kell...

- Jól van, Eric. Elmegek érted. Ugye, tudod, hogy nem hagylak cserben?

- Igen, igen, H. Ebben sosem kételkedtem.

- Akkor tarts ki, barátom. Tudom, hogy képes vagy rá... - Horatio hangját elnyelte a csend.

AHMED DZSABBAR Micro Uzijával a kezében végigcsúszott a folyosón. Mindössze tizenkilenc éves volt, mégis ő lett a kiválasztott. A felelősség súlya hideg teherként nyomta a vállát.

Nagyot nyelt, és nyugalomra intette magát. Ezek után a híres mártírok között is ő lesz a leghíresebb, hiszen ő lesz az, aki segít a Nagy Sátán fogságában sínylő társainak eljutni a könyörületes Allahhoz. Véget vetne a kihallgatásoknak, a megaláztatásoknak. És a robbanást követően Amerika soha többé nem tagadhatná meg senkitől a tisztességes jogi eljárást. A Guantánamói-öböl lakatlan, radioaktív senkiföldje lenne, és a Kubával kötött megállapodás értelmében az amerikaiak örökre kiszorulnának a térségből.

Vele szemben nyílt egy ajtó. Pablo volt az, az alacsony, keménykötésű hajószakács, aki a hiányzó első fogai ellenére mindig vidáman mosolygott a társaira. Kezében egy étellel megrakott tálcát egyensúlyozott; nyilvánvalóan a kormányosfülkében tartózkodó társainak akart kedveskedni.

A fegyver láttán arcára fagyott a mosoly.

- Mi... mi az? - kérdezte inkább döbbenet, mint rémület.

Ahmed remegő kézzel célzásra emelte a fegyvert.

- A halálod - felelte. - Tedd, amit mondom, és akkor életben hagylak.

JACKSONVILLE MELLETT Calleigh és Horatio felszállt a parti őrség taktikai egységének MH-68A Sting Ray helikopterére. A komoly fegyverzettel felszerelt gépen olyan lézerirányzókkal ellátott ötven kaliberű puskák voltak, melyek segítségével egyetlen jól irányzott lövéssel egy hajómotort is ki lehetett löni. A helikopteres taktikai egységet azzal a céllal hozták létre, hogy lefűljék a kis, gyors, kábítószerekkel telepakolt hajókat és csónakokat.

Úti céljuk a parti őrség egyárbócos hajója volt, közvetlenül a Kajmán-szigetek mellett. A helikopter egyenesen a fedélzeten szállt le, így Horatióknak nem kellett aggódnia a nemzetközi kiadatás miatt.

Tudta, hogy a Nyúlnak valószínűleg meg kell állnia üzemanyagért a Kajmán-szigeteken, és egy kis szerencsével a nyomába eredhetett.

Calleigh éppen Wolfe-fal beszélt telefonon. A zaj miatt rövidre fogta mondanivalóját.

- Dzsabbar a Hódító nevű olajtartályhajón van - mondta Horatióknak, amikor végzett. - Quadiri már tudja, de nem könnyű eljutnia a fejeseig. A tartályhajó nem válaszol a rádiós kommunikációra.

- Ezek szerint elfoglalták a terroristák - vélte Horatio. - Most már csak annyit tehetünk, hogy megállítjuk a Nyulat, mielőtt leszállítja a csomagot.

WOLFE MÁR SZÁZSZOR IS megbánta, hogy hagyta magát lerázni, és nem tartott Horatióékkal.

- Delko se kért engedélyt senkitől - mérgeződött. - Nekem miért kellene? Én se tartom be mindig a szabályokat... - Sőhajtott. - Legalább már nem számolok meg mindent. Úgy tűnik, a rakétának pozitív hatásai is vannak...

- Mi van, kölyök, magadban beszélsz? - lépett be Tripp a laborba. - Ez nem jó jel.

- De legalább figyelek.

Tripp megpaskolta a kezében lévő aktát.

- Horatio? Van néhány infóm, ami érdekelné.

- Nincs itt. Nyúl vadászatra mentek Calleigh-vel.

- Igen, és hova?

Wolfe megmondta.

- Ezt nevezem - füttyentett a nyomozó. - A Kajmán-szigetekre? Ez kissé kívül esik Horatio hatáskörén, nem?

- A parti őrség hajójával mentek, ők az illetékesek a csempészek lefűlélésében.

- Téged meg itt hagytak, hogy tartsd a frontot? - csóválta meg a fejét Tripp. - Tudod, mit szoktak mondani azokról, akik maradnak és várnak?

- Igen, azt, hogy megszívták - dűnnyögte Wolfe keserűen.

- Fel a fejjel, fiam. A ti dolgotok az, hogy bizonyítékokat szereztek, nem az, hogy harcoljatok.

- Igen? Akkor mondd el H-nak is.

- Annak a cowboynak? Horatio mindig a saját feje után megy, és én mondom neked, akkor jobb, ha nem állsz az útjába. Egyébként örülhetsz, hogy nem mentél velük.

- Miért? Nehogy belőlem is radioaktív hulla legyen?

- Azért, mert te vagy az egyetlen helyszínelő a környéken, így te láthatod elsőként ezt itt - felelte a nyomozó, és átadta az aktát Wolfe-nak.

- Mi ez?

- Olvasd el, és meglátod - vigyorgott Tripp. Wolfe gyorsan átfutotta az anyagot.

- Khasib vagyoni érdekléségeinek listája - mondta végül. - Szép, de mihez kezdjek vele?

- Khasib most nincs az országban, ugye? Feltehetően elhúzta a csíkot, amikor kiborult a bili.

- Feltehetően?

- Szerintem nincs olyan isten, hogy apuci kihagyja a tűzijátékot. Lefogadom, hogy ő is kíváncsi rá, és egy ilyen gazdag pasi minimum páholyból akarja végignézni. Wolfe a listára nézett, aztán felderült az arca.

- Egy pillanat. Van egy jachtja is.

- Ahogy mondod. Egy jachtja, ami véletlenül Key West környékén van lehorgonyozva.

- Igazi díszpáholly.

- Terrorista módra. Nincs kedved meglátogatni?

- Még kérdezed? - pattant fel Wolfe a székéről.

A PARTI ŐRSÉG NAVAHO NEVŰ egyárbócosának fedélzetén százfős legénység dolgozott. Mialatt a helikopter óvatosan leereszkedett a hátsó fedélzetre, Calleigh csillogó szemmel vizslatta a Sting Ray fegyverzetét.

- "Égi erősítés" - mondta. - Ez a jelszavuk. És ezek a 7,62 milliméteres gépfegyverek tökéletesen fedik a valóságot.

- Csak legyen mire löni - jegyezte meg Horatio. - Ha a Nyúl hajója átcsúszik a radaron, akkor aligha tudjuk meghatározni a helyzetét.

- Hát... ha Cigaretta-csónakja van, akkor valóban nehéz lesz megtalálni.

- Pontosan. De ha megtaláljuk, ez a hajó felveheti vele a versenyt.

- Ezt bízunk a parti őrségre.

- Nem szükségképpen - jelentette ki Horatio elgondolkodva. Kihúzta magát, s Calleigh-vel a nyomában a korláthoz lépett. - A Cigaretta-csónak költséges multság.

- De nem a Khasib Pathan-féléknek.

- Nem... de manapság minél drágább holmit vásárol magának az ember, annál inkább tudni akarja, merre jár.

- A LoJackre gondolsz?

- A LoJack rádiófrekvenciát használ - felelte Horatio. - Én inkább a GPS-rendszeren belül gondolkodom... elszigetelt helyeken sokkal praktikusabb.

- És ha kiiktatták?

- Ha tudnak róla, akkor megvan rá az esély - mondta Horatio. A tenger szürke volt és haragos, s az égbolt sem különb. - De Khasib Pathan és a fia két külön világban élnek, ezért a kommunikáció sem mindig zökkenőmentes közöttük... és a nyomkövető rendszer, melyet eleve úgy terveztek, hogy ész-

revétlen maradjon, lehetséges, hogy elkerülte a figyelmüket.

- Lehetséges - értett egyet Calleigh. - Különösenakkor, ha Khasib fizette ki a hajót, a Nyúl pedig egyszerűen átvette tőle. Utánanézek.

Horatio a hullámokat figyelte. A Nyúl még mindig szabadon mászkál... de vajon hol?

A SZÍV ÚTJÁNAK FEDÉLZETÉN kezdtek eldurvulni a dolgok.

A terroristák hoztak hideg élelmet - kenyeret, gyümölcsöt, zöldséget - a konyhákból, ám sok utasnak, különösen az idősebbeknek különleges, sőt diabetikus étrendre volt igénye. Az öröket több mint egy tucatnyi alkalommal kellett kiküldeni, hogy hozzák be a gyógyszereiket. A túsok egyre nyugtalanabbá váltak.

Ideje megmutatni nekik, ki az úr, gondolta Pathan.

Fellépett a színpadra, és szemügre vette foglyait. A láttukra ugyanaz a jeges gyűlölet járta át, mint a fellépései során; olyanok voltak, mint holmi két lábon járó disznók. Szánalmas kultúrájukban dagonyázó elhízott, ostoba állatok.

Itt is csak tömni akarják magatokat. A büfékben, a kaszinóban, a sekélyes előadásokon.

Ennek vége. Most az én világomban vagytok.

A túsok elcsendesedtek. És akkor egy ősz hajú férfi felemelte húsos karját.

- Öö... elnézést kérek - kiáltotta.

- Mi van? - förmedt rá Abdus.

- Az anyám - mutatott a férfi a mellette ülő törékeny asszonyra. - Kilencvenkét éves, és nem tesz jót neki, ha a földön kell aludnia. Nem hoznának be neki egy priccset, vagy valamit?

- Azt hiszem, tehetek valamit az érdekében - felelte Abdus udvariasan. - De szükségem lenne egy önkéntesre.

Több férfi is jelentkezett, mire Abdus rámutatott egy szőke, szemüveges, sovány fiatalemberre.

- Maga, ott. Jöjjön ide.

A férfi felmászott a színpadra.

- Álljon ide mellém - intett Abdus.

A férfi engedelmessé vált, ám amikor odaért, Abdus felemelte a pisztolyát és lelőtte. Aztán elégedetten elmosolyodott a szörnnyülködő kiabálások hallatán. A férfi összerogyott, szájából vékony sugárban folyt a vér.

- CSENDET! - ordította Abdus.

Néhányan sírtak, az átlótt tüdejű férfi szánalmasan küzdött minden levegővételért.

- És most elmagyarázom, miért tettem - mondta Abdus. - Azért, mert...

Hirtelen lekapta az arcát elfedő kendőt, és gúnyosan rámosolygott a közönségére, akik közül sokan felismerték benne a bűvészt.

- Csak egy trükk volt - mondta. - Nem ismernek fel? Én vagyok a nagy, a káprázatos Batin! Hölgyeim és uraim, íme a legtökéletesebb mutatóványom. Mindenkit sikerült meggyőzőnöm, hogy elrabolták... de nyugalom! Ez csak egy trükk!

Néhányan hisztérikus nevetésben törtek ki.

- Nézzék, ott egy rejtett kamera! - mutatott az egyik sarokba. - Egy másik meg a csilláron, a harmadik amott! Íme a legújabb tévéműsorom, és mindenkit híressé teszek!

Ekkor néhányan bátoritanul tapsolni kezdtek, mások ideges nevetésben vagy káromkodásban törtek ki.

- Látják, ez az ember sem halott - folytatta Abdus. Odalépett a sebesült férfihez, majd a hajánál fogva felemelte kissé, hogy mindenki láthassa az arcát. Aztán beleürítette a tárat. Ezúttal egyetlen pissenés sem hallatszott.

- Most már az - mondta Abdus. Valaki sírva káromkodott.

- Undorodom maguktól - folytatta Abdus. - Képtelenek szembenézni az igazsággal, de előlem nem menekülnek. Azt az embert véletlenszerűen választottam ki, és azért öltem meg, mert maga - mutatott az idős asszony mellett ülő férfire - panaszkodni merészelt. - És ha még valaki panaszkodni akar, számoljon a következményekkel.

- H - mondta Calleigh -, ezt nem fogod elhinni.

Horatio egy összekarcolt tetejű műanyag asztalkánál ült. A hideg és a szél elől húzódtott be a rendetlen kamrába. A hajó olyan erősen hánykolódott, hogy a hadnagy majdnem magára öntötte a kávéját.

- Kölcsönkértem az egyik számítógépüket, és végeztem egy kis kutatást - magyarázta Calleigh. - Hat hónappal ezelőtt Khasib Pathan felkeresett egy kiskereskedőt Fort Lauderdale-ben, akitől vásárolt egy Cigaretta-csónakot. Beszéltem az eladóval, és megtudtam, hogy a csónak gerincébe beépítettek egy GPS-t, melyet a SeaPilot nevű, hajóbiztonsági cég felügyel. A cégnél azt mondták, a

transzpondert ők szerelték fel, de nem aktiválták; ahhoz először igényelni kell a szolgáltatásaikat.

- Szóval kifogytunk a szerencséből?

- Még nem. A nyomkövető egységet távirányítással is be lehet kapcsolni, de ehhez ki kell deríteni, hol tartózkodik a csónak. A SeaPilot embere megígérte, hogy elküldik az aktiváló kódot.

Horatio óvatosan ivott egy kis kávé.

- Tehát ha a Nyúl nem találta meg és nem tette tönkre a nyomkövetőt... akkor mégis a nyomára bukkanunk.

- Plusz-mínusz két méter pontossággal - felelte Calleigh.

A SZAKÁCS, AHMEDDEL a nyomában elindult a kormányosfülke irányába. Ahmedet váratlanul érte Pablo felbukkanása, de nem lőhette le; a lövés zaja felébreszthette volna a többieket.

- Terrorista vagy - szólalt meg Pablo. Hangja szomorúan csengett. - Ugye az vagy?

- Fogd be! - kiáltotta Ahmed. - És mozogj gyorsabban.

- Nem érted - mondta Pablo, és megállt. - Most megfordulok... nagyon lassan. Kérlek, ne lőj.

- Mi van? Ne!

Ez egyáltalán nem szerepelt a tervei között. Pablo lassan megfordult, két kézzel, csípőmagasságban tartotta a szendvicsekkel megpakolt tálcát.

- Ez nem fog menni - mondta. Ahmed idegesen hátralépett.

- Ha megmozdulsz, megöllek.

- Az emberek nem hülyék. Azt hiszed, ostobák vagyunk és gyengék. Lehet, de gyorsan tanulunk - jelentette ki Pablo önérzetesen. - Ha nem állítunk meg, mind meghalunk. Így is, úgy is meghalunk.

- És ki állít meg? Talán te?

Válaszképpen Pablo a férfire dobta a tálca tartalmát. Az egyik fedeles csésze Ahmed mellének csapódott és kinyílt, a tűzforró folyadék ráfröccsent. A szakács védekező mozdulattal maga elé tartotta a tálcát.

Ahmed mellbe lőtte. A szakács nekiesett gyilkosának, és mindketten a padlóra zuhantak.

Ahmed szitkozódva megszabadult a ránehezedő holttesttől, majd gyorsan felállt, és lihegve körülnézett. Csak egyszer lőtt. Vajon hallotta valaki?

Most már nem maradt más választása. A mellkasát égető fájdalommal mit sem törődve, a kormányfülke irányába futott.

- Van egy találatunk - szólalt meg Calleigh.

A hajó parancsnoki termében Horatióval együtt az egyik monitort figyelték.

- Itt van valami tíz tengeri mérfölddel keletre - mondta a technikus. A fiatal nő szigorú barna kontyot viselt. - Egyenletes jel, az önök által megadott frekvencián.

- Készítsék a helikoptert - mondta Horatio.

A legénység összehangolt mozdulatokkal akcióba lendült, és a helikopter perceken belül a viharos égbolt felé emelkedett.

- Az idő egyre rosszabb - jegyezte meg Calleigh.

- Ha szerencsénk van, elvégzi helyettünk a piszkos munkát - mondta Horatio. - Inkább az óceán fenekén lássam azt a bőröndöt, mint valakinek a kezében...

- Nem halad túl gyorsan - mondta Calleigh. - A vihar őt is lelassítja.

Horatio a képernyő jobb felső sarkában megjelenő piros pontra mutatott.

- Sajnos nem eléggé. Az ott a Hódító. Calleigh elindult az ajtó irányába.

- Te meg hova igyekszel? - kérdezte a hadnagy.

- Hozom a puskám.

AHMED DZSABBAR körülnézett a véráztatta kormányosfülkében, és azon töprengett, hogy vajon hol rontotta el.

A terv nagyon egyszerű volt. Foglyul ejti a kapitányt meg az ügyeletes kormányost, bezárja őket a kormányosfülkébe, majd kiiktatja a legénységet. - A lényeg, hogy meggyőzd őket: ha megadják magukat, életben hagyod őket - tanácsolta neki a Nyúl. - Ha már átvetted az irányítást, az ő életük is a kezében van. A legjobb, ha azt mondd, el akarod lopni a hajót, bár szerintem senki sem hiszi el, hogy egy üres tartályhajót akarsz elkötni. De nem számít, mert amikor az ember élete a tét, a legvadabb magyarázatokat is képes elhinni.

- Tévedtél - suttozta Ahmed. - Nagyon, nagyon tévedtél...

Egy Parsival nevű lóképű, hallgatag svéd volt az ügyeletes tiszt. Amikor Ahmed benyitott a fülkébe, megfordult, majd a fegyvert látva megdermedt. A széles vállú, bozontos bajszú New England-i kormányos először azt hitte, viccel.

Legálabbis úgy tűnt. Amikor Ahmed odalökte neki a műanyag bilincset, a férfi el akarta ragadni tőle

a Micro Uzit, mire a már eleve ideges Ahmed beleeresztett egy sorozatot. Mindenütt vér volt.

Parsival már sokkal értelmesebb volt.

- Erre semmi szükség... semmi szükség - mondta rémülten. - Ne ölj meg, az isten szerelmére, ne ölj meg.

- Nem öllek meg - mondta Ahmed. - Elkötöm a hajót. Ha együttműködsz, életben hagyalak.

Ám amikor meg akarta bilincselni, Parsival úgy nézett rá, mintha mérgeeskígyó lenne a kezében.

- Ó, a pokolba - mondta, s Ahmedre vetette magát.

És most már Parsival is halott volt. A legénység felriadt a zajra, néhányan odasiettek, hogy lássák, mi történik. Ahmed pedig egy sorozattal távol tartotta őket, de a többiek hamarosan megtalálják a módját, hogy harcképtelenné tegyék.

Szétverte a rádiót, és reménykedett benne, hogy képes lesz a megfelelő irányban tartani a hajót. Nemsokára a Nyúl is itt lesz, csak addig tartson ki. Ketten elbírnak a legénység megmaradt tagjaival, és folytathatják az útjukat.

Csak addig tartson ki...

FLOYD ULYSSES DURANGO hadnagy már a megalakulása óta részt vett a parti őrség HITRON egységének a munkájában. Abban az időben még MD 900 Enforcerekkel repkedtek. Durango egyike volt azoknak a pilótáknak, akik segítettek tökéletesíteni az új Sting Ray-k éjszakai landolási technikáját; bár egy egyárbócos hajó fedélzetén most landolt először.

A háromfős legénységének tagjai Rudy Gerber, a másodpilóta; valamint Bemard Kopeckni és Duane Shulman, a lövészek voltak. Általában úgy csaptak le a gyors hajókra, hogy először becserkésztek őket, majd ugyanolyan sebességgel kezdtek haladni. A csempészek gyakran az éj leple alatt közlekedtek, ám a HITRON legénysége az ANVIS-9-es éjjellátó készülék segítségével tökéletesen szemmel tarthatta őket; Durango mindig élvezettel figyelte a drokcsempészek elképedt arcát, amikor rájöttek, hogy társaságot kaptak.

Ekkor a pilóta rádión vagy hangosbeszélőn keresztül megpróbálta megállásra bírni a hajót. Ha nem vált be, lejjebb ereszkedtek és kézjelekkel adták értésükre, hogy álljanak meg. Ha ez sem hozott eredményt, leadtak néhány figyelmeztető lövést.

A csempészeknek ez volt az utolsó esélyük, hogy megálljanak és megadják magukat, de ha mégsem éltek vele, akkor az egyik lövész jobb belátásra bírta őket.

Ez a csónak már semmibe vette a szóbeli figyelmeztetést, ezért Durango egy-másfél méterre az egyre gyorsuló hajó fölé ereszkedett a Sting Rayjel.

- Szórd meg a hajótörzset, Duane - mondta Durango.

Duane Shulman célzásra emelte RC50-es típusú, rendkívül pontos, tizenkét kilós puskáját, majd a Sting Ray nyitott ajtajára kifeszített kötélnek támasztva leadott két lövést. Hatalmas durranás hallatszott.

- Nem úgy tűnik, mintha le akarna állni - mondta Duane. - Lehet, hogy lejárt a jogsija, vagy valami.

- Akkor bizony jobb belátásra kell bírunk - vigyorgott Durango.

18.

A HITRON STRATÉGIÁJA a sebes járművekkel szemben három lépésből állt: először udvariasan felkérték, hogy álljanak meg, majd leadtak néhány nem túl udvarias lövést.

És utána kilőtték a motort.

A nyílt vízen voltak, ezért lehetséges volt ez a taktika; nem kellett aggódni, hogy lelőnek ártatlan civileket, ráadásul a helikopter oly könnyedén tudott helyet változtatni, hogy még a csempészek testi épségét sem kockáztatták.

Az ötvenes kaliberű lövedék pedig úgy hatolt át a motoron, akár a papíron.

Olykor előfordult, hogy a csempészek viszonzták a tüzet, jöllehet a Sting Ray fegyverzetének látán a legőrültebb bűnöző is rájött, hogy semmi esélye a tűzpárbajnak.

Csakhogy azok a csempészek nem rakétakilövésekkel vágtak neki az útnak.

Ezúttal azonban merőben más volt a helyzet. A helikopter megjelenésekor a Nyúl lesietett a kabinba, majd egy rakétakilövővel a kezében jelent meg.

Olyan gyorsan lőtt, hogy a két fegyveres fel sem fogta, mi történik.

- Mi a... - csodálkozott Duane Shulman, aztán felordított. A Sting Ray tűzgolyóként felrobbant.

CALLEIGH ÉS HORATIO látták a robbanást. Az egyárbócos hajójuk igyekezett beérni a terroristát, ám a rossz idő jelentős mértékben lelassította őket. A Nyúl félmérföldes előnyre tett szert, és nem volt mód, hogy beérjék.

Horatio a távcsövén keresztül figyelte a terroristát, aki egy idő múlva elhagyta a fedélzetet és lement a kabinba.

Rövidesen egy fémbőrönddel tért vissza.

- Tessék! - kiáltotta. - Nem ezt keresed, amerikai? Nézd meg jól! Nem kapsz el, nem tudsz megállítani! Én al-Arnab vagyok, a Nyúl, és örvendezni fogok, ha a gyűlöletes táborokban szenvedő fivéreim életüket adják Allahért!

- Mit mond? - kérdezte Calleigh.

- Fogalmam sincs - felelte Horatio. - Szedd le.

Calleigh könnyedén vállához emelte a mesterlövészpuskáját, és belenézett a keresőbe. Lehetetlen volt eltalálni a célpontot, hiszen mindkét hajó mozgásban volt, és a szél meg az eső is jelentősen rontotta a látásviszonyokat; a Nyúl pedig több száz méterre lehetett tőlük.

A csuklójánál találta el al-Arnab kezét. Mivel a bőröndöt mindkét kezével a feje fölé emelve tartotta, azt a hirtelen fájdalom miatt elejtette, s a bőrönd nagy koppanással a fedélzetre zuhant, majd a vízbe billent és elsüllyedt.

- Majdnem eltaláltad a bőröndöt - jegyezte meg Horatio.

- Az volt a szándékom - mondta Calleigh.

- Legszívesebben megölné, nem igaz? - kérdezte Abdus.

- Igen - vágta rá Delko.

- Díjazom az őszinteségét. Az emberek többsége hazudna.

- Érdekel is engem.

- Pedig érdekelhetné.

- Magának sincs sok oka a dicsekvésre, főleg az elmúlt huszonnégy óra történéseinek fényében.

- Nagyon téved - dőlt hátra a székén Abdus. - Ebben az országban ugyan nem, de másutt dicsőhimnuszokat zengnek rólunk. Mindenekelőtt persze a bátyámról. De magát én is el tudom kápráztatni a műsorommal.

- Kétlem - felelte Delko hűvösen.

- És ahhoz mit szól, ha feltámasztok valakit a halottaiból?

Abdus összecsapta a tenyerét, mire kinyílt a kabin ajtaja. Az ő az ajtó elé tolt a székhez kötözött Marie-t.

- Remélem, tudja, mit csinál, Caine - szólalt meg egy tengernagy, akit cseppet sem tett boldoggá, hogy egy jelentős katonai műveletet a helyi rendőrségre kell bízniuk.

- Megteszek minden tőlem telhetőt, uram - bólintott Horatio.

A John Adams parancsnoki kabinjában voltak; a tengernagy az íróasztal mögött ült, a hadnagy mindvégig állt. Nadira segítségével Horatióknak sikerült meggyőzni a nagykutyákat, hogy bízzák rá a túszejtőkkel történő tárgyalást. Pathan eddig makacs hallgatásba burkolózott, Horatio azonban olyan híreket tartogatott a számára, melyek minden bizonnyal megtörik a csendet.

Először is el kellett juttatniuk egy üzenetet a hajóra, ám a terroristák jelzavaróinak köszönhetően a rádió használhatatlanná vált. Horatio viszont erre is talált megoldást.

- El kell érünk azt, hogy figyeljenek ránk. Ha eléggé meggyőzőek vagyunk, már ők akarnak beszélni velünk, és akkor kikapcsolják a jelzavarót.

Horatio a kirándulóhajóra függesztette a tekintetét.

- Rádásul a vezérük majd' meghal egy kis figyelemért... én szívesen teljesítem az óhaját.

Kerített néhány hatalmas, fehér műanyag vízhatlan ponyvát, fekete festéket és kötelet, majd a tucatnyi tengerésznek elmagyarázta, mit fessenek fel a ponyvákra.

Amikor végeztek, a kötelek segítségével kifeszítették az ötméteres betűkkel teleírt, fél futballpálya nagyságú ponyvákat, melyek most óriási vitorlákként lengedeztek a szélben.

Az üzenet a következő volt: "G-ÖBÖLNEK VÉGE, UHF FREKV: 460 MHZ".

- Megkaptad, amit akartál - dűnnyögte Horatio. - Erre vajon mit lépsz?

- Marie! Jól vagy? - kérdezte Delko önkéntelenül.

Az őr a bűvész egy intésére letépte Marie szájáról a ragszalagot.

- Sajnálom - mondta a lány. - Nem akartam kiabálni, de...

- Semmi baj - vigasztalta Delko.

- Milyen megható - gúnyolódott Abdus. - Kár, hogy nem maradt több idejük... - Az őr Abdus biccenésére kivitte a lányt, aki kétségbeesetten felsikoltott.

- Tarts ki! - kiáltotta Delko. Nem tudta, mi mástmondhatna még.

Abdus becsukta az ajtót.

- Boldog Valentin-napot kívánok - mondta, majd jókedvűen felnevetett a foglya döbbszent arckifejezése láttán. - Igen, február tizenegyedik van. Mit szól az ajándékomhoz? Ugye, milyen kedves? Hiába, na, a lelkem mélyén én is szentimentális vagyok.

- Ne bánts.

- Nem fogom bántani, Mr. Delko. Megölöm.

Delko nagyot nyelt.

- Miért? - kérdezte végül.

- Mert amikor halottnak hitte, úrrá lett magán a kétségbeesés. És aztán felvillantottam maga előtt a reménysugarat. Igazam van? Ne is tagadja, az arcára volt írva.

Abdus egy ideig elégedetten figyelte Delko gyötrődését.

- Mondtam már magának, hogy ennyi éven át csak az tartott életben, hogy tudtam, a bátyám kiáll mellettem. Ez így persze nem fedi teljesen a valóságot, mert a munkám is sok örömet okozott. Megértete a sok fáradozás, mert mindig tudtam, hogy a közönségem valójában egy illúzió rabja...

Delko nem felelt. Volt valami Abdus hangjában, valami új... a haragos felhangnak és gőgnek immár nyoma sem volt benne.

- Tudja, a mohamedán énekesek és színészek bátran kifejezhetik magukat - folytatta Abdus. - Mindig irigyeltem a nagy művészeket, akik őszintenevetést, szomorúságot, könnyeket csalnak ki az emberekből. Feltárlják előttük a lelküket... megérintik Istent ahelyett, hogy elrejtőznének előle.

Abdus elmosolyodott, s Delko döbbszent látta, hogy a szeme megtelt könnyekkel.

- Én nem részesültem ebben az ajándékban. Még ez itt most, életem legnagyobb műsora is pusztailúzió. De amit maga érzett, amikor rájött, hogy a szerelme mégis életben van... az igazi volt.

Abdus most kimondottan zavarodottnak tűnt.

- És amikor a szeme láttára fogom megölni - folytatta a férfi -, az is nagyon igazi lesz.

AMIKOR BUTRUS, az őr meghozta az üzenetet, Abdus magára hagyta Delkót a kabinban, és felsietett a fedélzetre. Nevetve elolvasta a transzparensre írott szavakat.

- Nem hiszek a szememnek - mondta. - Hogyhogy beismerték?

- Szerintem csapda - csóválta a fejét Butrus. - Talán igen, talán nem. De azok, akik tudtak a ter-
vünkről, inkább meghaltak volna, mintsem elárulják bárkinek is. Butrus volt az elektronikai szakértő.

- Ismerem azt a frekvenciát; a tévécsatornák számára van fenntartva.

- Nyilvánvalóan meg akarják erősíteni az infót - vont vállat Abdus. - Szerintem kapcsoljuk ki a jelzavarót, és győződjünk meg róla. Végül is egy üzenettel nem árthatnak nekünk.

- Igen, igen, igazad van - nevetett Butrus idegesen. - Azzal még nem árthatnak nekünk.

Az őr kikapcsolta a jelzavarót, majd a hallban bekapcsolták a tévékészüléket. Egy kivételével minden csatornán statikus zöreje volt hallható. Butrus bekapcsolta az adóvevőjét, ám az sem működött.

- Bevetettek a saját jelzavarójukat - vélte Abdus. - Csak egyetlen csatornához engednek hozzáférést.

A képernyőn megjelent az egyik miami híradós csatorna üdvöskéje; a mikrofonon a csatorna logója volt látható. A felvétel egy hajó fedélzetén készült, mögötte egy repülőgép-anyahajóval.

- A hadseregtől még nem kaptunk tájékoztatást. Az egész világot megdöbbszentette a terroristák nukleáris támadása. Tudomásunk szerint Guantánamói-öbölben atomromba robbant egy üres tartályhajón; az ottani katonai bázisból semmi sem maradt. Még nem kaptunk hivatalos adatokat, de a becslések szerint a halottak száma meghaladja a tízezret. Természetesen a Delta-táborban fogvatartott

személyek is életüket veszítették.

A riporternő folytatta a tudósítást, ám ekkor a képernyőn megjelent egy gombafelhőt ábrázoló videófelvétel.

- Eddig még egyetlen szervezet vagy csoport sem vállalt felelősséget a támadásért, a hatóságok szerint azonban mindez összefügg a Szív útja kirándulóhajó elrablásával. A hajón tartózkodó terroristák még nem közölték a követeléseiket, ezért sokan úgy vélik, hogy mindezzel csupán el akarták terelni a figyelmet az igazi célpontról, azaz a Guantánamói-öbölről.

- Dicsőség Allahnak - mondta Butrus. - Nyertünk.

- Valóban? - kérdezte Abdus. A lelkét furcsa üresség járta át. A terv működött; a gyűlöletes Delta-tábort végre eltörölték a föld színéről. Ennek ellenére...

A riportert helyett most Caine hadnagy arca jelent meg a képernyőn.

- A most látott híradó részletet ma délelőtt 11 órakor rögzítettük, s a miami Ötös Csatorna adta le. Ezeket a képeket a John Adams repülőgép-anyahajó fedélzetéről sugározzuk, ezzel is bizonyítva, hogy a terve sikerrel járt. Most azonban más tényezők is működésbe léptek, melyekről önnek nincs tudomása; ha kíváncsi a részletekre, kérem, keressen meg a következő frekvencián. - A képernyő alján megjelent egy szám. - A bátyjával kapcsolatos...

Ekkor visszakapcsoltak a híradó elejére. Abdus ismét végignézte az egészet, majd kikapcsolta a készüléket.

- Meg kell... - kezdte Butrus, ám Abdus egy kézmozdulattal elhallgattatta.

- Én is tudom, hogy mit kell tennünk - mondta. - De hallani akarom, mit akar mondani Caine a bátyámról.

- Megbeszéltük, hogy nem lépünk kapcsolatba velük...

- Az most nem számít. A tervünk bevégeztetett... és a saját fülemmel szeretném hallani, amikor Caine beismeri a vereségét.

- Jól van - biccentett Butrus. - Az egyik rádiót ráállítom arra a frekvenciára.

- Mit gondolsz, beveszi? - kérdezte Calleigh. Horatióval beültek az egyik hatalmas ebédlőbe.

- Szerintem beveszi - felelte Horatio, és szórt egy kis borsot a halászevébe. - Az embereket könnyebb meggyőzni arról, amit eleve el akarnak hinni... és most Abdus azt hiszi, hogy ő is ugyanolyan értékes, mint a bátyja.

Calleigh beleharapott a szendvicsébe.

- De ha Abdus abban a hiszemben van, hogy a Nyúl eltörölte a Gitmót a föld színéről, akkor mit fog tenni, hogy ő is bizonyítson?

- Tudom, hogy kockázatos, de Abdus ki akar lépni a bátyja árnyékából, és ezért bármire képes. A Guantánamói-öböl felrobbantása révén a Nyúl hőssé avaszták a követői szemében, míg a turisták megölésével Abdus tömeggyilkossá válna. Mi jobb lehetőséget kínálunk fel neki.

- Olyat, ami jó színben fogja feltüntetni - bólintott Calleigh.

- Amitől hősként érezheti magát. Választhat: hős lesz belőle vagy szörnyeteg...

Egy tengerész futva közeledett feléjük.

- Elnézést, uram, de sürgősen kérek a kommunikációs központba.

Horatio felpattant.

- Kezdődik - mondta.

- Kéz- és lábtörést - szólt utána Calleigh.

- Horatio Caine beszél - szólt bele a hadnagy a parányi mikrofonnal ellátott fejhallgatóba.

- Caine hadnagy - mondta az ismerős hang. - Örülök, hogy újra hallom.

- Üdvözlöm, Abdus. Vagy szólítsam inkább Batin-nak?

- Ó, a bűvészkarrieremnek vége - nevetett Abdus.

- Különben is, egy ilyen méretű mutatványt aligha szárnyalhatok túl.

- Ezt akarja? Hogy a világ legnagyobb szélhámosaként emlékezzenek magára?

- Nincs abban semmi szélhámoság, ha irányítás alatt tartom a hajót meg az utasait - csattant fel Abdus.

- És most ki irányítja a hajót, ön vagy a bátyja?

- A bátyám nincs a fedélzetén.

- De még mindig ő parancsol. Ő tervelte ki a hajó elrablását, beszerezte a fegyvereket, ő képezte ki az embereket. Ő a katona, nem maga.

- Mondani is akar valamit, vagy csak fel akar bosszantani?

- Íme a mondanivalóm: nem kell többé engedelmeskednie a bátyjának. Saját maga dönthet a sorsáról. Tegyen róla, hogy emlékezzenek önre az emberek.

- De előtte adjam meg magam.

- Hallgasson rám. Azzal, hogy megöli az utasokat, még egy nyomorult lábjegyzetet sem szentelnek magának a történelemkönyvekben, de ha megkegyelmez nekik, akkor teljesen más irányt vehet az élete.

- Igen, és életem végéig viselhetem a gyávák bélyegét.

- Ebben téved, hiszen Allah is könyörületre tanít.

- Ne vegye a szájára Allah nevét... mit tud maga Róla és a tanításairól? És mit tud maga a könyörületről?

- Hallgasson meg Abdus. Engedje el a túsokat, és cserébe igen elnézőek leszünk önnel szemben.

- Na ne mondja. Pontosan tudom, milyen elbánásban részesülnek az "ellenséges harcosok".

Na végre, gondolta Horatio. Helyben vagyunk.

- Gondolkodjon, Abdus - kezdte óvatosan. - A Guantánamói-öbölnek vége.

Mivel nem kapott választ, így folytatta:

- A haditengerészeti bázis már nem létezik. Sem a Delta-tábor. Tulajdonképpen amerikai jelenlétről sem beszélhetünk. Ön meg a bátyja megváltoztatták a szabályokat, már senkit sem tarthatunk fogva megfelelő jogi eljárás nélkül.

- Azt akarja mondani, hogy az Államokban tárgyalnák az ügyemet? - kérdezte Abdus. - Amerikai bíróságon?

- Nincs más választásunk. És bármennyire is megveti, a nyugati rendszernek is megvannak a maga előnyei, a jogi képviselőt, sőt a médiát is beleértve. Az egész világ megismerheti a történetét.

- És a végén tüt kapok a karomba.

- Ezt kétlem. Nincs szükségünk egy újabb mártírra; börtönbe kerül, és híressé válhat. Interjúkat adhat, könyvet írhat, abból akár filmet is készíthetnek.

- Hát persze... még Oprah-val is elcsacsogok a cellámban. - Abdus nevetett. - Hadnagy úr, ez nagyon bizarr.

- Jobb, mint a másik lehetőség, Abdus. És az ajánlatomnak vannak bizonyos feltételei.

- Sejtettem. De ne féljen, még életben van az embere.

Horatio egy pillanatra lehunyta a szemét.

- Ezt örömmel hallom, de most nem róla van szó.

- Hanem?

- Arról, hogy most az ön kezében a döntés.

- Ezt meg hogy érti?

- Maga nem katona, Abdus. Komolyan azt hitte, hogy a Nyúl katonai döntéseket bízott volna önre? Neki csak egy névleges vezető kellett, semmi több.

- Én vezetem ezt a küldetést - vált jegessé Pathan hangja. - Ezek az emberek szó nélkül engedelmessé válnak a parancsaimnak, s ha kell, meg is halnak értem. Nem ajánlom, hogy kétségbe vonja a szavaimat.

- Elhiszem, hogy készen állnak a halálra. De vajon ön arra is képes, hogy rávegye őket az életben maradásra?

Hosszú csend következett.

- A beszélgetésnek vége. Viszlát, hadnagy úr. - Abdus szavait statikus sziszegés követte.

- Ez nem hangzott túl ígéretesnek - jegyezte meg a Horatio mellett ülő tengernagy.

- Lehet, de egyelőre nem is számítottam többre - felelte a hadnagy. - Bogarat ültettünk a fülébe...

HŰSÉG. Abdus Sattar Pathan az apjához, a bátyjához és a bajtársaihoz hasonlóan elsősorban a könyörületes Allahnak tartozott hűséggel.

Ám az emberek esendők, és más-más módon értelmezik Isten akaratát, ami megosztottsághoz vezethet. Abdus egyedül akart maradni, s noha Butrus furcsán méregette, tiszteletben tartotta a kérését.

De vajon meddig?

A terv következő része világos volt. Az volt a feladatuk, hogy elsüllyesszék a lehető legnagyobb hadihajót, s ideális esetben mindkét hajót a tenger mélyére küldjék. A kirándulójó körülbelül ugyanannyit nyomott, így az ütközés katasztrofális következményekkel járt volna.

Természetesen erre nem kerülhetett sor, mert a haditengerészet kénytelen lett volna elsüllyeszteni a Szív útját. Így is jó, az egész világ egyenes adásban nézhetné végig, ahogy az amerikaiak elsüllyesztik a turistákkal teli hajójukat.

De a halál akkor is halál.

Pathan nem félt a haláltól, ahogy az emberei sem. Caine azonban olyan lehetőséget kínált neki, amivel nem számolt...

Nem.

Ha őszinte akart lenni önmagához, akkor érdemes volt fontolóra venni a javaslatát. Miért is ne? Mi

értelme lenne feláldoznia magát? A bátyja sem tette, mostanra már eljutott valamelyik szigetre, ahol kiélvezheti a dicsőséget, gondolta Pathan.

Én lehetnék a szószólója, fűzte tovább a gondolatait Pathan. Allah hangja. A Delta-tábor eltűnt, így nem zárhatnak el a világ előtt. Nem némíthatnak el.

A bátyja azonban akkor is árulónak tekintené.

- Ez nagyon kockázatos - vélte Nadira. Az anyahajó fedélzetén beszélgettek. - Nem szabad sürgetni, különben rosszul is elsülhet a tervünk.

- Egyetértek, de ismerem ezt az embert - felelte Horatio. - Hatalmas egóval rendelkezik, de a látogatellenére ő is egy a sok amatőr forradalmár között, és vészhelyzet esetén ő is színt fog vallani.

- Csak nehogy vérvörös legyen az a szín. Horatio némán bólogatott.

- Akkor Eric meghal - szólalt meg végül. - És vele együtt több ezer ártatlan ember.

- Ne haragudjon, nem akartam ilyen durva lenni - szabadkozott Nadira.

- Ne kérjen elnézést, Nadira, az egész helyzet durva. Pathan mindenképpen cselekedni fog, tehát meg kell ragadnunk a lehetőséget.

- Igaza van - sóhajtott fel az ügynök. - Csak nem szeretem kockára tenni mások életét.

- Vannak helyzetek, amikor kockáztatni kell, hogy nyerhessünk.

- Caine hadnagy - recsegett fel a hang a mikrofonból. Horatio letette a kávéspoharát.

- Itt vagyok - mondta.

- Átgondoltam a javaslatát.

- Ezt örömmel hallom.

- A válasznak nem fog annyira örülni. Maga tényleg azt hiszi, hogy ilyen könnyen manipulálható? Hogy elvakít a reflektorfény?

- Sajnálom, ha rosszul fejeztem ki magam; nem ez volt a szándékom.

- Maga csupán ki akarja menteni a túszeit. Lehetséges, hogy az egyikük különösen kedves a szívének.

- Most sokkal többről van szó, mint egyetlen életről, Abdus.

- Hallotta, Mr. Delco? A főnöke szerint nem érdemes megmenteni magát.

- Eric? - kerekedett el Horatio szeme. - Jól vagy?

Hosszú, elviselhetetlen csend következett.

- Jól vagyok, hadnagy úr.

Horatio nem is emlékezett rá, mikor szólította Eric utoljára hadnagy úrnak.

- Vettem az üzenetet - mondta. - Világos, mint a nap. Mondja el, mit akar.

- Ne áltassa magát - jelentette ki Abdus. - Ez nem alku, hanem szemléltetés kérdése.

Horatio sejtette, hogy mi következik, de megőrizte nyugalma.

- Mielőtt cselekedne, el kell mondanom valamit. Nagyon fontos.

A hadnagy mellett álló Nadira hevesen integetett. - Ne, mondta némán. - Még ne!

- A bátyja halott - mondta Horatio.

Ezúttal úgy tűnt, egy örökkévalóságig tartott a csend.

- Nem hiszem - szólalt meg végre Abdus.

- A parti őrség egyik hajója elfogta Bermuda partjainál. Tűzharcba bocsátkoztak, és lelőtték. Mene-külni próbált, és elvérzett. Nem lehetett megmenteni.

- Micsoda átlátszó hazugság...

- Fegyvert szegezett a barátom fejének - csattant fel Horatio ingerülten. - Azt hiszi, okot akarok szolgáltatni, hogy meghúzza a ravaszt?

Horatio visszafojtotta a lélegzetét.

- Akkor miért mondta? - kérdezte Abdus.

- Mert ez az igazság. Mert szeretném, ha tényekre, nem pedig egy halott terveire alapozná a döntését.

- Értem. És most azt hiszi, hogy a bátyám halálával feladom az eszméimet?

- Nem, de esélyt kap, hogy küzdjön értük. És a sírból aligha folytathatja a küzdelmét.

- Bizonyítékot akarok.

- Megkapja - mondta Horatio. - Kapcsolja be a televíziót.

A HÍRMŰSORT SUGÁRZÓ csatornán most megjelent egy kétperces videoklip. A felvétel egy kézikamerával készült, hang nem volt hozzá. A képernyőn egy halott férfi volt látható.

Abdus úgy érezte, mintha a saját halálával kellene szembesülnie. Döbbenet nézett az ismerős arcra és testre, mintha valaki az ő halálát vetítette volna előre.

Forgott vele a világ.

Nem érzett haragot. Csodálta a bátyját, de nem ismerte. És most már nem is lesz alkalma megismerni. A múlandóság érzése azonban minden gondolatot kiszorított a lelkéből.

Egyszeriben minden olyan valóságosnak tűnt.

Ez már nem illúzió. Ez a vég.

Nem akart meghalni.

Egész életét egy romantikus ábrándban élte le, mindvégig egy grandiózus cél lebegett a szeme előtt, ami a bátyja halálával hirtelen semmivé foszlott.

Felállt és kikapcsolta a tévét. Egyedül nézte végig a felvételt, a többieket kiharancsolta a helyiségből. Az emberei most arra vártak, hogy jelt adjon a hajó megfordítására.

Az utolsó fellépés még váratott magára.

A KONCERTTEREM összes kijáratát lezárták, majd Abdus magához hívta az embereit.

- Testvéreim - kezdte. - Allahnak legyen hála, a küldetésünk sikerült, a Delta-tábor eltűnt a föld színéről.

Bár a hír senkit sem ért váratlanul, most mindannyian kitörő lelkesedéssel adtak hálát Allahnak.

- És ez még nem minden - folytatta Abdus. - A bátyámról is kaptam híreket.

- De hogyan? - kérdezte Butrus. - Hiszen minden frekvenciát blokkoltunk...

- Az egyik hajón van egy emberem, úgy fél mérföldre innen.

- De... - bizonytalanodott el Butrus.

- Nem szóltam nektek, mert titokban akartam tartani. Most azonban felfedhetem nektek az igazi célunkat.

- Igazi célunkat? - kérdezte az egyik terrorista.

- Igen. Mi... mi mindannyian imámok, azaz szent tanítók leszünk. A feladatunk sokkal nehezebb lesz, elmondhatatlan szenvedések várnak ránk.

- Elviseljük! - kiáltotta az egyik férfi. - Mondd meg, mit kell tennünk!

- Életben maradunk - felelte Abdus. - Megadjuk magunkat az amerikaiaknak.

Szavait először döbönt csend, majd haragos tiltakozás fogadta.

- Meg KELL tennünk! - harsogta Abdus, mire mindenki elhallgatott. - Hagyjuk, hogy bebörtönözzenek, mert azok a cellák immár Amerikában lesznek. Guantánamó nem létezik többé, és nem kínoznak meg büntetlenül. A saját médiájukat használjuk fel ellenük, szembesítjük őket a hazugságaikkal. - Egyenként az emberekre mutatott. - Te, te, te és te... Allah nevében elmondjátok a világnak, hogy mit tettünk, milyen irgalmasak voltunk... Ezt nem én, hanem a bátyám és a felettesei kérik tőlünk, én pedig nem vonom kétségbe a bölcsességüket. Halljam, mi a véleményetek?

- Nincs, mit tenni, el kell viselnünk ezt a terhet - szólalt meg Butrus.

- Dicsértessék Allah neve - mondta az egyik társa, a többiek pedig kórusban csatlakoztak hozzá.

- Igen - mondta Abdus. - Dicsértessék Allah neve...

DELKO NEM LÁTTA ABDUST, amióta az egy adóvevővel a kezében elsietett. A Horatióval folytatott beszélgetés idegőrlő volt, ám Delko összeszorította a fogait, és csak akkor szólalt meg, amikor feltétlenül szükséges volt.

"Vettem az üzenetet. Világos, mint a nap", mondta Horatio. Ezeket a szavakat Delkónak szánta, így akarta a tudtára adni, hogy észrevették és megértették a fényjeleket.

H tudja, hogy a bomba nem igazi. De vajon tőlem tudja, vagy onnan, hogy a Nyúl letarolta vele Guantánamót?

A Nyúl halott, ez nem kétséges. Horatio azt mondta, bizonyítéka is van rá. Ő nem szokott vaktában beszélni. Azt sem tudhatták, hogyan fog reagálni Abdus a bátyja halálhírére, ám Delko megbízott a főnöke ítéletében.

- Remélem, tudod, mit csinálsz, H - suttozta. - Mert ha Abdus nem úgy táncol, ahogy fütyülsz, az egész hajót mézárszékévé változtatja.

Várt. Egyszer-kétszer Marie nevét is kiáltotta, de hiába; a lány száját bekötötték, vagy túlságosan messzire volt ahhoz, hogy válaszolhasson.

Végre lépéseket hallott, és nyílt az ajtó.

Horatio felemelt pisztollyal a kezében belépett a kabinba, majd a fürdőszoba irányába biccentett.

- Nincs senki. Ember, de jó, hogy látlak. Horatio eltette a pisztolyát, aztán kilépett a folyosóra.

- Orvost! - kiáltotta. Zsebéből előhúzott egy zsebkést és gyorsan kiszabadította Delkót, majd megfogta a vállát, nehogy leessen a székről. - Ne olyansietősen, barátom.

- Jól vagyok - mondta Delko. - Csak sokáig össze voltam kötözve. Marie! Hol van Marie?

- Jól van - felelte Horatio. - A folyosó végén volt, az egyik kabinban. Kissé zilált, és van egy-két zúzdása. Kiszáradt, de semmi több. Ne aggódj miatta, jó kezekben van.

Delko zúgó fejfel bólintott.
- Nem hallottam lövéseket.
- Abdus megadta magát, és az embereit is meggyőzte, hogy kövessék. Most mindannyian a hadsereg őrizetében vannak.
- És a Gitmo?
- Ott, ahol eddig - mosolygott Horatio.
- Abdus tudja?
- Még nem. Gondoltam, szívesen megosztod velem a jó hírt...
Horatio felsegítette Delkót.
- Gyere, barátom - mondta. - Ideje hazamenni.

ABDUS SATTAR PATHAN körülnézett új otthonában. A 2,5 x 2,5 méteres cella falai acélhálóból készültek; olyan volt, akár egy kalitka. A "berendezés" egy fém véccsészéből és mosdóból, egy fém ágykeretből, valamint egy matracként szolgáló vékony habszivacsból állt.

Pathan karjában elfért mindaz, amit magával vihetett: két lepedő, két takaró, két törölköző, egy mosdókesztyű, egy étkészlet, alapvető tisztálkodási szerek, egy imasapka és szőnyeg, meg egy Korán.

Ruházata gumipapucsból, narancssárga rövidnadrágból és ingből állt.

Egy fakalyibaszerű épületben alaposan megmotozták, készítettek róla egy mellkasröntgent, aztán átesett egy tetvetlenítési eljáráson. Levették az ujjlenyomatait, lefényképezték, csuklójára egy műanyag karkötő került.

- Hetente kétszer tizenöt perc zuhanyozás - szólalt meg mögötte az őr. - Ajánlom, ne izzadjon túl sokat, mert az ebben az egységben huszonhárom másik cella is van, és a szomszédai nem fogják díjazni. Továbbá, van egy meglepetésünk a maga számára.

Abdus belépett a cellába és letette a holmikat az ágyra

- Máris megkínoznak? - kérdezte színtelen hangon.

- Ó, nem. Csak egy kis családi összejövétel. Az újfíú nem sokkal maga azután érkezett. Már itt is van...

Abdus megfordult és nézte, ahogy a hozzá hasonlóan narancssárgába öltözött rabot végigkísérik a folyosón. Khasib Pathan egy pillanatra a fiára nézett, aztán lesütötte a szemét.

- Úgy hallottam, Key West környékén, a jachtján kapták el. Minden vagyonát elkobozták. Hát... úgy tűnik, a pénz nem minden.

Khasib belépett a cellájába, és többé nem nézett a fiára.

Mindkét ajtó nagyot csapódva bezárult. E hang holmi tompa tapsként visszhangzott végig a folyosón.

VÉGE